

DE ROEM DER WARE CHRISTENEN

Door ds. M. van Beek
1921-1983

predikant Gereformeerde Gemeente in Ned.
te Opheusden 1966-1983

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

INHOUD

1. DE ROEM VAN DE WARE CHRISTEN

"En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." Romeinen 5 : 11

2. Een wondervolle overzetting van des Heeren volk

Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde. In Denwelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden. Kolossenzen 1 : 13, 14

3. De overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus.

Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods. Hebreëen 12 : 2

1. DE ROEM VAN DE WARE CHRISTEN

Geliefden,

Wij beluisteren in Galaten 6 een Godverheerlijkende roemtaal. Die roemtaal is door de Allerhoogste Zelf gewerkt; en die roemtaal heeft de apostel Paulus verkregen. Hij heeft met al zijn godsdienst moeten sterven, om het leven alleen in Hem te vinden, Die de ware Levensfontein is. Daar heeft David van gezongen:

Bij U, HEER', is de Levensbron;

Uw licht doet, klaarder dan de zon,

Ons 't heuglijk licht aanschouwen. (Psalm 36:3a)

Er waren velen in zijn dagen die roemden in de godsdienst; dat waren inzonderheid wel de vleselijke Joden. Want ten tijde van Jezus' omwandeling op de aarde hebben ze gezegd: "Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend" (Johannes 8:33a). En op een andere plaats (Johannes 9:28b) lezen we: "maar wij zijn discipelen van Mozes." Maar al waren ze dan Abrahams zaad naar het vlees, ze hebben de werken van Abraham niet gedaan. Ze hebben de Godverheerlijkende roemtaal van de apostel nooit geleerd, want ze zijn met al hun godsdienst nog nooit verloren gegaan. Want een zondaar zal met al zijn godsdienst waarlijk moeten ondergaan, zal hij bediend worden uit het eenzijdig verbond der genade, naar het welbehagen des Vaders. Dat heeft Hij Zelf van eeuwigheid aan hen vermaakt.

Waarin roemde de apostel dan? Hij roemde alleen in het kruis van de Heere Jezus Christus. Daarom zegt hij in het 14e vers van het 6de hoofdstuk in de brief aan de Galaten: "Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld."

Dat was de enige roem die hij heeft mogen ontvangen. Nee, zo heeft hij eertijds niet geroemd toen hij in zijn godsdienst leefde, en toen hij een ijveraar was naar de wet, onderwezen zijnde aan de voeten van Gamaliël. Nee, zo heeft hij niet geroemd toen hij de klederen bewaarde bij de steniging van Stefanus, die om het getuigenis van Jezus een zalige dood is gestorven en blijmoedig de hemel is ingegaan.

Hij heeft toen niet geroemd in het kruis van de Heere Jezus Christus. Dat kruis was hem voorheen een ergernis, want hij heeft al degenen vervolgd die van die sekte waren, die de naam van de Heere Jezus aanriepen en beleden. Hij was nog bloeddorstiger als een leeuw om zijn prooi te krijgen. Dat was hij niet alleen in het Joodse land, maar hij heeft brieven begeerd van de overpriesters om heen te gaan naar het buitenland. Ook daar wilde hij vervolgen degenen, die waarlijk door Gods Geest bearbeid waren en die de ware verzoening door de eeuwige Middelaar van de eeuwige Rechter hadden ontvangen.

Daarom zeiden we dat Paulus niet altijd heeft geroemd in het kruis van de Heere Jezus Christus. Maar als hij hier aan de Galatiërs schrijft tegenover al die vrome godsdienst, met al die letterkennis die men had en met al dat gepraat over de wet en over Jezus, toen heeft hij getuigd: "Maar het zij verre van mij." Hij wilde dus niets anders weten dan van Jezus Christus en Dien gekruisigd. Die Eniggeborene des Vaders, vol van genade en van waarheid, was het grote Middelpunt voor hem geworden. Hij heeft mogen leren als een doemwaardig adamskind, met behoud van Gods deugden, door het kruis van die eeuwige Middelaar, waarlijk met God verzoend te zijn geworden, langs een weg die hij nooit geweten en een pad dat hij nooit gekend had.

Hij roemde dus in het kruis van de Heere Jezus Christus. Niet in het houten kruis, zoals Rome leert. Niet in de blote namen van de Heere Jezus Christus, maar zuiver in Zijn voldoende werk, wat Hij op- en aangebracht heeft aan Golgotha's kruis. Daarvoor heeft Hij moeten hangen tussen hemel en aarde, tot voldoening aan de Goddelijke gerechtigheid.

Die Godverheerlijkende roemtaal van de apostel, had ook een zuivere en een hechte grond. Het is gefundeerd op Gods eeuwige gerechtigheid, omdat Gods eeuwige eisende gerechtigheid voldaan was, door dat alles reinigende bloed van de eeuwige Middelaar. "Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde" (1 Johannes 1:7b). Daarom had de apostel nu alleen zijn vermaak in dat grote volbrachte zoenoffer, waar hij gedacht had als een gans verloren, doemwaardig adamskind, door de poorten der hel levend verslonden te worden.

Op die Rotssteen heeft de Vader gebouwd en gegraveerd met een eeuwige graving. Hij zou van die Rotssteen nooit meer afgehaald kunnen worden, want die daarop gebouwd wordt, zal daar eeuwig op blijven staan. Zo waren zijn voeten gehaald uit een ruisende kuil, uit het modderige slijk en gesteld op die enige Rots. Dat is wel duidelijk geopenbaard in die Godverheerlijkende roemtaal.

"Maar", zo zegt hij en zo gaat hij de drie-enige Verbondsgod verheerlijken, "het zij verre van mij dat ik anders zou roemen, dan in het kruis van de Heere Jezus Christus. Daar lag Paulus er uit. Daar had hij zijn vermaak in het Goddelijke werk. Dat prijst hij het vrome Jodendom aan. Daarom zegt hij: "door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld." Dus door het kruis en de ene offerande van de Eniggeborene van de Vader had de wereld geen vat op hem.

Door die ware en volmaakte Hogepriester had hij een walg van zichzelf gekregen. Door Hem heeft de Heere het woord vervuld, wat Hij beloofd en vermaakt heeft aan Zijn ganse uitverkoren Kerk dat Hij zal maken dat ze een walg van zichzelf zullen hebben (Ezechiël 6:9b).

De wereld had voor de apostel- heel geen waarde meer. Noch de wereld der goddeloosheid met al haar wellusten, noch de godsdienstige wereld met al dat verenigingsleven, zoals zich dat in deze dagen onder deze termen komt te openbaren. Nee, daar had de apostel helemaal geen vermaak in. Dat was hem allemaal gekruisigd door het kruis van de Heere Jezus Christus. Daarom zegt hij: 'Het zij verre, verre van mij, want er is voor mij geen andere roem dan in die ene offerande, die eenmaal aan het kruis is volbracht geworden en die Hij, na Zijn opstanding, door Zijn Geest aan mijn ziel heeft toegepast.'

Daarom zegt hij: "En zovelen als er naar dezen regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods. Voorts, niemand doe mij moeite aan; want ik draag de littekenen van den Heere Jezus in mijn lichaam" (Galaten 6:16 en 17). O zalige toestand, zalige staat, driewerf gelukzalige staat van die apostel, om zo de drie-enige Majesteit te verheerlijken, temidden van zoveel vroomheid. Daar beoefende hij de praktijk van de godzaligheid, waar hij zelf van schrijft aan Timothei s (1 Timotheiis 4:8b): "De godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de belofte des tegenwoordigen en des toekomstigen levens." Dat was nu zijn enige grond, waarop hij zakken en zinken mocht. Daardoor mocht hij op de wateren van vrije genade drijven. En zo drijvende, zou hij straks op die grond alleen de haven der eeuwige behoudenis invaren.

Welaan, we hadden gedacht bij zulk een roem u in dit morgenuur te bepalen, naar aanleiding van ons tekstwoord, wat u vindt opgetekend in het u voorgelezen schriftgedeelte, en wel de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen, het 5e hoofdstuk, het 11e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

"En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben."

We beluisteren in ons tekstwoord:

De roem der ware christenen.

1. Over de verkregen verzoening
2. In de God der verzoening

Dus nogmaals gezegd, we beluisteren in ons tekstwoord de roem der ware christenen.

Ten eerste: over de verkregen verzoening: ***"Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben."***

Ten tweede: in de God der verzoening, ***"en niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus."***

Ons tekstwoord vindt u dus in dit morgenuur aangetekend in de brief aan de Romeinen. De Heere had onder Zijn wijs beleid te Rome een gemeente verkregen. Die gemeente in Rome bestond uit Joden, die uit alle oorden onder alle vervolgingen hun toevlucht naar Rome genomen hadden. De apostel heeft in die gemeente ook gearbeid. Hij is uiteindelijk te Rome gekomen en heeft daar twee jaren lang onverhinderd het Evangelie gepredikt. Hij had daar een eigen gehuurde woning, al werd hij bewaakt door een krijgsknecht

Die prediking te Rome heeft ook een rijke vrucht gedragen. De genade des Heeren is daar in overvloed geschied. Paulus schrijft dan in de brief aan de Romeinen over de grondstukken van de leer der zaligheid. Hij schrijft dat er nu nooit één zondaar uit de werken der wet zal gerechtvaardigd worden. Hij schrijft dan aan de gelovigen te Rome in en door Wien ze alleen gerechtvaardigd zijn. Want hij zegt: "De wet werkt toom" (Romeinen 4:5a) en: "Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem" (Romeinen 3:20a).

Dan voert hij in het vierde hoofdstuk het voorbeeld van Abraham aan, hoe hij door het geloof en niet uit de werken der wet is gerechtvaardigd geworden, en dat hij een teken en zegel der besnijdenis tot dat einde heeft ontvangen.

Maar hij schrijft daar ook duidelijk over die enige Middelaar. Al zijn zendbrieven lopen uit op dat grote Middelpunt, namelijk Jezus Christus en Dien gekruisigd om door Hem in het Vaderlijke welbehagen alleen te mogen eindigen. Daarom beluisteren wij ook in het laatste vers van hoofdstuk vier: "Welken is overgeleverd om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking." Dan gaat hij schrijven dat de rechtvaardigmaking enkel is uit het geloof, door Jezus Christus onzen Heere. Dan gaat hij de vruchten van de rechtvaardigmaking openleggen, en wijst hij de ware gelovigen van Rome daarop: "Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade" (Romeinen 5:1 en 2a).

Hij schrijft hier dus over de kostelijke vruchten, niet voor al degenen die in Rome wonen, maar zoals wij lezen in de aanhef van deze brief: "de geliefden des Vaders" van de nooit begonnen eeuwigheid. Zij waren waarlijk geroepen met een krachtadige, onwederstandelijke roeping. Zij waren de geheiligden in Christus Jezus naar het welbehagen des Vaders. Zij hadden het ware geloof ontvangen door wederbarende genade, en hadden dat geloof in de oefening mogen ontvangen, om, als een geschenk van de eeuwige Rechter, Jezus Christus en Diens gerechtigheid in de vierschaar der consciëntie Zich als hun Borg, als hun Zaligmaker, als hun Verlosser

op grond van recht hebben mogen aannemen. Door Hem, door Hem alleen mochten zij een vrijmoedige toegang hebben en een toeleiding tot de Vader. Daarom schrijft Paulus hier ook in het eerste gedeelte van de roem die dat volk mocht hebben in de hoop der heerlijkheid.

Mensen, het gaat hier dus niet over de naamchristen, die alleen de naam maar dragen. Het gaat niet over degenen die de naam hebben dat ze leven, maar dood zijn. Het gaat hier om de ware christenen, die de zalving van Christus waarlijk deelachtig zijn geworden. Daarom beluisteren we dan ook van hem de Godverheerlijkende roemtaal van de ware christen, die ons beschreven is in ons teksthoofdstuk. Hij heeft hen daarop gewezen dat Jezus is gestorven te Zijner tijd, als zij nog krachteloos waren, en dat voor de goddelozen. Dan heeft hij verklaard de openbaring van Gods eeuwige vergevende liefde in Christus. "Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij

behouden door Hem worden van den toom. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven" (Romeinen 5:8 t/m 10).

En dan verheft hij zich en wijst hij de gelovigen op de Bronader van alles, waar hij zegt: "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God door onze Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben. Daarom hebben zij leren kennen een diep vernederde Middelaar. Zij hebben de Persoon des Middelaars leren kennen in Zijn dood, ze zijn met Hem begraven geworden in Zijn doop, maar ze zijn ook met Hem opgewekt tot een nieuw leven om in nieuwigheid des levens te mogen wandelen, door die opgestane Heiland. Want doordat Jezus is opgestaan uit de dood, is het leven aan het licht gebracht. Hij is waarlijk de enige en volmaakte Levensvorst. Hij zal Zijn volk tot in alle eeuwigheid het eeuwige leven volmaakt geven.

Daarom beluisteren we hier een zeer grote roemtaal. Het is geen roemen in de weldaad, hoe groot de weldaad ook is, want deze weldaad kent geen weerga. Deze weldaad is onverklaarbaar. Deze weldaad is zuiver uit dat welbehagen, uit eeuwige verkiezende liefde. Nochtans eindigt hij niet in de weldaad. Dat is een grote genade, mensen, want dan word je geen hoge christen. Nee, dan blijf je de laagste van heel de wereld. Dan kun je zo gemakkelijk onder de grootste goddeloze gaan staan.

Maar als we in de weldaden gaan roemen, dan worden we de bekeerde man of de bekeerde vrouw of de gerechtvaardigde man of vrouw. En dan hebben we de bijl in onze handen om alles ondersteboven te slaan. Maar dat deed de apostel Paulus niet. Wat was hij hier klein, nietig en een nul in zichzelf. Maar wat mocht hij hier roemen in de Bronader van alles. Daarom zegt hij: "en niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus." Hij was dus niet lijdelijk. Dan kun je zien dat wanneer Gods kinderen in de weldaden mogen delen, dat ze waarlijk niet werkeloos zijn, maar met hart, mond en tong de Allerhoogste en Eeuwiglevende alleen de eer mogen geven.

Daarom staat hier: "Door Welken wij de verzoening gekregen hebben."

Dus in de eerste plaats:

1. De roem der ware christenen over de ontvangen verzoening.

Daarom staat er in ons tekstwoord: "Door Welken." Dat is dezelfde Persoon als in het eerste gedeelte waar hij spreekt van onzen Heere Jezus Christus. En verzoening betekent uitdelging van alle schuld, dus beide van erf- en dadelijke schuld. Dat beduidt in de tweede plaats de wegneming van alle vijandschap. Dat duidt in de derde

plaats aan de herstelling in de zalige verbondsgemeenschap met God drie-enig. Dat duidt in de vierde plaats aan de zalige vrede die zulk een ziel mag ontvangen meteen drie-enige God door onze Heere Jezus Christus.

Daarom zegt hij: "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." Dan heeft de apostel met de ware gelovigen te Rome, die samen opgesloten liggen in het woordje wij, aan de weet gekregen en de zekerheid in hun ziel dat hun schuld is uitgedelgd. Dat hun ongerechtigheid op één dag is weggenomen. Dat ze een zalige vrijspraak van de Rechter hebben ontvangen en dat hun schuld gedempt is geworden in de zee van eeuwige vergetelheid. Dat ze door Hem het recht verkregen hebben ten eeuwigen leven.

Dat houdt nu waarlijk de verzoening in die Gods kinderen hier op aarde ontvangen. Dus mensen, dat houdt ook in dat God niet meer hun Vijand maar hun Vriend genaamd wordt, gelijk we van Abraham lezen dat hij een Vriend des Heeren is genaamd geworden (Jakobus 2:23c). O, dan beluisteren we in ons tekstwoord de gadeloze liefde des Vaders, Die Zijn Eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hij heeft Hem voor hen allen overgegeven, opdat zij ook met Hem alle dingen zouden mogen ontvangen. Dat Hij Hem overgegeven heeft in de smadelijke, smartelijke en vervloekte dood des kruises. Dat Hij Hem overgegeven heeft om gehangen te worden tussen twee moordenaren, als van God vervloekt, waar de vloek des Heeren op Hem kwam te rusten, om de vloek van Gods heilige Wet volkomen weg te nemen, opdat zij van alle vloek voor eeuwig verlost zouden worden.

Daarom zeiden we: gadeloze liefde! Hij is opgestaan uit de doden. Hij mocht na zijn opstanding als Middelaar getuigen: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde" (Mattheus 28:18b), om dat genadige verzoeningswerk aan die zielen toe te passen, die Hem door de Vader eenmaal gegeven zijn. Daarom zegt de apostel: "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." In de opstanding van de Middelaar is de liefde des Vaders tot Zijn uitverkoren kerk wel duidelijk geopenbaard, dat Zijn deugden volmaakt zijn verheerlijkt geworden. Wie zal dan die liefde peilen? Wie zal dan de barmhartigheid uitmeten in Christus tot zulk een ellendig adamskind? Wie zal Zijn goedheid ooit kunnen verklaren en Zijn wijsheid kunnen uitspreken in het uitdenken van zulk een weg der zaligheid?

Nee mensen, er is geen engel die dat kan. Geen engel, hoe heilig hij ook is, kan die liefde en barmhartigheid en die eeuwige goedertierenheid uitspreken, die gegrond en gebouwd is op grond van recht, zoals we lezen in de 89ste Psalm. Wie kan dat ooit uitklaren? De weg des levens is door de Zoon bekendgemaakt in Zijn profetische bediening. Maar de weg des levens is door de Zoon gebaad door Zijn dood en opstanding als de ware Hogepriester, als de eeuwige Koning Die over alles heeft getriomfeerd. En dat, mensen, voor vijanden! Niet voor vrienden, maar enkel voor vijanden. Wij zijn in Adam vijanden geworden, vijanden van God, vijanden van het kruis van Christus, vijanden van vrije, soevereine genade.

Daarom lezen wij: "Want het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede. Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet" (Romeinen 8:6 en 7). Die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen. Wij zijn tegen Hem opgestaan en opstandelingen geworden, om straks eeuwig verpletterd te worden met Zijn ijzeren scepter, opdat Hij volmaakt verheerlijkt worde in Zijn eeuwige rechtvaardigheid.

Jong en oud, we liggen allemaal onder die eeuwige rechtvaardige toom besloten, onder die heilige toorn waaruit niemand, niemand zich kan verlossen. Niemand kan voor zichzelf ooit die verzoening teweeg brengen. Niemand kan zichzelf die

verzoening ooit in waarheid geven. Maar als hier de apostel zegt: "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben", dan worden we heengeleid naar de Bronader der verzoening en naar de weldaad van een onschatbare gave en waarde. Die gave is in de eerste plaats door de Vader Zelf uitgedacht in de Zoon Zijner eeuwige liefde in die eeuwige Vrederaad, in dat zalige verdrag tussen de Vader en de Zoon, waar het ging over de borgtocht der uitverkorenen. O, Hij heeft die verzoening uitgedacht om ze door Christus met Hem te verzoenen. Daarin is geopenbaard de eeuwige liefde en de eeuwige wijsheid des Vaders.

Maar - om niet te lang te zijn - niet alleen uitgedacht. Maar die verzoening is in de tweede plaats door Jezus Christus teweeggebracht. "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben. Daarvoor is Hij Mens geworden. Daarvoor heeft Hij gestreden op de aarde. Daarvoor heeft Hij alle smaad, spot en hoon ondergaan. Daarvoor zijn de slagen op Hem gevallen. "De smadingen dergenen, die U smaden, zijn op Mij gevallen" (Romeinen 15:3b).

O, daarom mag de apostel Petrus dan ook jubelen voor de rechtbank: "En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden" (Handelingen 4:12). Och, Hij heeft Gods toorn geblust, Hij heeft de vloek geheel weggenomen. Hij heeft des Vaders deugden volmaakt verheerlijkt. Hij heeft een eeuwig heil door Zijn offer aangebracht.

Als Paulus hier zegt "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben", dan worden we bepaald bij die enige en eeuwige Zoenhogepriester, Die Zichzelf onstraffelijk geofferd heeft Gode den Vader." Want door Zijn offer, jong en oud, heeft Hij hen gemaakt tot eerstelingen opdat de Naam des Vaders en de Naam des Zoons door dat ene offer zal geschreven worden op hun voorhoofden. Door die offerande om hun geweten te reinigen van de dode werken om de levende God te dienen. En denk eens, mensen, en dat voor vijanden!

Buiten Hem is het niet mogelijk, want de apostel zegt: "Door Welken." Niemand kan zijn broeder immermeer verlossen. Hij kan Gode zijn rantsoen nooit meer opbrengen. Vaders en moeders, mocht dat eens inslaan. Jongelingen en jongedochters, mocht dat ons hart eens raken, dat we onszelf nooit meer verlossen kunnen. Dat we met al onze godsdienst die losprijs nooit meer kunnen opbrengen. Straks moet je met al je godsdienst voor eeuwig naar de hel. Buiten Hem zal er nooit een andere weg overschieten! Buiten Hem niet.

Daarom zegt de apostel: "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." Hij schrijft dat ook aan de Kolossenzen (1:21): "En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend." O, een rechtvaardige Rechter Die Zijn onkreukbaar recht handhaaft, als een verzoend God en Vader in Christus te leren kennen. O, Hij heeft de kloof geheel gedempt en de middelmuur des afscheidsels weggenomen. Hij heeft die twee ongelijke partijen, die met elkander in vijandschap waren levende, nu geheel verzoend, daar Hij de vijandschap in Zijn vlees teniet gedaan heeft en gedood.

Dus hier wordt verklaard dat het niet door eigen werken is. Een mens valt er met al zijn godsdienst geheel buiten. En dat is nu juist hetgeen waar een mens niet aan wil. Hij wil met zijn godsdienst niet naar de hel toe en hij moet met zijn godsdienst en met alles wat doorleefd is naar de hel toe. Nee, hier helpen geen tranen, geen bidden en zuchten meer, al zal het niet gaan buiten tranen en buiten zuchten. Hier worden wij bepaald bij een onverdiende genade en bij een eeuwig liefdesgeschenk, want het wordt hen op Gods tijd geschonken. "Door Welken wij nu de verzoening gekregen

hebben." Dus daar hebben ze zelf totaal niets aan gedaan.

Dus in de eerste plaats over de ontvangen verzoening. Die verzoening is voor Gods kinderen zo verborgen, want in hun eertijds hadden ze ook geen behoefte aan die verzoening. Och, dan leefden zij ook midden in de wereld, hetzij in een goddeloze of godsdienstige wereld, hetzij dat ze nog onder een godzalige opvoeding verkeerd hebben.

Daar is geen plaats in het hart van de zondaar voor deze verzoening. Maar ziet, daar breekt een tijd aan dat Gods Geest uitgaat en dat Hij plaats gaat maken voor deze verzoening. Dan gaat Hij die zondaar van dood levend maken. Dan gaat Hij de kloof ontdekken, en dan gaat de zondaar de scheiding inleven tussen God en zijn ziel. Dan gaan ze zichzelf waarlijk als een heiden leren kennen, met een gedoopt voorhoofd. Dan worden ze zo gewaar dat dat gedoopte voorhoofd tegen hen zal getuigen. Zo stervende en de eeuwigheid ingaande, zal dat gedoopte voorhoofd eeuwig tegen hen getuigen. Hun hemelhoge schuld wordt geopenbaard, ze krijgen een berouwvol hart, want ze gaan hier schreeuwend en wenend over de aarde heen. Ze gaan uitroepen: 'ik heb gezondigd.' Zulkeen gevoelt waarlijk de grootheid van zijn kwaad.

Die kan met al zijn godsdienst niet voor God bestaan. Die komt zo aan de weet, met een gebroken hart, dat Hij een rechtvaardige Rechter is en dat hij voor die God nooit kan bestaan. Dan gaat de Geest hem Ieren buigen onder die eeuwige soevereiniteit. Hij krijgt voor God plat in het stof neer te vallen. Daar is geen hoop meer, daar is geen verwachting meer. Alle pogingen die aangewend zijn, die zijn totaal afgesneden geworden. O, dan moet die ziel voor eeuwig verloren gaan. Maar o eeuwig wonder, eeuwig wonder! Waar ze verwachten dat de hel zich zal ontsluiten, en God Zijn recht zal uitvoeren, daar wordt de weg der verzoening geopenbaard in die enige Middelaar Gods en der mensen, waarvan Paulus hier zegt "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben."

Dat is al zo zalig, mensen. Dat hoor je vandaag al bijna niet meer, al wordt er veel over Jezus gesproken in deze tijd. Maar ze kénnen Hem nog niet eens als de enige Weg der verzoening, om door Hem met God verzoend te moeten worden. Ze kennen Zijn heerlijkheid niet. Ze kennen Zijn graveerselen niet. Ze kennen Zijn profetische bediening niet en ga zo maar door.

Maar wat een zalige tijd mag een ziel dan hebben in het leven bij aanvang en voortgang, naar mate die Middelaar Zich meer en meer gaat verklaren aan zulke doodschuldige en ellendige zielen, die niet anders verdiend hebben dan de eeuwige dood. Dan zal zulk een ziel, wanneer de noodzakelijkheid op de ziel gebonden wordt, de kloof in Adam inleven en dat de Rechter voldaan moet worden, Die het strengeisend recht komt te handhaven. Dan zal hij leren hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want die gerechtigheid redt alleen maar van de dood.

Dan daalt die dierbare Geest met zulk een ziel, die uitziet naar die gerechtigheid, de diepte in totdat hij tenslotte niets meer kan zien als een vertoornd Rechter, Die hem voor eeuwig moet verdoemen. Dan wordt de vierschaar der consciëntie gespannen, dat God, de eerste Persoon, als de eeuwige Rechter, het recht moet handhaven. In dat dodelijkst tijdsgewricht moet de zondaar veroordeeld worden, voor eeuwig in de rampzaligheid opdat Zijn deugden verheerlijkt worden.

Maar ziet daar, in dat dodelijkst tijdsgewricht zal hij de verzoening ontvangen, en Hem als een geschenk uit de hand van de Rechter mogen ontvangen. O die eeuwige Borg, die eeuwige Middelaar. Dan mag zulk een ziel waarlijk ervan getuigen: "Door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." Dan ziet Hij geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël.

Dan mag zulk een ziel waarlijk ervaren: "De Heere, zijn God, is met hem, en het geklank des Konings is bij hem" (Numeri 23:21b). O, als dan die rechtvaardige Rechter gaat spreken: "Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk" (Jesaja 44:22a). Dan gaat Hij tot de ziel van vrede spreken: "Vrede, vrede dengenen, die verre zijn, en dengenen nabij zijn" (Jesaja 57:19a). En dat door het bloed der verzoening, dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel.

Ik zie dat mijn tijd voorbij gaat.

We stappen met haast over - zou Erskine wel zeggen - naar onze tweede hoofdgedachte:

2. De roem der ware christenen in de God der verzoening

"En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus." Hij spreekt hier dus van de God der verzoening. Daar roemt hij in. Nu denken de meesten dat hij hier ziet op vers 2 en 3. Hij roemt in vers 2 en 3 ook; daar spreekt hij van de roem in de heerlijkheid Gods. Dan is hij in hope zalig. Dan lijkt het verre van hem. En wat de mens hoopt, verwacht hij met lijdzaamheid. In vers 3 gaat het weer verder. Daar horen we hem spreken als de held des geloofs. "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven" (Romeinen 3 vers 3 t/m 5).

Mensen, nu moet je niet vergeten dat dit maar de riviertjes of de beekjes waren. We lezen in Psalm 46 dat de riviertjes de stad Gods verblijden en de beekjes der wellusten de woningen des Allerhoogsten. Maar nu wordt hij van die beekjes en riviertjes opgeleid tot de Bronader, naar de edelste Wel van alles. Die Bronader wordt in ons tekstwoord genoemd: God. "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God." God, dat oneindige, alwaardige en allervolmaaktste Wezen, dat alle volmaaktheden allervolmaaktst komt te bezitten.

We worden hier in de eerste plaats zuiver bepaald bij de eerste Persoon in het Goddelijke Wezen. Wat is nu de eerste Persoon in het Goddelijke Wezen? De Vader van alle barmhartigheid en de Vader aller genade, Die de bewegende Oorzaak van de zaligheid is. We kunnen zien hoe de apostel Paulus hier de gelovigen heenwijst naar de Bronwel. "Dankende den Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht" (Kolossenzen 1:12). Dus de Vader aller genade. Wat roemt hij hier kostelijk in een dierbaar edel Wezen. En wanneer Hij Zichzelf geeft aan de ziel in Christus Jezus, zal de ziel verzadigd worden met dat grote Goed. Dat is het goed dat nimmermeer vergaat. Dan zegt de Heere tot zulk een ziel: "Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik", wanneer ze zo tot Zijn gemeenschap zijn gebracht geworden.

Och, wat een krachtige roem krijgt dan zulk een ziel, wanneer Hij verzekerd mag wezen door de Heilige Geest in Christus Jezus, het eigendom te mogen zijn van die drie-enige Verbondsgod. Dat die Vader hun Vader is, en dat Hij tot hen zegt: Ik ben uw heil, Ik ben uw deel, Ik ben uw verlossing, Ik ben uw hoog Vertrek. En dan mag de ziel daarvan getuigen: In Hem is mijn heil, van Hem is mijn verwachting, van Hem is mijn hoop, Hij is mijn Rots en mijn hoog Vertrek. Hij is mijn Zon en Schild.

En als dan de Heere zegt: "Ik ben uw God", dan duidt Hij daarmee aan dat Hij alles voor hen zal zijn, met alles wat in Hem komt te zijn.

1. O, die eeuwige vergevende liefde, waarin Hij hun schuld heeft uitgedelgd.

2. En Zijn eeuwige wijsheid, "Om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest" (Jesaja 61:3). O, zalige tijden als de ziel gewaar mag worden, in die Middelaar te zijn een eikenboom der gerechtigheid, "een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde."

3. Och jong en oud, en Zijn eeuwige almacht om hen te allen tijde te bewaren en te beschermen, als Hij zegt: "Uw God". Dat beduidt Zijn grote algenoegzaamheid waar de ziel daardoor verzadigd worde. Och, dan mogen ze met David uitroepen: "De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken" (Psalm 23:1). En zoals de Kerk van de oude dag getuigd heeft Deze God is onze God, en deze God is onze zaligheid.

Daarom staat hier dat hij de roem heeft in dat grote Goed. Dan is dat grote Goed, namelijk de Verbondsgod, zijn vrolijkheid,- zijn vreugde en blijdschap. Dat grote voorrecht, boven zovele anderen! Dan is in God de roem dat Hij is de oorzaak van hun herstelling. Hij is het Voorwerp van hun vermaak en de stof van hun roem hier op aarde. Dan schatten ze de drie-enige God in Christus boven alles, en dan gaan ze Asaf des te meer verstaan: "Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde" (Psalm 73:25).

Och, wat hebben ze Hem aanschouwd in Zijn heiligdom, ziende Zijn sterkheid en Zijn eer en heerlijkheid. O, dan mogen ze gewaar worden dat zij Zijn sierlijke kroon zijn en de heerlijke erfenis van de Heere der heirscharen. Als ze zulk een wonder van genade ondervonden mogen hebben, dan is hun hart vol van God drie-enig. Dan zullen ze mogen wandelen in het vrolijk levenslicht, want dan zullen ze ervaren: "Het licht is voor den rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart" (Psalm 97:11).

Och, dan zijn die eeuwige deugden van dat dierbare Wezen hun volmaakt bij dagen en bij nachten. Dan heeft de ziel geen slaap nodig, en geen eten of drinken nodig. Dan is Hij hun alverzadigend Goed. Dan zijn ze vol, vol van die eeuwige vergevende liefde en die eeuwige goedertierenheid. Dan zal hun mond vol zijn van de lof des Heeren, en zullen ze Hem met vrolijk zingende lippen mogen roemen. Ja, ze zullen anderen zelfs gaan opwekken en betuigen: "Komt, gij huis Jakobs, en laat ons wandelen in het licht des HEEREN" (Jesaja 2:5). Daarom zegt de apostel: "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus."

Dus mensen, we kunnen hier beluisteren dat er buiten Jezus geen roem in God is. Dan mogen ze zich hier verheugen en verblijden met de blijdschap Zijns volks en zich beroemen in Zijn erfdeel. We hebben straks gezegd dat de godsdienst ook roemt in al hetgeen ze menen te hebben. De wereld roemt ook in hun pracht en praal. Maar dit volk roemt in God, gelijk David heeft gedaan: Ik prijs 't onfeilbaar woord. O, dan mag de ziel de vaandels omhoog steken, de vaandels van geloof, hoop en liefde, en betuigen: "Dezen vermelden van wagens, en die van paarden; maar wij zullen vermelden van den Naam des HEEREN, onzes Gods" (Psalm 20:8).

Ziet jong en oud, nu staat er: "Door onzen Heere Jezus Christus". Want Jezus heeft ze zalig gemaakt. Jezus heeft ze tot God gebracht. Jezus heeft ze aan de Vader gegeven. Door Christus, als die enige Gezalfde, mogen ze Zijn zalving deelachtig zijn.

Ze zijn ook verordineerd ten eeuwigen leven. Dan mogen ze zwemmen in de wateren van Gods eeuwige liefde. Och jong en oud, dan zijn hier hun dorre beenderen vaardig, dat hun ziel is geworden als een gewaterde hof, als die Koning zo in hun hart heeft getriomfeerd en ze het eigendom van hun Heere zijn, dat ze zo gesteld worden om de lof en de deugden te verkondigen van Hem, Die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaarlijk licht. Och, zou dan de ziel niet zeer vrolijk zijn in den Heere! Zouden ze zich dan niet verblijden in de God huns heils, als ze uit de diepten der hel

zijn opgehaald, tot spijt van de hel. Dan ligt er niets meer tussen. Dan mogen ze in die zalige gunst en vrede wandelen, ontslagen van alle schuld, straf en toorn. Dan zal alle instrument dat tegen hen bereid wordt, nooit gelukken. Zij zullen alle tong die in het gericht tegen hen opstaat, verdoemen.

Zie jong en oud, dan mogen ze jubelen in God: "Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?" (1 Korinthe 15:55). En dat door die opgestane Levensvorst. "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus" (1 Korinthe 15:57). Dan zijn ze ook gerechtigd om een toegang te mogen hebben tot de Vader in alle nood en omstandigheden. Och, daar mag de ziel werkelijk van uitroepen: "De HEERE heeft grote dingen bij ons gedaan; dies zijn wij verblijd" (Psalm 126:3).

Kom, we zullen er even van zingen uit Psalm 106 en daarvan het 26ste vers:

*Geloofd zij Israels grote God!
Zijn gunst schenk' ons dit heilgenot;
Zo zullen wij Zijn goedheid danken.
Dat al wat leeft, Hem eeuwig eer'
Al het volk zegg' amen op mijn klanken;
Juich, aarde, loof den Opperheer!*

Toepassing

En nu, jong en oud, nog een enkel woord en we zullen gaan eindigen. We hebben hier beluisterd het grote voorrecht voor Gods uitverkoren Kerk, voor de waarlijk geroepen heiligen. En het is een nog groter voorrecht voor die er waarlijk deelgenoot van mogen zijn. Waar de Heere de bekommring heeft weggenomen, waar Hij ze zalig verwittigd heeft van het aandeel aan die lijdende, stervende, begraven en opgestane Middelaar. Hij heeft Zijn discipelen nog 40 dagen zalig vertroost en verzekerd door Zijn Geest van de verzoening, die Hij heeft teweeggebracht. We lezen ervan dat Thomas uitgeroepen heeft: "Mijn Heere, en mijn God."

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, kennen wij iets van de roem van de ware christenen? Dan zullen we hier een ware christen gemaakt moeten zijn. Je wordt nooit een ware christen dan alleen door opzoekende liefde. Al zit je duizend jaar onder Gods Woord, dat is je duurste plicht. Want als je die plicht verzaakt, dan zal het in der eeuwigheid tegen je getuigen. Dan zullen we weten dat de deuren opengestaan hebben. Die niet gewild heeft, die zal met vele slagen geslagen worden.

Maar aan de andere kant moet er toch een groot wonder gebeuren. Als naamchristen leven we rustig door; dan blijven we de duivel en de zonde dienen. Maar die een ware christen gemaakt zal worden, zal hier de zonde Ieren haten en vlieden. Die zal hier de zonde haten en de wereld verachten, want die wereld vergaat door het vuur. Die zullen de ogen roodwenen van de tranen, omdat ze die God op het hoogst misdaan hebben.

Wat weent een ziel voor Gods aangezicht als ze aan de weet komen dat ze die verzoening missen, al hebben ze wel eens een oog gekregen op die verzoening. Toen was het zo ruim, toen dachten ze dat ze de verzoening al hadden. Toen sprak alles van vrede, de hemel, de aarde, de grassprietjes en de stenen des velds. Toen mochten ze verkeren in een welverzekerde woning. Toen hebben ze al mogen eindigen in God. "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus."

Zo heeft de ziel door het onmogelijke heen geleerd dat buiten Jezus Christus nooit

toegang tot God gevonden wordt en ze nooit Zijn zoete, zalige gemeenschap kan smaken. Maar het is een nog groter voorrecht als ze daar statelijk van mogen afweten en in een Ander zijn overgegaan met medeweten van hun hart, gelijk Paulus en de gelovigen te Rome. Daarom zegt hij: "En niet alleenlijk dit." Hij roemde in de hoop der heerlijkheid Gods. Hij roemde in de verdrukkingen, maar nu gaat hij een stapje hoger, nu gaat hij roemen in de God en Vader van onze Heere Jezus Christus.

Daarom, mijn onbekeerde medereizigers, als je nu vandaag zou sterven? Kinderen in ons midden, waar zal dan je plaats zijn? Meen maar niet dat je met een handjevol godsdienst God zult kunnen ontmoeten. Nee, daar moet je wel goed over denken. Hij is nergens mee bevredigd dan alleen met het bloed van Zijn Eigen Zoon. Als we daar iets van op ons hart zouden mogen hebben, wat zou dan dat bloed noodzakelijk worden. "Door Welken wij de verzoening gekregen hebben."

Mijn onbekeerde medereiziger, jongelingen en jongedochters, vaders en moeders en kinderen in ons midden. Als je hier vreemdeling van bent, dan ben je geen vreemdeling op de wereld. Dan voel je jezelf thuis op de wereld. Als we ons op de wereld thuis voelen, en er gebeurt nooit wat anders in ons leven, dan zal het straks een eeuwige nacht baren. Dan zullen we eeuwig verstoken blijven van deze roem der ware christenen. Maar dan zullen we die God eeuwig moeten lasteren, Die ons de weg der genade heeft voorgesteld en voorgehouden. Hij heeft ons de enige Weg der verzoening laten verkondigen. Mijn medereizigers, hoe zult u dan ontvlieden als u op zo grote zaligheid geen acht geeft? Nu is het de welaangename tijd en de dag der zaligheid.

Och arme jeugd, het ziet er zo donker uit. Een mensenleven wordt niet meer geteld. Als ze denken dat je wat bezit, dan schieten ze je rustig dood. Hoe gauw kan het ons ook gebeuren, dat we opgeroepen worden, en dan buiten Jezus? Dan zullen we toch aan de weet komen dat de Rechter ongenaakbaar is buiten die eeuwige Heere Jezus Christus. Dan zult ge nooit meer verzoening kunnen krijgen, want na deze tijd is er geen tijd meer. Och, dat Gods Geest het nog eens mocht heiligen en dat Hij het hart nog eens mocht vernieuwen en de oren doorboren. Dat Hij eens waarlijk ogen gaf om te zien, om je scheiding in te leven, dat we onverzoend en onbekeerd zijn, en wat het is te vallen in de hand van de levende God. Het zal vreselijk zijn als we in die handen zullen vallen. Hij zal Zijn onkreukbaar recht tot in alle eeuwigheid handhaven.

Daarom mensen, al wat ge op de wereld hebt, je moet het toch loslaten. Moesten we niet des te meer haast maken omtrent het heil van onze onsterfelijke zielen. Wat een roem is er in onze dagen toch in rijkdom, in wijsheid, in sterkte. Hebben Gods kinderen dan geen andere roem, daar God hen oneindig veel meer waard is dan goud en zilver. Dan hebben ze een andere roem van wijsheid, dat ze moeten uitroepen: "O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Romeinen 11:33). Dan hebben ze geen andere roem dan in de God hunner sterkte. Dan mogen ze in de kracht des Heeren HEEREN roemen: "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God."

Mocht die Geest het Woord nog dienstbaar stellen. De oordelen hangen laag, de verharding kent geen grenzen meer. Het is verschrikkelijk wat er allemaal gebeurt. Het gezag wordt

meer en meer verworpen. Ze durven het van de PvdA nog niet, anders gaven ze de NAVO een schop, vast en zeker. Alles gaat de linkse kant uit. Het is niet dat we zo NAVO-achtig zijn, dat is wat anders, maar middelijker wijs kan het een bolwerk zijn. Dan kun je zien waar het in ons land heengaat Het is een snelle afloop der wateren. Haast en spoedt u om je ziel geborgen te mogen weten in die enige Ark.

Kindertjes, dat je deze roemtaal nog eens mocht leren kennen.

Jongens en meisjes, in het holle van de nacht "En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben." Dan zal er toch heel wat gebeurd zijn, dan zul je wel slapeloze uren gehad hebben, dan zul je de plagingen van de hel hebben leren kennen. Dan zul je de godslasteringen weten van je goddeloze boze hart. Dan zul je weten welk een onkreukbare Rechter Hij is. Maar o eeuwig wonder, dat Hij een verzoend God en Vader is in die eeuwige Middelaar, Die opgestaan is en leeft aan 's Vaders rechterhand tot in alle eeuwigheid.

Volk des Heeren, die hier iets van hebben leren kennen, het wonder was al zo groot, opgezocht te zijn uit eeuwige liefde, gehaald uit die staat des doods. Ge hebt de Rechter om genade leren bidden. Wat bent ge bedrukt en doodbrakende over de aarde gegaan, bij dagen en nachten. De slaap werd van uw ogen weerhouden. Dacht ge aan God, zo maakte je misbaar. Wat heeft Hij u op een wonderlijke wijze bij die Weg der verzoening gebracht en kostelijk geopenbaard van de hemel. Want het wordt van de hemel geopenbaard; vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader Die in de hemelen is. Toen is je ziel opgesprongen van vreugde dat je nog met God verzoend kon worden met behoud van Zijn eeuwige deugden.

Och, wat was het vol in je ziel in die tijd. En nu moet je ledig, ledig over de aarde gaan, daar je de breuk moet inleven, gescheiden van God. Daar je meer en meer te doen krijgt met die eerste Persoon in je hart in het zielenleven. Hij moet Zijn recht handhaven, want Hij is de Handhaver der eeuwige Goddelijke deugden. En dan geen Borg meer, dan geen Middelaar meer, nu is het voor eeuwig omkomen. Och, dan wordt het zo'n eeuwig wonder hoe je nu ooit die verzoening deelachtig zult worden. Hij mocht u geen rust geven voordat u van die weldaad deelgenoot mocht weten. Hij mocht u geen rust geven voordat ge dat toegepast mocht weten aan uw harten, om met alles in de dood te eindigen, om Amen te zeggen, het zal waar en zeker zijn. Om dan die verzoening op grond van recht te mogen ontvangen, door onze Heere Jezus Christus, en Zijn eigendom te mogen weten en dan door Hem gerechtigd te mogen zijn om met al de noden tot de Vader te mogen gaan, tot het Vaderlijke hart, waar Hij altijd voor u zal zorgen. Want:

Geen vader sloeg met groter mededogen

Op 't teder kroost ooit Zijn ontfermend' ogen,

Dan Israels HEER' op ieder die Hein vreest. (Psalm 103:7a)

Om dan als een niet en een nul vol te mogen zijn van de eeuwige Goddelijke verbondsliefde. En dan in de binnenkamer in God de Vader te mogen eindigen en in die dierbare Zoon en in die dierbare Heilige Geest.

En is het hier dan zo zalig, volk des Heeren, wat zal het dan straks wezen, waar nooit het eigen ik meer wezen zal, waar nooit enige boze gedachte meer opwellen zal, waar ge nooit een onzalige fontein meer zult omdragen. Maar dan zul je eeuwig, niet meer in de beekjes noch in de rivieren, maar eeuwig in de Bronader, in de edelste Wel jezelf mogen verliezen, Gode tot eer en heerlijkheid. Amen.

Zingen we tenslotte Psalm 118 en daarvan het laatste vers.

*Gij zijt mijn God, U zal ik loven,
Verhogen Uwe majesteit.
Mijn God, niets gaat Uw roem te boven;
U prijz' ik tot in eeuwigheid.
Laat ieder 's HE EREN goedheid loven,
Want goed is d' Oppermajesteit:
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!*

2. EEN WONDERVOLLE OVERZETTING VAN DES HEEREN VOLK

Ds. M. van Beek

Predikatie over Kolossenzen 1:13 en 14

Zingen: Psalm 31:15
                   Psalm 18:5+6+8
                   Psalm 107:7
                   Psalm 111:5
 Lezen   Kolossenzen 1

Geliefden,

De apostel Petrus schrijft aan de ware gelovigen over hun grote voorrecht. Dat kunnen wij lezen in zijn 1^e zendbrief, het 2^e hoofdstuk, vers 9 het laatste gedeelte. Daar handelt hij over hun wonderlijke, bovennatuurlijke overzetting van het ene koninkrijk in het andere koninkrijk, van het koninkrijk der duisternis in het koninkrijk des lichts. Dan lezen wij daar: "Opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". En dan verder in vers 10: "Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden."

Een groot voorrecht. Een voorrecht dat onverklaarbaar is, ja, onuitsprekelijk en eeuwigdurend. Het is een voorrecht dat eeuwig strekt tot de eer en heerlijkheid van God Drie-enig en tot hun eeuwige zaligheid. Door die overzetting hadden zij dus een eertijds leren kennen daar elk één, die zalig zal worden, toch een eertijds zal leren kennen. Johannes schrijft daar ook van aan de ware gelovigen in zijn 1e zendbrief in hoofdstuk 3, het 2e vers: "Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is." Hij wijst erop dat zij het 'nu' waren, dat zij het eeuwig zullen blijven, namelijk kinderen Gods. Maar daar wordt tegelijkertijd mee geleerd dat zij het niet altijd geweest zijn. Dus er heeft een bovennatuurlijk wonder in hun leven plaats gehad, hetwelk bij al Gods uitverkorenen zal plaatsgrijpen. Want dat moet gebeuren omdat de Drie-enige Verbondsgod dat wil en van eeuwigheid gewild heeft. En wie heeft ooit Zijn wil wederstaan, dewijl wij daarom lezen: "Ik wil en zij zullen".

Hij werkt toch alle dingen naar de raad Zijns willens, Efeze 1.11. Daarom worden degenen die eertijds geen volk waren nu Gods volk genaamd, daar Hij hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. O, Paulus getuigt ook al van dat grote Godswonder hetwelk aan de gelovige Efeziërs is bewezen als hij schrijft: "Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere; wandelt als kinderen des lichts", Efeze 5:8. Eertijds hadden zij geleefd naar het goeddunken huns harten, wandelende in allerlei brasserijen en dronkenschappen. Toen waren zij menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, onwijs zijnde, ongehoorzaam en dwalende, rennende naar het eeuwig verderf (Titus 3:3).

O, welk een Godonterende rampzalige staat waar elk mens van nature in verkeert, ook

met al zijn godsdienstigheid en godsdienst die hij meent te hebben om daarmee voor God te kunnen bestaan, zonder dat het wonder der overzetting in dit leven heeft plaatsgevonden. Dan had Paulus doorgedaan om met al zijn godsdienst te vallen in de hand van de levende God; om hem dan, als de eeuwige Rechter van hemel en aarde, rechtvaardig te storten in de eeuwige rampzaligheid. Maar daar hij een uitverkoren vat was en bij het uitverkoren geslacht hoorde, is hij door een eeuwig Godswonder, door de Heere Zelf geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. O, hiervan mogen dan al Gods keurlingen wel uitroepen: "Wie zijn wij en wat was onzes vaders huis, dat Gij ons hiertoe gebracht hebt". Dan mag men van hen wel in verwondering uitroepen "Welgelukzalig zijt gij, o Israël, Wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door den Heere, het Schild uwer hulp en Die een Zwaard is uwer hoogheid", Deut. 33:29.

De Heere had hen dus Zelf geroepen evenals Paulus en alle uitverkorenen geroepen worden tot die verheven staat. Evenals Hij oudtijds Israël geroepen heeft uit het diensthuis van Egypte, als uit de duisternis en tot Hem gebracht, als tot het wonderbaarlijke Licht. Tot de wonderlijke Wolk- en Vuurkolom om hen te lichten op de weg die zij zouden gaan, die hun strekte tot een bewijs van Zijn gunstrijke tegenwoordigheid, waaruit Hij met hen sprak en hen onderwees. En zo mocht oudtijds Israël wandelen in het licht des Heeren.

Maar Hij had dit niet minder bewezen aan de gelovigen die in de verstrooiing waren. Overgezet door Gods krachtadige inwendige roeping. Niet alleen door de uitwendige roeping door het Woord en deszelfs prediking door Zijn knechten; want daardoor worden wij niet gebracht uit de duisternis van onze doodsstaat in Adam in het rijk der genade tot zaligheid. Dan blijft het hart gesloten zodat wij niet horen; dan blijven de oren gesloten zodat wij niet horen, nog opmerken; dan blijven onze ogen gesloten zodat wij niet zien, daar wij ziende, blind zijn; horende doof en een hart hebben dat niet opmerkt.

Hier worden wij bepaald bij de krachtadige inwendige roeping in het hart door de Heilige Geest. Die roeping is onberouwelijk, onveranderlijk. Niet één zondaar kan die keren, want dan zou de hemel eeuwig leeg blijven. Dan zou die zondaar sterker zijn dan de Almachtige, want dan hadden wij de ongerijmde stelling: 'Een machtige zondaar en een onmachtig God'. Dat is nu heimelijk de stelling van allen die zelf nog wat aan de zaligheid menen te moeten doen, want door zichzelf in de weg te stellen die de Heere geboden heeft, menen zij dat zij al een eind op het goede pad zijn. Dan zal de Heere de rest wel doen en zo menen zij uit de duisternis tot Gods licht geroepen te zijn. Maar zij vergeten dat een mens met al de uitwendige voorrechten in zijn doodsstaat blijft, daar Gods uitverkorenen met de krachtadige roeping door den Geest in het hart gelijktijdig levendgemaakt worden. En door de levendmaking krijgt men een staatsverwisseling en niet door de uitwendige roeping.

Daarbij nog dit, wanneer wij al de uitwendige voorgeschreven en bevolen plichten betrachten, doen wij niets meer dan ons bevolen is, Dan zijn wij naar het woord van de Heiland in Lukas 10 nog maar onnutte dienstknechten, omdat wij maar gedaan hebben hetgeen ons bevolen was. Door deze krachtadige roeping uit loutere genade waren zij gehaald uit de staat der zonde en des doods, waarin zij de heerlijkheid Gods derfden. Daardoor waren zij opgekeerd op de brede weg des verderfs om van de helse moordenaar, de duivel als de vorst der duisternis, weggesleept te worden in de buitenste duisternis.

O, genadige en verheven staatsverwisseling, krachtens de eeuwige verkiezende liefde, en gewillig gemaakt om de paden der zonde te verlaten en de Heere te dienen in kinderlijke vreze. Daardoor geroepen tot het licht Zijner heiligheid om hun eigen onreinheid, vuil- en walgelijkheid te leren kennen, dat Hij een volmaakt heilig

Opperwezen is, Die met de minste onreinheid geen gemeenschap kan hebben. Zo volmaakt heilig daar de heilige engelen hun aangezichten voor Hem bedekt hebben en uitgeroepen: "Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen." Geroepen tot het licht Zijner rechtvaardigheid om door het geloof een weinigje te verstaan hoe rechtvaardig dat God is, en de zonden moeten haten en straffen. O, daardoor uitroepende: Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, Heere, Ps. 119.

Geroepen tot het licht Zijner goedertierenheid dat Hij hen nog draagt en verdraagt hier op aarde, zodat zij met innerlijke verbreking en verwondering moesten uitroepen: "Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij nog niet vernield zijn", Klaagl. 1:3, Geroepen ook tot het licht Zijner zalige vertroosting om in Christus vertroost te worden, zo in het licht Zijns aangezichts te mogen wandelen en zich de ganse dag te verheugen in Zijn Naam. Tot het licht Zijner eeuwige liefde om in Zijn grondeloze liefde te mogen delen, die te proeven en te smaken tot Zijn verheerlijking. Tot het licht der blijdschap om zich in de God der blijdschap te verlustigen, daar het licht voor de rechtvaardigen gezaaid is en vrolijkheid voor de oprechten van hart, Psalm 97:11.

En dat hadden zij enkel te danken aan God Zelf, want Die had dat werk in hun ziel verheerlijkt en dat enkel tot Zijn eer en opdat zij Zijn deugden zou verkondigen temidden van een krom en een verdraaid geslacht, O, die glansrijke deugden, waarvan zij zulk een zielsbevindelijke kennis van ontvangen hadden. Hoe glansrijk stralen zij toch uit in het werk der genade, Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, liefde, barmhartigheid, trouw en waarheid. Die moesten zij verkondigen, heiligen, roemen en prijzen, gelijk als oudtijds Israël aan de overkant van de Rode Zee heeft mogen doen. O, zij moesten met hart en mond, met woorden en werken de gedachtenis der grootheid van Gods goedertierenheid overvloediglijk uitstorten, Zijn gerechtigheid met gejuich verkondigen, Ps. 145. Dat zij als bevrijden des Heeren, als liefhebbers Zijns heils, geduriglijk moeten zeggen: "De Heere zij groot gemaakt.", Psalm 97.

Zo waren zij geformeerd om Zijn lof te *moeten verkondigen. En deze wonderlijke overzetting heeft hier in de tijd plaats gehad opdat zij straks bij het sterven een overzetting zullen ontvangen waardoor zij eeuwig deel zullen krijgen aan de erven der heiligen in het licht. Om dan de Heere te wezen tot een eeuwig licht, als er nooit meer duisternis zijn zal, want hun zon zal dan niet meer ondergaan, Jes. 60.

Zie, dat zullen nu al Gods uitverkorenen ontvangen naar het welbehagen des Vaders, daar Hij, Die eenmaal gezegd had dat het licht zou schijnen in de duisternis, Degene is Die in hunne harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, 2 Kor. 4:6.

Zullen wij nu deel mogen hebben aan dat grote voorrecht om bij des Heeren volk te mogen horen, die een wondervolle overzetting krijgen zullen vanuit hun tijdelijk huis in het eeuwig huis, dan moet dat grote wonder hier op aarde gebeuren. Elk heeft hier op aarde maar een tijdelijk huis en elk mens zal een eeuwig huis krijgen, want de mens gaat naar zijn eeuwig huis, Pred. 12:5. Hij wordt overgezet in een huis van eeuwige pijn, kwelling en smart, of in een huis van eeuwige vreugde, vrede en gemeenschap met de Drie-enige Verbondsgod. En dat eerst naar de ziel bij het sterven; en bij de voleinding der wereld op, de jongste dag, naar ziel en lichaam beide; maar een overzetting krijgt elk mens.

Zullen wij nu mogen behoren bij hen, die dan overgezet worden in het huis der eeuwige zaligheid en des eeuwigen levens in des Heeren onmiddellijke gemeenschap, dan moeten wij door en uit des Heeren soevereine genade en liefde, overgezet worden uit de duisternis in Zijn koninkrijk. Dat is gewis noodzakelijk, zullen wij in de eeuwige verlossing van de vergeving der zonden mogen delen.

Daarbij wensen wij u een wijle tijds met de hulpe des Heeren te bepalen naar

aanleiding van ons tekstwoord, hetgeen uw aandacht opgetekend kan vinden in de brief van Paulus aan de gemeente van Kolosse, daarvan het eerste hoofdstuk, vers 13 en 14, waar des Heeren Woord aldus luidt:

Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde. In Denwelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden.

Ons tekstwoord handelt over:

Een wondervolle overzetting van des Heeren volk. En wel:

1. Uit de rampzalige duisternis;
2. In de staat der genade;
3. Tot een grote verlossing.

Paulus, de grote heidenapostel, schrijft deze brief aan de gemeente te Kolossen. Aan de gelovige broeders in Christus, die hij dan ook heiligen noemt. Zij hadden het ware geloof in Christus Jezus ontvangen en zij mochten door het geloof de liefde beoefenen tot al de heiligen. Het Woord der Waarheid, n.l. des Evangelies, bracht onder hen vruchten voort van die dag af dat zij het gehoord hadden en de genade Gods in waarheid bekend hadden. Dit was hem medegedeeld door Epafras, zijn geliefde mededienstknecht en getrouwe dienaar van Christus. Paulus heeft zelf die gemeente niet gesticht, maar dit is geschied door zijn medebroeder Epafras, waar de Heere daar zijn dienstwerk heeft willen zegenen tot uitbreiding van Zijn hemels koninkrijk.

Epafras heeft aan Paulus medegedeeld hun geloof in Christus, en van de liefde die zij in de Geest hadden. Van die dag af dat hij zulks gehoord had, kon hij niet ophouden voor hen te bidden en te begeren dat zij mochten vervuld worden met de kennis van Gods wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand. En dat met het doel dat zij waardiglijk mochten wandelen de Heere tot alle behaaglijkheid, in alle goede werken vrucht dragende en wassende in de kennis Gods.

O, wat hadden die gelovigen een plaats in het hart van Paulus gekregen en met welk een innerlijke geestelijke band was hij aan hen verbonden. Och, het kwam openbaar dat zij door één Geest geleid en geleerd waren, door één Middelaar gezaligd en hersteld en door één Vader bekwaam gemaakt om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht. En dat zij nu tot zulk een bevoorrechte staat verheven waren, dat lag niet aan hen, noch om hun godsdienst en goede werken, maar dat had de Heere Zelf gedaan. Neen, daar kwam nog geen zucht of nagelschrap van hen bij, want dan was het voor hen nog voor eeuwig een verloren zaak geweest. Maar hier mag hij die gelovigen er op wijzen dat zij door een eeuwig Godswonder overgezet zijn vanuit het ene rijk in het andere koninkrijk.

Hier brengt hij zichzelf en hun goed onder het oog en drukt het op het hart dat zij alleen moeten roemen in de Heere, gelijk er geschreven staat in 1 Kor. 1:31: "Die roemt, roeme in den Heere". Want niet degenen die zichzelf prijzen, maar die de Heere prijst, die is beproefd, daar dezulken de beproevingen des geloofs hebben doorworsteld en als goud zijn uitgekomen, 2 Kor. 10:8.

Wij beluisteren dus hier in ons tekstwoord de wondervolle overzetting van des Heeren keurlingen die Hij van eeuwigheid gekeurd of uitverkoren heeft voor de Zijnen en dat uit eeuwige liefde. Van die keurlingen zijn er in deze tijd die wij beleven zo weinig meer te vinden, daar de Heere hun allengskens uit deze boze wereld gaat wegnemen tot smart dergenen die achterblijven. Het komt in deze droeve dagen wel openbaar dat er maar zeer weinigen zijn die deze wondervolle overzetting uit de doodsstaat en in Gods koninkrijk werkelijk deelachtig zijn geworden door een almachtige Godsdaad

van boven. Daar zijn er nog genoeg die daaróver praten en preken, maar zo bitter weinig meer daarúit, bij ware zielsonderfinding. En daarom is er zo weinig weerklank meer op de bergen omtrent de ware zielspraktijk door de Heilige Geest gewerkt. Daarom worden wij overstroomd met een godsdienst met veel praats, die menen wat te bezitten, waaronder het ware leven het doodsbenauwd krijgt en onder sterft.

Overzetten wil hier zeggen: verplaatsen vanuit een verschrikkelijke staat in een gelukzalige staat van een eeuwige verlossing. In het natuurlijke leven kan een mens zich ook verplaatsen van de ene plaats naar de andere om te gaan wonen. Ook van het ene land naar het andere land. Maar dat kan men onder het beleid van Gods voorzienigheid zelf willen en uitvoeren onder Gods algemene goedheid en genade. Maar deze overzetting, waar onze tekst van gewaagt, kan en wil niemand. Dat zegt Paulus uitdrukkelijk, daar wij hem horen spreken door de inspiratie des Heiligen Geestes: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, enz".

'Die' is dan ook God zelf en wel bepaaldelijk hier aangeduid de Vader van de Heere Jezus Christus, de Eerste Persoon in het Goddelijk Wezen. Hij heeft dit grote wonder uitgedacht in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid, daar Zijn wijsheid niet is af te malen. Hij is de bewegende Oorzaak van zalige herstelling Zijner uitverkorenen in Zijn verzoende gemeenschap, door Christus. Hij heeft hen in Christus uitverkoren tot de zaligheid om hen in het eeuwig licht te doen wandelen. Hij heeft het enige zoen- en redmiddel tot genadige verzoening uitgedacht en Zijn eigen Schoot- en Wonderzoon uitverkoren om die zalige verzoening voor hen teweeg te brengen. Daarom zegt Hij in Jes 42:1: "Zie, Mijn Knecht, Dien ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen".

Hij heeft Hem gegeven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen om de ogen der blinden te openen, om de gebundene uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis hen, die in duisternis zitten. Omdat Hij ze uitverkoren en liefheeft, daarom trekt Hij hen uit eeuwige liefde en dat op grond van de aangebrachte gerechtigheid van de Zoon Zijner eeuwige liefde, Jer. 31:3.

Zo heeft Hij Paulus getrokken, al leefde hij nog zo godsdienstig; zo ook de gelovige Kolossenzers en zo zal Hij al Zijn beminde volk trekken. Hij zal er voor zorgen dat er geen klauw van zal achterblijven, want niemand komt tot Christus of hij moet door de Vader getrokken worden, maar niemand komt in Gods koninkrijk zonder deze trekkende liefde, Joh. 6:44 en 3:3.

Zij verkeren allen in een staat der duisternis, dus met recht:

1. Uit de rampzalige duisternis.

In deze tekst wordt gezegd dat zij verkeren niet alleen in de duisternis, maar zelfs in de macht der duisternis. Dat houdt nog heel wat meer in dan gewone duisternis, en wil dus zeggen dat die duisternis macht over hen heeft en wel zulk een macht, dat zij daar niet van verlost kunnen worden door eigen kracht of vleselijke krachten. Hier baten geen natuurlijke krijgswapenen om hun als uitverkorenen en beminden Gods daaruit te rukken. O, gewisselijk niet, daar hier in het geheel geen mensenwerk in aanmerking komt. Daarom mogen wij het dan ook met recht noemen een wondervolle overzetting. Het is voor hen die het te beurt mag vallen een eeuwig wonder bij aan- en voortgang en zij hebben daar straks een eeuwigheid voor nodig om dat te bewonderen en komen nooit uitgewonderd. Het is dan ook een Godverheerlijkende overzetting daar het strekt tot eer en verheerlijking van God Drie-enig, hier op aarde al door het geloof, en bij de jongste dag eeuwiglijk en altoos in de eeuwige gelukzaligheid. Het is een gelukzalige

overzetting, daar al de zielen van Gods uitverkoren volk daardoor de zoete gemeenschap met God mogen smaken op aarde door het geloof na bange geloofsworstelingen; en straks eeuwig in de onmiddellijke gemeenschap met God Drie-enig in de hemelse heerlijkheid. Want dit alles is onmogelijk te verkrijgen zonder en buiten deze wondervolle overzetting.

Er wordt gesproken van macht der duisternis, dus dat die duisternis over ons heerst, want macht ziet op heerschappij. Hier wordt niet bedoeld de natuurlijke duisternis zoals de duisternis nacht genoemd wordt, want God noemde het licht dat Hij gemaakt had dag, en de duisternis noemde Hij nacht. Wij lezen ook in Gods Woord van een Egyptische duisternis als een grote plaag over Egypteland als straf op de zonde van verharding en tot verlossing diende van Israël. Uit die duisternis konden de Egyptenaren zich ook niet verlossen, want de een kon tot de ander niet naderen. Niemand stond op van zijn plaats en de een zag de ander niet, Ex 10:23.

Maar hier is sprake van een veel ergere duisternis en wel van onze geestelijke, rampzalige doodsstaat waar elk mens door Adams val in verzonken ligt. En zonder dit Goddelijke wonder van overzetting, zal elk mens verzinken in de eeuwige duisternis van eeuwig ach en wee, van eeuwige smart, pijn en kwelling, zonder enige verademing of verlichting.

Hieronder verstaan we de totale verdorven natuurstaat waarin wij om der zonden wil zijn gekomen en daardoor onder de macht van satan, de vorst der duisternis. Hij houdt als een andere Farao ook het ware Israel in zijn macht bekneld, daar de uitverkorenen des Vaders ook in deze macht bekneld zitten en dat door eigen schuld. Daarom wordt de duivel de overste van de macht der lucht genaamd, de geest die nu werkt in kinderen der ongehoorzaamheid, Ef. 2.

Die vreselijke staat wordt duisternis genaamd wegens de vreselijke onkunde van God en Goddelijke zaken en omtrent onze onsterfelijke ziel. Ook wegens de vreselijke onheiligheid en onreinheid waarin de mens is verkerende. En niet minder wegens het gevaarvolle, daar wij als wij in de duisternis verkeren, het gevaar lopen om te verongelukken of overvallen te worden. Zo ook hier in deze duisternis is het grote gevaar overvallen te worden en dat elk moment, van de onverbiddelijke dood en zonder deze overzetting te storten in de eeuwige dood.

Eenmaal waren wij niet onder deze macht der duisternis, in de staat der rechtheid, toen wij volmaakt uit Gods hand zijn voortgekomen. Toen was er geen verdorvenheid, noch zonde, noch toorn, onheiligheid en onreinheid. O, toen vertoonden wij ons als dienstknechten des Heeren om Zijn wil en welbehagen te doen met vermaak en lust. Maar door het eten van die verboden vrucht zijn wij dienstknechten der zonde geworden en die des duivels om zijn wil te volbrengen, want wij zijn gevangenen in zijn strikken tot zijn wil, 2 Tim. 2:26. Daarom wordt van elk mens getuigd dat hij zijn gevangene is, de gevangene des machtigen. Dienaangaande profeteert de profeet Jesaja in hoofdstuk 49:24 en 25: "Zou ook de machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen ontkomen? Doch alzo zegt de Heere: Ja, de gevangenen des machtigen zullen hem ontnomen worden, en de vang des tirans zal ontkomen; want met uw twisters zal Ik twisten en uw kinderen zal Ik verlossen".

Daardoor zijn wij gekomen onder de heerschappij en macht des doods, dewelke met recht duisternis genaamd mag worden, want in de dood is niets anders dan duisternis, Wij liggen alzo door eigen schuld onder de heerschappij van de drievoudige dood, de geestelijke, tijdelijke en eeuwige dood. Want gelijk in een dode geen bewegingen meer zijn, alzo ook in de geestelijk dode zondaar niet, daar hij dood is in misdaden en in zonden, Ef. 2:1. Hij heeft de minste geestelijke bewegingen niet tot Gods eer en zijner ziele zaligheid. Enkel maar bewegingen ten kwade, daar de mens een bittere

vijand is van zijn Schepper en Weldoener en van zijn eigen zaligheid. O, hij heeft moed- en vrijwillig gekozen de dood boven het leven, de rampzaligheid boven de gelukzaligheid, de duisternis boven het licht. Hij heeft niet enig geestelijk leven met zijn Schepper overgehouden, daarom wandelt hij niet in de duisternis, maar ligt in de duisternis zonder zichzelf ooit meer te kunnen en willen oprichten.

O, de eenmaal zo schoon geschapen mens heeft nu geen ogen meer om op de Heere te mogen zien, Zijn heerlijkheid aanschouwende. Geen oren meer om naar Hem te horen en Zijn schone stem te beluisteren zoals in Edens hof, want hij is blind en doof als een adder. Zijn hart merkt niet op, daar hij dit voor de eeuwig Levende gesloten heeft, waar de Heere niet meer in woont, maar nu als een kooi is, vol van onrein gevogelte en al de gruwelen der zonde in ons wonen. Het ganse hoofd is krank, het ganse hart is mat. Van de voetzool af tot het hoofd toe, is er niets geheels aan hetzelfde en zijn wij vol striemen en etterbuilen, die niet uitgedrukt noch verbonden zijn, omdat wij den Heere verlaten hebben, boosdoeners en verdervende kinderen zijn geworden, de Heilige Israëls lasterende, Jes. 1:4-6. Geen voeten meer om tot God te gaan en geen handen meer om Hem te tasten, o, gruwelijke staat der duisternis.

Zo liggen wij nu onder de macht van de geestelijke dood. De totale verdorvenheid heerst over ons, want het verstand is verduisterd, het oordeel beneveld, de wil verkeerd, de hartstochten geroerd als een onstuimige zee, wandelende naar de eeuw dezer wereld en de begeerlijkheden des vleses. Een macht genoemd, omdat wij onszelf daarin hebben overgegeven, want van wien wij overwonnen zijn, diens dienstknecht zijn wij geworden om dezulken te gehoorzamen, 2 Petr. 2:19.

Daarbij liggen alle mensen gelijktijdig onder het rechtvaardig oordeel Gods, Die om hunner zonden en overtredingen wil, hen moet straffen met eeuwige straffen naar ziel en lichaam beide in de eeuwige rampzaligheid. Wegens de schrikkelijkerheid dier plaats, genaamd de buitenste duisternis, waaronder elk Adamskind besloten ligt. Daarom met recht genaamd een gerechtigde macht, daar de Heere als de eeuwige Rechter naar Zijn heilig recht dat rechtvaardige vonnis in eeuwigheid moet voltrekken. Dat moet Hij doen tot verheerlijking Zijner eeuwige aanbiddelijke deugden van recht en heiligheid. Uit die vreselijke staat trekt de Heere Zijn volk op Zijn tijd met de touwen Zijner eeuwige liefde. Daarom lezen wij in Hosea 11:4: "Ik trok hen met mensenzelen, met touwen der liefde". Omdat Hij hen liefst met een eeuwige liefde, daarom trekt Hij al Zijn uitverkorenen uit en in liefde uit die vreselijke macht der duisternis, en komt hen over te zetten in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.

Daarmee zijn wij gekomen tot onze tweede hoofdgedachte, n.l.:

2. In de staat der genade.

Zie, dat is nu enkel door de trekkende liefde des Vaders dat de uitverkorenen in zulk een volheerlijke staat der genade overgebracht worden, Zo heeft Hij Adam, Abraham, Lydia, Paulus en al de anderen in Gods Woord opgetekend, getrokken. Dan maakt Hij hen van dood levend, hen herscheppende naar Zijn Beeld. Dan overtuigt hij ze van hun rampzalige staat. Dan leren zij juist door het zaligmakende ontdekkend licht des Heiligen Geestes hun vreselijke duisternis kennen, de scheiding tussen God en hun onsterfelijke ziel. Gelijktijdig de gruwelijkheid hunner zonden, daarover treurende en wenende in het binnenste hunner ziel. De banden met hun vorige leven worden losgemaakt, wordende aan de Heere verbonden door de liefde Gods die in hun harten is uitgestort door des Heeren Geest. O, Hem krijgen zij aan te lopen als een

waterstroom, Die nooit anders dan goed in hun leven gedaan heeft en roemen Zijn goedertierenheden onder tranen.

Maar in de waarneming hunner ziel is Hij voor hen een verterend vuur en eeuwige gloed. Hij trekt hen om Hem aan te roepen bij dagen en bij nachten, om hen zeer gewillig maken op de dag Zijner heirkraft in heilige sieradieën, Ps. 110: “Want Hij zal een zeer gewillig volk hebben op de dag Zijner heirkraft.” Voor hen wordt het eeuwigheid en God ontmoeten, eer dat het in werkelijkheid eeuwigheid is; het wordt voor hen sterven eer dat het werkelijk sterven zal zijn terwijl zij kerngezond zijn.

O, wonderlijke trekking, niet tot hun eeuwige ondergang, hetwelk zij van harte mogen beamen, maar tot hun eeuwige behoudenis, in Christus Koninkrijk brengende. O, eeuwig, soeverein Godswonder om hen te brengen tot de kennis van die volheerlijke Zaligmaker om in Hem en door Zijn dierbaar bloed de verlossing en vergeving der zonden te ontvangen. Wie zal ooit dit grote wonder kunnen doorgronden? Hiervan geldt: Wij zien het, d.w.z. wij beleven het in de ziel, maar doorgronden het niet, daar het een alvermogen Godswerk is, Ps. 118.

Op deze grote liefde heeft de apostel der gelovige Efeziërs gewezen in Ef. 2:4: “Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus en zijn uit genade zalig geworden.” Dat wegens de vereniging met Christus al van eeuwigheid. Daarom wordt er gesproken van Gods grote liefde.

Zodoende horen wij dan in ons tekstwoord getuigen: “En overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde.” Zij waren dus geroepen tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid, daar Zijn Koninkrijk een heerlijk, eeuwigdurend koninkrijk is. Dus horen trekken en overzetten bij elkander. Want zonder deze trekking en overzetting is er geen behoudenis, verzoening en zaligheid. Trekken uit de ellendestaat alleen is echt niet genoeg, de uitverkorenen moeten ook delen in de dierbare verlossing in Christus Jezus, Gode tot heerlijkheid. Zij moeten naar Gods eeuwige Raad, krachtens Zijn eeuwige verkiezende liefde ook onderdanen worden van de Koning der koningen en Heere der heren, daar geen klauw van zal achterblijven. Niet alleen om God te leren kennen tot zaligheid en Die te dienen met een oprecht hart, temidden van een krom en een verdraaid geslacht. Maar ook om de Koning te leren kennen door het geloof in hun harten als hun Redder, Verlosser, Bewaarder en volkomen Zaligmaker om door Hem tot God te mogen gaan, waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken, degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden, Hebr. 7:25.

Zij moeten Hem dan ook leren kennen en zullen Hem ook alzo leren kennen als een eeuwig levende Koning, want Hij kan na Zijn opstanding uit de doden naar Zijn mensheid ook nooit meer sterven. Zo heeft de Heere Paulus overgezet in dat Koninkrijk en hem de heerlijkheid van Sions gezalfde Koning doen leren kennen tot Gods eer en zaligheid zijner ziel. Zo is ook Manasse overgezet in dat Koninkrijk en openbaar gekomen dat hij een ware onderdaan was in dat Godsrijk. Hetzelfde voorrecht is ook de tollenaar ten deel gevallen uit soevereine genade waarvan wij het bewijs hebben in zijn kort, zakelijk gebedje achter in de tempel. Maar ook niet minder in een Lydia, toen haar hart werd geopend en zij acht mocht geven op hetgeen van Paulus gesproken werd en een Timotheüs die van kindsbeen af de Schriften heeft geweten. Daarom mag Paulus zichzelf en Timotheüs er bij insluiten als hij zegt: “Die ons getrokken heeft (en ook geldt bij het overzetten) en overgezet heeft,” enz.

Dus gezet in de staat der genade, al waren de omstandigheden grotelijks onderscheiden, daar het bij de een krachtadig was geschied en bij de ander niet. Daarom waren zij jaloers op elkander, daar Paulus zulk een krachtadige omkering

kende, daarom niet zozeer twijfelende of de Heere wel begonnen was óf hij zelf; te dien opzichte was Timotheüs jaloers op Paulus. Hij wist van zulk een krachtdadige trekking en overzetting niet af en daarom is hij in zijn leven wat geslingerd geworden en heftig bestreden dat de Heere niet begonnen was, maar hij zelf dus eeuwig bedrogen zou uitkomen. Dat zal hem wat tranen en kwellingen gekost hebben en als een ellendige, arme bedelaar hebben doen bedelen om waarheid in het binnenste. En Paulus was jaloers op Timotheüs omdat hij nooit zo'n goddeloos, godslasterlijk leven had geleid, waar hij in zijn leven wat mee gekweld is en menige keer in zijn brieven aanhaalt.

In dat Koninkrijk nu worden al Gods kinderen overgezet en dat wordt genaamd het Koninkrijk der genade, der zaligmakende genade, waaruit zij nooit vallen kunnen, want er is geen afval der heiligen. In dat Koninkrijk is Christus Middelaarskoning, als God en Mens in één Persoon, rustend op Zijn aangebrachte verdiensten. Op grond daarvan is dat Koningschap Hem van de Vader gegeven, gelijk Hij Zelf getuigt in Matt. 28:1 . "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde". Dat Koninkrijk der genade heeft Hij hier op aarde. Het staat tegenover het rijk der duisternis en het wordt opgericht temidden van het koninkrijk der natuur. Als Middelaar-Koning heeft Hij macht ontvangen over alle vijanden die zonder Hem niets vermogen, alleen voorzover Hij het toelaat.

Hij beschikt ook over alle middelen in het rijk der natuur om alles dienstbaar te stellen tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk, naar Zijn vrijmachtig welbehagen. En boven alles tot de verheerlijking van God Drie-enig en tot nut en zaligheid Zijner geliefde uitverkoren Kerk. En dat Koninkrijk is niet van deze wereld, daar het geen aards, maar een geestelijk Koninkrijk is, gelijk Hij tot Pilatus zei in Joh. 18:36: "Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn Koninkrijk van deze wereld was, zo zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik den Joden niet ware overgeleverd, maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier".

Dat Koninkrijk komt niet met uiterlijk gelaat, zodat men zal zeggen: zie hier of zie daar, want het Koninkrijk Gods is binnen ulieden, Luk 17; 20 en 21. Daarom zijn de onderdanen. ook niet van deze wereld, zoals Hij zegt in Joh. 17: "Zij zijn niet van de wereld, gelijk als Ik van de wereld niet ben", daar het geestelijke onderdanen zijn die uit God geboren zijn en niet uit de wille des vleses, noch uit den bloede, noch uit de wille des mans."

Dit koninkrijk wordt genaamd het Koninkrijk der hemelen en der heerlijkheid, daar Hij de Zijnen brengt uit de staat der genade in de staat der eeuwige heerlijkheid.. Daarom zegt Hij in Joh. 14:2: "Ik ga henen, om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij moogt zijn waar Ik ben". Daar voert Hij de Zijnen eenmaal allen in, in de eeuwige vrede, gemeenschap en overwinning om hen eeuwig te doen zingen van Gods grote goedertierenheên. Het wordt hier genaamd het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde. Van Hem Die het edelste Voorwerp is van Gods liefde, want de uitverkorenen zijn in Hem uitverkoren en geliefd van eeuwigheid tot in alle eeuwigheid.

Maar Hij is het edelste en schoonste Voorwerp van des Vaders liefde, waarom de Vader Hem dan ook noemde Zijn geliefde Zoon en eigen Zoon: "Die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven", enz, Rom. 8:32. Daarom noemt de Vader Hem ook Mijn geliefde Zoon, zoals wij lezen in Matt. 17:5: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem." Omdat Hij is het afschijnsel van Zijn heerlijkheid en het uitgedrukt beeld Zijner zelfstandigheid, het beeld des onzienlijken Gods. Daarom wordt Hij dan ook menigmaal genaamd de Eniggeborene Zoon des Vaders, Joh. 1.18. En tot de heilige

engelen heeft Hij nooit gezegd: Gij zijt Mijn zoon, niet tot een van hen", Hebr. 1:5. En daar God Zijn deugden, Zichzelf op het tederst liefst, zo ook Zijn Zoon, niet alleen omdat Hij eenswezens met de Vader eeuwig en waarachtig God is, maar ook als de grote Knecht des Vaders in de wereld is gekomen om al Zijn dierbare deugden, die door de zonde ontluisterd en gekrenkt zijn, wederom in hun volle luister te herstellen. Nu, Hem wordt dat Koninkrijk toegekend, daar het waarlijk van Hem was, dus Zijn eigendom, daar de Vader Hem dat van eeuwigheid verordineerd had, gelijk Hij tot Zijn discipelen zei in Lukas 22:29: "Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkwijs Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft", dus aan Hem vermaakt. Hij heeft dat hier op aarde dan ook met Zijn bloed gekocht en betaald, want Hij heeft Zich een gemeente verkregen door Zijn eigen bloed. Bij Zijn hemelvaart en het gaan zitten aan des Vaders Rechterhand is het Hem overgegeven om dat te begeren en te bewaren, gelijk er staat in 1 Kor. 15:26: "Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben." Tot dat einde heeft de Vader Hem dan ook als Koning van eeuwigheid gezalft, daar de Vader dat Zelf getuigt in Psalm 2: "Ik toch heb Mijnen Koning gezalft over Sion, den berg Mijner heiligheid". Maar het wordt Hem ook toegekend om er de uitnemendheid van aan te tonen, tegenover de macht der duisternis.

Wat is dat land gelukkig welks koning een zoon der edelen is, dat wil dus zeggen een koning die den Heere vreest met een kinderlijke vreze, overeenkomstig Gods Woord; en gelukkig ook die onderdanen. Zoveel te meer kan dat gezegd worden van hen die onderdaan zijn van de Zoon Gods; die mogen dan toch zeker welgelukzalig genoemd worden. Van Hem, Wiens Troon in de hemelen gevestigd is, dewelke gerechtigheid en gerichte is en voor Wiens aangezicht goedertierenheid en waarheid henengaan. Om Wiens liefde God deze onderdanen alle dingen schenkt en in Wien zij gezegend worden met alle tijdelijke, geestelijke en eeuwige zegeningen. In Wien zij mede-erfgenamen zijn van alles, daar Hij Zijn liefhebbers doet beërven dat bestendig is en Hij zal al hun schatkamers voor eeuwig vervullen. Daarom horen wij Hem getuigen in Spr. 8:21: "Opdat Ik Mijn liefhebbers doe beërven dat bestendig is; en Ik zal hun schatkamers vervullen."

O, van hen kan gezegd worden de volheerlijke taal uit Psalm 33:12: "Welgelukzalig is het volk welks God de Heere is; het volk dat Hij Zich ten erve verkoren heeft." Ja, welgelukzalig dat volk wien het also gaat en overgezet wordt in dat Koninkrijk om die volzalige en heerlijke Koning te leren kennen. Niet met een verstandelijke kennis in het hoofd zoals zovelen hebben in onze dagen of met een hoge beschouwende kennis die opgeblazen maakt, maar met de geloofskennis des harten, door de Heilige Geest verklaard en geopenbaard. Zulk een kennis doet in het niet wegzinken en in verwondering wegzakken aan Zijn gezegende voeten.

O, die overgezet worden als doodschuldige, doemwaardige hellewichten, als boetvaardigen, arme en gans ellendigen in zichzelf geleid tot die Koning. Geleid met de koorden der veroordeling om de hals, gelijk als Benhadads knechten geleid werden als gevangenen en als ter dood geleiden., gebracht werden tot de koning van Israël. Niet om verstoten en gedood te worden maar om die koning van Israël als hun weldoener te kennen, die hen niet sloeg maar eten en drinken gaf, hetwelk zij niet verdiend hadden, maar uit loutere genade mochten ontvangen. Zo ook die geestelijke onderdanen van Koning Jezus, daar zij niet anders verwachten en dat eeuwig rechtvaardig om door Hem gedood te worden, gaat Hij Zich juist aan hen openbaren als de volheerlijke Koning, vol van Majesteit en heerlijkheid. O, dan rijdt Hij voorspoedig in hun harten op het Woord der Waarheid in rechtvaardige zachtmoedigheid en doet Hij in de krijg geduchte daden, Psalm 45. Dan mogen zij

Hem in dat dodelijkst tijdsgewricht leren kennen als de allerschoonste Koning, waar Hij Zich zo schoon aan de ziel verklaart bij uitnemendheid. O, dan moeten zij er onder tranen van uitroepen met de bruid: "Al wat aan Hem is, is gans begerlijk, Zulk een is mijn Liefste, ja Zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem", Hoogl. 5:16. O, dan mogen zij de dichter een klein weinigje verstaan, als die in zielsverrukking heeft uitgeroepen: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen, genade is uitgestort in Uw lippen, daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid.", Ps. 45:3.

Welk een schoonheid mogen zij dan in en aan Hem aanschouwen dat Hij waarachtig God is van eeuwigheid, daar Hij in hun hart verklaard wordt als een eeuwige Koning. Maar ook Hem aanschouwen als waarachtig en rechtvaardig Mens, geheel zonder zonden, zodat Hij is het dierbare Voorwerp van hun blijdschap en geestelijke verheuging. Dan mogen zij in Zijn Koninklijke liefde delen en is deze voor hen, smakende in hun hart, een eeuwige en uitnemende liefde, die zij dan mogen vermelden en meer is dan de wijn. Want van dezulken geldt, daar zij oprecht gemaakt zijn: "De oprechten hebben U lief." Overgezet in Zijn koninkrijk om Hem te leren kennen als een overwinnende Koning, daar Hij dan alles in hunne harten overwint.

Dan worden alle vijanden van binnen overwonnen en verslagen, de duivel met al zijn helse aanvallen en plagingen verjaagt Hij, de vloeken der wet bedekt Hij, het ongeloof met al Zijn kracht werpt Hij terneder, zodat Hij alles in de ziel in rust brengt om door het geloof bij en in Hem te rusten, want daar alleen wordt de ware rust geschonken. O, wat een beminnelijke Koning voor hen, Die hen in alles zo dierbaar is, want u, Die gij gelooft, is Hij dierbaar.

Wat beschermt Hij hen dan in het heetst gevaar, hen voerende in een vaste stad, in een overvloeiende verversing. O, zalige tijden in het zieleleven dat hun tong dan is als een pen eens vaardigen schrijvers, zodat zij voor die ogenblikken mogen zingen: "Mijn hart vervuld met heilbespiegelingen, zal 't schoonste lied van enen Koning zingen, daar Zijn schoonheid hoog te loven is. Dan is Hij bij aanvang al hun verlossende Koning, al hun boeien verbrekende, om dan ook de gangen van die Koning te mogen naspeuren. De gangen mijns Gods, mijns Konings, in het heiligdom.

Is dit dan geen wondervolle overzetting van dezulken die even tevoren nog waren kinderen des toorns, der vervloekingen en onderdanen van het rijk der duisternis en van de vorst der duisternis, maar nu kinderen des lichts zijn geworden? Opdat zij dan ook als kinderen des lichts zouden wandelen en dat naar het vrije welbehagen des Vaders en door dat welbehagen hun hoorn is verhoogd geworden, om dan daarvan te mogen zingen. En dat met het verheven doel om in Zijn verlossing te mogen delen door Zijn bloed in de vergeving der zonden.

Daarmee zijn wij dan gekomen tot onze derde hoofdgedachte, n.l. de wondervolle overzetting:

3. Tot een grote verlossing.

Daarom lezen wij in onze tekst in vers 14: "In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden." Zij mochten dus niet alleen uit de dood overgegaan zijn in het leven en die geheiligde wetenschap in hun hart hebben, en tevens een bewijs dat zij uit God geboren waren, maar zij mochten ook delen in die dierbare weldaad van de vergeving der zonden. Zij mochten dus zielsbevindelijk weten waar hun schuld was gebleven en door de Rechter in Christus waren vrijgesproken van schuld en straf en het recht ten eeuwige leven hadden ontvangen. Daarom horen wij de apostel in het 12e vers uitroepen: "Dankende den Vader, Die ons

bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht. Zij mochten dus weten dat God de Vader niet meer hun Rechter was, Die ten allen dage rookt en toornt tegen de ongerechtigheden der mensenkinderen, maar dat Hij Zijn toorn heeft afgelegd in Christus voor hen, en hun Vader is geworden.

Dus mochten zij weten dat zij kinderen Gods waren door de Heilige Geest, daar die Geest met hun geest getuigde dat zij kinderen Gods waren. En daar zij kinderen waren, zo waren zij ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; om hier op aarde een wijle tijds met Hem te lijden, opdat zij eenmaal eeuwig met Hem verheerlijkt zullen worden, Rom. 8:16 en 17. En dat enkel uit loutere genade en eeuwige soevereine liefde.

O, dan mogen wij het toch wel een heilzame overzetting noemen, daar deze is tot eeuwig heil der onsterfelijke ziel en dat om God Drie-enig daarvoor eeuwig te verheerlijken en dat ongestoord. Welk een wondervolle overzetting tot genadige vergeving van erf- en dadelijke schuld en zonden, die achter Zijn rug zijn geworpen. Tot dierbare vrijheid niet alleen maar ook tot genadige vrijmaking, want indien de Zoon u vrijgemaakt heeft, zo zult gij waarlijk vrij zijn, dat is van alle schuld en straf ontslagen en dat op grond van recht, daar Sion door recht verlost wordt. En door de Zoon vrijgemaakt, dat wil zeggen van God de Vader als Rechter en dat in en door de Zoon met Zijn aangebrachte zoen- en kruisverdiensten. Zo is de Rechter hun genadig geweest in de Zoon en Hem opgedragen om hen te verlossen dat zij in het verderf niet zouden nederdalen, daar Hij voldaan is door des Zoons volmaakte borggerechtigheid en alzo hen verzoening heeft geschonken.

O, grote verlossing van zulke gans ellendigen, doemwaardigen, gans verloren doch uitverkoren zondaren. In hun naamloze ellende, denkende in een moment weg te zinken in de eeuwige rampzaligheid, eeuwig weggeworpen te worden met een mannelijke wegwerping en gebonden te worden aan handen en voeten, de tong te moeten kauwen van de pijn en dat eeuwig rechtvaardig, zijn zij vrijgemaakt Want wij lezen in Job 36:15: "Hij zal den ellendige in zijn ellende vrijmaken, en in de onderdrukking zal Hij het voor hunlieder oor openbaren, want dan zullen al hun onderdrukkers, van binnen en van buiten weten dat Hij hun vrijgemaakt heeft." Zulks kunnen wij duidelijk zien in de verlossing van koning Hiskia in Jes. 38.

Dierbare zalige vrijheid en verlossing in Christus zullen al Gods kinderen hier op aarde in de ziel ondervinden op grond aan Zijn aangebrachte gerechtigheid, na veel helse angsten. Want waar des Heeren Geest, Christus verheerlijkt in de ziel van de verloren, doemwaardige zondaar, daar worden alle banden verbroken en dan mogen zij delen in de vrijheid der heerlijkheid van Gods kinderen. Dan smaken zij de verlossing en vrijheid alleen in en door Christus als door des Heeren Geest, want waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. Dan mogen zij in de uitlatingen van des Vaders eeuwige liefde delen in Christus, daar Zijn toorn en gramschap dan bedekt is door de Persoon en Zijn gerechtigheid van die eeuwige Middelaar. Dan mogen zij ook iets ervaren van die zalige en eeuwige vrede die door Hem alleen geproefd en gesmaakt wordt. Want buiten Hem was het enkel toorn, hel en verderf.

O, vrede met God in hun hart, dat doet hen in zalige verwondering en aanbidding uitroepen: "Hij is onze vrede." Dan mogen zij ondervinden vrede in hun geweten en zalige rust alleen in en door Hem, Die grote Gunsteling des Vaders.

O, zij genieten dan vrede met de dieren des velds, de vogelen des hemels, enz., daar die vrede Gods hun verstand en begrip verre te boven gaat, en zij mogen onderinden in hun ziel: "Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede, degenen, die verre zijn en dengenen, die nabij zijn, zegt de Heere, en Ik zal hen genezen", Jes. 57:19. Dezulken zal Hij dan ook geheel genezen, dat is de breuk tussen de Heere en hun ziel en doen

delen in de genadige vrijmaking en verzoening. Delend in die vrede, gunst en gemeenschap des Heeren in Christus smaken zij een zaligheid die geen oog gezien, geen oor gehoord en in geen mensen hart ooit is opgeklommen, hetgeen de Heere bereid heeft degenen, die hem liefhebben. En wie hebben Hem lief? Alleen degenen die Hij van eeuwigheid liefst met een eeuwige liefde en tot de zaligheid heeft verkoren. Daarom ook trekt Hij in liefde uit de staat des doods, om hen in Christus en op grond van Zijn vergoten bloed die liefde te doen genieten. In die ure mag onder Christus' Persoon en gerechtigheid alle zonden en schuld bedekt liggen voor Gods heilig en rechtvaardig aangezicht. O, zulk een ziel kan niet onder woorden brengen wat haar dan overkomt en waarin zij mag delen, want dat werk des Heeren is onbegrijpelijk voor des mensen verduisterd verstand. Zouden zij daar niet zingen in verruiming des harten den levenden God tot verheerlijking:

*Zo moet de Koning eeuwig leven!
 Bidt elk met diep ontzag;
 Men zal Hem 't goud van Scheba geven,
 Hem zegenen, dag bij dag.
 Is op het land een handvol koren,
 Gekoesterd door de zon,
 't Zal op 't gebergt' geruis doen horen,
 Gelijk de Libanon. (Psalm 72.)*

O, dan mogen zij met hart en mond Zijn lof verkondigen, want daartoe is dan naar des Heeren belofte hun hart geformeerd: "Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijnen lof vertellen." Daar zijn dan alle bestrijders gevloeden, want de duivel met al zijn bestrijdingen en bestrijders worden daar verjaagd door die ene Sions gezalfde Koning. Daar klinken de vloeken der wet niet meer en zwijgt de heilige wet met al zijn vloekspraken en delen ze in de liefderijke troost des Evangeliums. O, dan mogen zij ervaren dat Hij alleen de treurigen Sions troosten kan door Zijn komst in het neergebogen hart en dan openbaart dat Hij de opdracht Zijns Vaders getrouw vervult, daar Hij met de Geest des Heeren gezalfd is om te verbinden de gebrokenen van harte, gevangenen vrijheid te geven en alle treurigen Sions te troosten.

Eeuwig wonder, dan zijn zij in Hem verzadigd met 's hemels gunstbewijzen. In die ure en tijden worden zij dan weleens ingeleid in de eeuwige Godsgeheimen, in 't eeuwige wonder van Zijn menswording, hoe die dierbare Persoon eeuwig en waarachtig God is, maar ook waarachtig en rechtvaardig Mens is. Zalig ingeleid in Zijn wondervolle geboorte in een beestenstal als een hulpeloos Kind om in onze natuur door bitter lijden en sterven Zijn bloed te gaan storten tot volkomen voldoening. Tot verzoening van alle overtredingen en wegneming van de middelmuur des afscheidsel en op grond van dat bloed eeuwige vergeving en verlossing te ontvangen.

Als nu die Geest hen nader gaat ontdekken, ontbloten en ontgronden, dan gaan zij zielsbevindelijk verstaan dat zij de vergeving missen. O, als dan de bestrijder komt met zijn bestrijdingen, Christus Zichzelf verbergt, de genadetroon omringd is met wolken van donkerheid, dan wordt de ziel verschrikt. Als zij dan in hun binnenste gaan roepen: "Daar is geen God" of "Waar is nu uw God op Wien gij bouwdet en aan Wien g'uw zaak vertrouwdet?", dan worden zij zeer vrezende en bevende in hun binnenste. Wanneer dan gevraagd wordt waar hun schuld gebleven is en de Rechter hen heeft vrijgesproken en een geschonken Jezus gekregen, dan hebben zij den smader niets te antwoorden en zijn met stomheid geslagen. O, dan komen zij aan de weet dat zij die vrijmakende daad zo missen en hoe zullen zij dan buiten Christus rechtvaardig voor God verschijnen.

Velen menen die verlossende en vrijmakende daad te bezitten, maar het is inbeelding,

want dan hebben zij in hun hoogste ellende een tekst bij hen gekregen die juist ziet op de uitdelging van alle schuld en zonden, als: "Ik zal niet op u toornen noch schelden", enz., Jes. 54. Maar verder weten zij niet en als men dat dan hoort vertellen, dan kun je zo aanvoelen dat dat de rechte verlossing in Christus niet is. Zelfs des Heeren ware bekommerde volk heeft het vast geloofd toen Christus hun hart innam bij aan- en voortgang, dat al hun schuld en zonden vergeven waren, want daar was niets dan zoete zaligheid in Hem en door Hem in God. Maar nu komen zij langs een pijnlijke weg er achter dat zij het missen, moettende uitroepen: "Wanneer zal ik voor Gods aangezicht verschijnen?", Ps. 42.

Hoevelen zijn er niet die op de predikstoel staan, die menen de verlossing door Christus' bloed deelachtig te zijn, n.l. de vergeving der zonden, maar je kunt in hun prediking of in hun schrijven wel bemerken en lezen dat zij toch de waarheid der zaak missen. Men praat en predikt er wel ever, maar zij kunnen er niet uit spreken en preken. En een ware ontdekte ziel die met alles wat er gebeurd is in de laagte zit, ongeholfen en ongered en met alles de dood in moeten, voelen dat zo scherp aan. Dezulken hebben menigmaal goede voelhorens ontvangen en ook nog vaak een arendsoog om het helder en klaar te doorzien. En dezulken, die hoge geesten daarop wijzen, dan slaat het negen van de tien keer in vijandschap over en dat is een slecht teken.

O, die missende zielen zien toch in het diepst van hun ziel uit naar die vrijmaking in Christus door de Rechter der ganse aarde. Al gevoelen zij heel goed dat zulks door een weg van algehele afsnijding van hun leven moet, daarom strijden zij om in het leven te blijven. Wat ziet de ziel bij ogenblikken daar naar uit om door dat bloed gereinigt te mogen weten, een totale uitdelging van al hun overtredingen en bij die dochteren Jeruzalems te mogen horen, wiens drek is afgewassen en wiens bloedschulden verdreven zijn geworden door de toepassende bediening des Geestes, Jes. 4:4.

Wat worden zij in hun binnenste toch gewaar dat zij zo vol van eigenwillige en ijdele godsdienst zitten en een weefsel zijn van wettische werken. Maar geen naakte, ontblote en uitgeschudde zondaar die buiten Christus' bloed tot genadige verzoening zich niet langer bij het leven houden kan.

De Heere mocht het uitzien nog eens genadiglijk willen vervullen tot Zijn verheerlijking in Zijn eeuwige deugden, tot hunner zalige vrijmaking en verlossing. Om zielsbevindelijk te ervaren: "Hij ziet geen zonden in Zijn Jakob, noch overtreding in Zijn Israël."

Hij mocht hun moedeloze ziel nog opbeuren, van alles losmakende, om in een rechte weg in Christus te mogen overgezet worden tot verlossing. En straks bij de dood zal Hij ze volkomen vergeving en verlossing schenken tot in der eeuwigheid naar des Vaders welbehagen om dan nooit meer te zondigen.

De onbekeerde mocht Hij dit heilgeheim nog leren tot Zijn eer en hun eeuwig heil. De nabijkomende nog ontdekken, die vastgeroest zitten op ingebeelde bevinding.

AMEN.

Uit:
De Wachter Sions

3. DE OVERSTE LEIDSMAN EN VOLEINDER DES GELOOFS, JESUS

Predikatie over Hebreëën 12 vers 2

Zingen:

Psalm	78	:	27
Psalm	25	:	4
Psalm	138	:	4
Psalm	86	:	6

Lezen:

Hebreëën	12	:	1 - 13
----------	----	---	--------

Geliefden,

De Heere Jezus draagt in Gods Woord vele zinnebeeldige namen. Zoals Hij ons genoemd wordt: het Brood des levens (Joh. 6:35). Hij is inderdaad het Brood des Levens. Niet voor elk mens. Nee geliefden, want brood wordt gegeven voor een hongerige. Want: waar zal een verzadigde ziel nu ook lust in hebben.

Daarom wordt Hij het Brood des Levens genaamd, voor een ware hongerige, en niet voor één die hongert naar de wereld. Niet voor één die hongert naar geld en goed. Niet voor één die hongert naar brood en spelen, maar voor dezulken, die waarlijk hongeren naar het woord des Heeren HEEREN.

Zij zijn dus ontledigd en ontbloot en door den Heiligen Geest aan hun ellendestaat ontdekt geworden. Want heeft een waarlijk hongerende in de natuur geen pijn in z'n binnenste, geliefden, waar z'n maag als 't ware inééngekrompen is? Welk een pijnlijke honger is daar niet ontsproten naar eten om de honger te stillen? Zou dan de geestelijke honger van Gods Kerk, die ze hier ontvangen door den Heiligen Geest, geen pijnlijke honger zijn en een pijnlijke dorst om verzadigd te worden door dat Brood des Levens en door dat water des Levens? Opdat, gelijk Hij Zelf getuigd heeft, dezulken niet meer zullen hongeren of dorsten, maar dat het in hem zal worden een fontein springende tot in het eeuwige leven.

Vloeit die pijnlijke honger en dorst dan niet voort uit het inwendige werk van Gods Geest? Niet algemeen, maar bijzonderlijk gewerkt in het hart der uitverkorenen? Anders zal er toch nooit één zondaar in waarheid hongeren noch dorsten. Want die het in waarheid mag doen hier op aarde, die zal veel plat ter aarde nederliggen, want die kan het zonder dat Brood des Levens niet stellen. Zal een natuurlijk hongerende niet al zijn best doen om brood te krijgen, opdat hij van de honger niet zou sterven en omkomen? Zal dan die pijnlijke honger en dorst van Gods kinderen niet uitdrijven naar Gods genadetroon, opdat ze Hem, dat Brood des Levens deelachtig zouden mogen worden, om alleen door Zijn gerechtigheid dat Leven te bekomen? Hij is toch dat ware Brood dat van den hemel is nedergedaald. Hij heeft Zelf betuigd: 'Die Mijn vlees eet en die Mijn bloed drinkt, die heeft het leven uit Mij' (Joh. 6:54). Daarom noemt David Hem dan ook de

Levensbron, waaruit al Gods kinderen het leven ontvangen. Ja, waaruit alleen maar elke zucht voortvloeit, die in waarheid geslaakt wordt vanwege hun schuld en vanwege hun zonde, uit oprecht berouw God op het hoogst misdaan te hebben.

Alzo wordt Hij dus de ware Spijs en Drank voor zulke zielen. Dan kan de spijs en de drank van de wereld niet meer bekoren. Ach, gaf iemand al het goed van z'n huis voor die liefde, hij zou ten enenmale alles verachten en liever als een hongerige sterven aan de voeten van Christus, dan weer de wereld of de ijdele godsdienst in te gaan en alzo te storten in het eeuwige verderf. Och, het is zulk een waarlijk hongerende toch recht om Jezus te doen en om Zijn bloed, dat reinigt van alle zonden.

Wordt Hij niet zinnebeeldig in de Schrift genaamd de Zon der gerechtigheid, die zal opgaan over al degenen die de Heere vrezen, gelijk Maleachi wel betuigt. "Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen als mestkalveren." (Mal. 4:2).

Gelijk nu de zon de aarde verlicht, zou dan die Zon der gerechtigheid dat duistere hart van Gods uitverkorenen niet verlichten? Zien zij juist in dat Licht niet het licht, ja in dat licht hun duisternis, en dat ze zonder de genade des Geestes en de toepassing derzelve in een eeuwige duisternis zullen aanlanden? Ja, door die Zon der gerechtigheid wordt het gehele hart verwarmd en vruchtbaar gemaakt hier op aarde. Want daar staat toch dat de zon de aarde verwarmt; niet alleen verlicht, maar ook verwarmt. Dat de zon de aarde vruchtbaar maakt van boven en allerlei vruchten doet uitspruiten.

Zal dan, wanneer de Zon der gerechtigheid dat harde hart komt te beschijnen, het niet verbroken worden? Zal Hij daar het Licht uit de duisternis niet doen opgaan? Zal Hij daar het hart niet verwarmen met de warme liefde des Heeren HEEREN? Zal hij dat hart dan niet vruchtbaar maken tot Gods eer en verheerlijking? Dan zullen ze leven als een afgezonderd volk hier op aarde, waar Hij ze toch gesteld heeft en komt te formeren door die Zon der gerechtigheid om Zijn lof te verkondigen.

En geliefden, noemt Hij Zichzelf niet: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven' (Joh. 14:6)? Want Hij is de enige Weg en Toegang waardoor men tot God komt te naderen. Buiten Dezelve is Hij een verterend vuur en een eeuwige gloed, bij Wien niemand wonen kan. Heeft de mens al de wegen die God geopend had in het paradijs, in de oprichting van het verbond der werken, éénmaal niet afgesneden? Heeft hij door zijn moed- en vrijwillige gang die toegang niet totaal toegemuurd?

Maar ziet, nu zegt Hij Zelf: "Ik ben de Weg, Ik ben de Waarheid en Ik ben het Leven." Buiten Dezelve is er geen leven, maar een eeuwig verderf. O, doet dat een ware bekommerde ziel niet tot Hem vluchten, Die hun wegen doet ophouden hier op aarde? Dan komen zij met al hun godsdienst midden in de dood terecht komen? O, waar Hij Zichzelf niet als die Weg komt te ontsluiten, denkt men voor eeuwig denkt weg te zinken in de plaats van ach en wee. O, ze komen midden in de dood te liggen en dat voor eeuwig rechtvaardig. Daar gaat Hij Zichzelf verklaren, niet als een Leven, maar als hét Leven. Dat er geen ander is, dan Hij alleen, gelijk Petrus betuigt: "Daar is geen andere naam onder de hemel gegeven, door Welken wij moeten zalig worden" (Hand. 4:12).

Wordt Hij niet zinnebeeldig genoemd in Gods Woord de Heelmeester? En is Hij niet de ware Heelmeester voor een doorwond hart, voor een verbrokene van hart en voor een verbrijzelde van geest? Voor zulken, die alles ten koste gelegd hebben, maar de kwaal verergerd en de wonden zoveel groter zijn geworden? Daar schiet niet anders over dan sterven, waar ze door die scherpe pijl des Geestes doorwond zijn geworden;

want daar moet elk kind van God aan sterven. Al probeert elk kind van God die wonden te helen, maar ze moeten juist sterven, opdat die wond door Christus geheeld zou worden. O, die wonden in het hart over de breuk die geslagen is, die wonden in het hart over het missen van die gerechtigheid, die wonden in het hart dat Gods deugden zo ontluisterd zijn geworden.

Wat kan een ziel schreeuwend en kermend over de aarde heengaan. O, dat ze niet weten hoe ooit die wond genezen moet worden; dan denken ze dat die klove eeuwig zal blijven. Dan zal Hij opstaan in het dodelijkst tijdsgewricht, in de hachelijkste ure om die wonden te helen met die eeuwige balsem van Zijn verdienste en van Zijn gerechtigheid, om die ziel te schenken de gemeenschap en de vrede met God die alle verstand te boven gaat.

En zo zouden we, geliefden, door kunnen gaan met nog veel meer van die zinnebeeldige namen op te noemen. Maar we wensen in deze ure dan stil te staan bij Hem, als een overste Leidsman en als een Voleinder des geloofs. We wensen u te bepalen naar aanleiding van onze tekst, die u vindt opgetekend in het u voorgelezen schriftgedeelte, Hebreëën 12 en daarvan nader het 2e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods. Tot zover.

Deze tekstwoorden spreken ons dus van:

De overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus.

We staan stil bij:

1. *De voorgestelde vreugde voor Hem;*
2. *Het verdragen kruis door Hem;*
3. *Het triomferend zitten van Hem;*
4. *Het gelovig zien op Hem.*

Hier is dus sprake van den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus. We staan stil bij:

1. *De voorgestelde vreugde voor Hem (Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was);*
2. *Het verdragen kruis door Hem (want er staat hier in onze tekst: het kruis heeft verdragen en de schande veracht);*
3. *Het triomferend zitten van Hem (en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods);*
4. *Het gelovig zien op Hem (Ziende op den oversten Leidsman).*

De apostel Paulus heeft ons in het voorgaande vers de loopbaan voorgesteld hoe Gods volk hier op aarde moet lopen.

Ten eerste moeten ze aanmerken de Wolk der getuigen die rondom hen ligt. Ten tweede moeten ze al de last afleggen en de zonde die hen lichtelijk omringt. In de derde plaats moeten ze die loopbaan met lijdzaamheid lopen.

Maar nu wijst hij hier op dien oversten Leidsman en Voleinder van het geloof, namelijk Jezus. Dus niet David, hoe Godzalig hij ook was. Niet een Abraham, al wordt hij genoemd de vader der gelovigen. Niet een Izak, al wordt hij gesteld als de

bidder. En ook niet een Jakob, die in de Schrift verklaard wordt als een worstelaar. Ook niet een Salomo, met hoeveel wijsheid ook bedeed.

Nee geliefden, het staat hier in onze tekst dat de overste Leidsman en Voleinder des geloofs niemand anders is dan Jezus alleen, de éinig Gegevene van den Vader. Johannes heeft van Hem uitgeroepen: vol van genade en vol van waarheid.

Een overste, geliefden, is iemand die boven het volk staat, die anderen onder hem gesteld heeft; gelijk Gods Woord ons dat in zovele opzichten leert.

Denk maar hoe er sprake is van de overste der trawanten. Denk maar aan de overste van de bakkers, de overste van de schenkers bij Jozef in de gevangenis; waarvan de ene verhoogd en de andere verlaagd werd. Denk maar aan de overste van de Levieten die de Heere kwam aan te stellen. En denk maar aan de overste van de stad, de overste van de portiers, ook oversten van de gevangenis. Ja, oversten over duizend en oversten over honderd.

Dus dat was iemand die boven een ander stond, met gezag en met een ambt bekleed om het gezag te handhaven. Kijk maar in het leger, geliefden, daar zijn oversten om een ieder zijn plicht te doen leren kennen, dat men die zou betrachten. Want, waar geen oversten onder het volk zijn en waar een ieder maar gelijkelijk staat (waarvan men zong in de Franse tijd: vrijheid, gelijkheid en broederschap), daar is niet anders dan verwarring, nijdigheid en boze handel, zoals Jakobus wél betuigt.

Nee geliefden, daarom staat er ons ook opgetekend van de richteren. Ten tijde van die richteren, toen er geen koning was, dus geen overste over dat volk, toen deed een ieder maar wat recht was in zijn ogen.

We lezen er zelfs van bij de duivelen van de overste der duivelen. De Farizeën betuigden tot de Heere Jezus: Hij werpt de duivelen uit door de overste der duivelen, namelijk Beëlzebul. Wordt hij dan ook niet genoemd in Gods Woord: de overste der wereld en der machten en der boosheden in de lucht? Degene die nu werkt, zegt hij, in de kinderen dezer eeuw, in de ongehoorzamen.

Maar ziet, Hij wordt hier genoemd: de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, gelijk hij op andere plaatsen genoemd wordt: een overste Herder. Want (zegt Petrus) wanneer Die zal verschenen zijn, dan zal de ganse Kerk Hem in eeuwigheid aanschouwen.

Hij wordt genoemd de Overste over de koningen der aarde, want hij is de Koning der koningen. Hij is de HEERE der heren, Die alleen bij Zijn volk maar door een vlak veld komt te rijden.

Dan betoemt Hij ook alle machten van satan en de goddeloosheid van hun hart. Want hij is de HEERE der heren en Hij triomfeert in hun zielen. Daarom staat er: Hij stelt de koningen aan, door Hem regeren de koningen en Hij stelt de koningen gerechtigheid. Hij neigt het hart des konings als waterbeken tot al wat Hij wil.

Maar nu wordt Hij hier genoemd: de overste Leidsman. Dat betekent ook: Vorst en Gebieder. Dat wil dus zeggen dat Hij leidsmannen onder Zich heeft, waardoor de Kerk geleid wordt. Denk maar aan Mozes en Aäron, waarvan Asaf zong in Psalm 77: "Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren, en Uw voetstappen werden niet bekend. Gij leiddet Uw volk als een kudde, door de hand van Mozes en Aäron." Had Hij die niet aangesteld en bekwaam gemaakt als onderleidslieden om Zijn volk te leiden uit dat Egypteland der zonden, uit dat diensthuis waar ze als vreemdelingen verkeerd hadden, door de Rode Zee en door de woestijn naar Kanaän?

Heeft hij David niet aangesteld als een leidsman over Israël? Was hij niet aangesteld, geroepen en bekwaam gemaakt door de overste Leidsman Zelf? Heeft Hij hem niet aangegord met die Geest, zodat hij een leeuw en een beer versloeg? Heeft die overste Leidsman hem niet geleerd, ja, bekwaam gemaakt om zijn vingers oorlog te doen

voeren? Want, wat moest die arme schaapherder toch beginnen als koning op Israëls troon? Daarom die zalving, die inhield: verordining en bekwaammaking.

Hij is de overste Leidsman. En niet alleen van David als leidsman over Israël, maar ook van David tot de zaligheid, die hij alleen in den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs heeft verkregen.

Daarom heeft de Kerk Gods Woord ook als leidsman. Dat is een regel en een richtsnoer voor elk mensenleven. Elk van Gods kinderen die tot de zaligheid geleid worden, die worden geleid door Woord en Geest, als van de overste Leidsman afkomstig. Want Hij zal Zijn volks tred en gang in dat woord komen vast te maken. Daarom zendt Hij Zijn knechten nog tot ons, tot op deze dag, om leidsmannen der kudde te wezen; die Hij Zelf bekwaam maakt, hetzij van achter de schapen, hetzij van het land, of als een Eliza. Want Hij zal zorgen dat ze er blijven, hoe weinig dat er ook zijn, tot aan de jongste dag.

Als die overste Leidsman leidt Hij Zijn Kerk: In de eerste plaats uit de wereld. Hij trekt ze door Zijn Geest uit deze tegenwoordige boze wereld. Hij zendt Zijn Geest uit op het uurtje der minne, wanneer plotsklaps het uurslag des hemels komt aan te wijzen. Dan gaat Hij ze voorbij met Zijn Geest, roepende: Leeft, leeft in uwen bloede, leeft. Die daar vertreden liggen op de vlakke van het veld, waar geen oog medelijden met hen komt te hebben, in de hemelhoge en bloedrode schuld voor God. Die daar kermend worden neergeveld aan Gods genadetroon, waar de band met de wereld wordt doorgesneden. O geliefden, waar de band met alle valse godsdienst doorgesneden wordt. Daar komen ze als een gans ellendige hier voor Hem in het stof te liggen. Dan zal Hij aan hen gaan bevestigen: ellendigen en nooddruftigen, die zal Hij verschonen. Armen uit genâ, Zijn hulpe ter verlossing tonen. Hij slaat hun ziel in al die worstelingen gade. Want hoe geweld en list hen ook bestrijden, Hij zal nooit toestaan dat ze in die klauwen van satan zullen omkomen. Want, waar één zondaar door Hem geleid wordt uit de wereld, daar spannen satan en de hel en al zijn krachten samen om die zondaar in zijn klauw vast te houden.

Maar omdat Hij de overste Leidsman is, Die hen als Vorst en Gebieder komt te regeren, daarom haalt Hij die zondaar op uit die doodstaat. Hij heeft Zelf betuigd: 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven' (Joh. 5:25). Die zullen uit die graven der zonden opkomen, om zo gevoerd te worden tot Hem als de fontein van alle leven.

O ziet, Hij leidt ze dus door Zijn Geest als die overste Leidsman, uit de wereld. Maar bij de verdere oefening, dan gaat Hij ze uitleiden uit zichzelf. Want hij gaat die zondaar meer en meer bekend maken de boosheid des harten, de gruwelijkheid van Adams diepe val. Want elke zondaar die zalig wordt, die zal uit zichzelf uitgeleid moeten worden om in Christus ingelijfd te worden.

O, welk een worstelingen baart dat in de ziel. In welk een barensweeën komen ze dan neer te liggen. Wat wordt hun de schuld drukkend. Wat krijgen ze die klove in Adam te aanschouwen. O, dan moeten ze uitroepen: Wee mij, wee mij, want die klove is zo groot; veel groter en dieper dan de zee. Niemand ter wereld kan ze ooit peilen.

Ach geliefden, welk een engte en welk een diepte en welk een kuil moet dat volk dan hier doorwandelen door deze aardse woestijn heen, om alzo uitgeleid te worden uit zichzelf.

Hij leidt ze uit zichzelf als een gans verlorene, als een gans verdoemelijke, die met al haar bidden aan een eind geworsteld raken. Om ze dan juist te leiden tot die fontein des heils, die geopend is voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem,

tegen al de zonde en tegen al de onreinheid.

Ja, dan leidt Hij ze aan die fontein van stille wateren. Aan de oevers van zeer stille wateren (zegt David), opdat daar hun ziel zich zal verlustigen en opdat daar hun ziel eens een ogenblik verzadigd zou worden. Opdat ze kennis van deze overste Leidsman zullen bekomen als de enige Weg, de Waarheid en het Leven. Als de enige Fontein, als het enige, eeuwige Licht, dat opgaat uit de duisternis.

Zo leidt Hij Zijn Kerk als de overste Leidsman door de woestijn van deze wereld, midden door de angsten der hel en benauwdheden, éénmaal tot het zalige hemelse Kanaän. Hij zal ze daarin voeren om eeuwig Zijn lof te mogen zingen. Hij leidt ze in de verbondsgeheimen. Hij zal ze die verbondsgeheimen ontsluiten, die van eeuwigheid zijn gemaakt tussen de Vader en de Zoon.

Maar ziet geliefden, Hij wordt hier ook genoemd de *Voleinder* van het geloof. Dat doet ons dus denken dat Hij ook de Beginner is. Dat Hij ook de Onderhouder is, dat Hij ook de Bewaarder is en dat Hij ook de Voleinder is. Dus het begin des geloofs komt uit Hem. Want Hij plant het geloof, het waar zaligmakend geloof, door de Heilige Geest in hunne harten. Ze worden van die oude olijfboom afgesneden en in die nieuwe olijfboom Christus ingeënt.

Waar het geloof geplant wordt, daar onderhoudt Hij ook dat geloof. Dan zal Hij ook de oefening komen te schenken van dat geloof. Want dat geloof, omdat Hij is de Voleinder van dat geloof, dat richt zich niet alleen op God Drie-enig, maar bij de voortgang op Christus als de enige Verbondsmiddelaar. Dat is inzonderheid het voorwerp van het geloof van Gods duurgekochte volk en van Gods bestreden Sion hier op aarde, in een toevluchtnemend geloof Hem tot een Zaligmaker te mogen bezitten. Want zonder dat ze Hem komen te bezitten, is hun ziel ten allen tijde onvoldaan. Daarom is Hij ook de Bewaarder van dat geloof. Want ze worden in de kracht Gods bewaard door het geloof tot de zaligheid, om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Hij bewaart dat geloof in hun hart, want de satan probeert ze zeer te ziften als de tarwe. Maar Hij zegt tot Petrus: Ik heb voor u gebeden dat uw geloof nooit zal ophouden. Omdat Hij dat geloof nu bewaart in hunne harten, daarom is Petrus in eeuwigheid niet omgekomen. Anders was hij gelijk een Judas aan de strop gekomen.

O ziet geliefden, de zaligheid alleen uit de Voleinder van het geloof en uit die overste Leidsman. Nu leidt Hij ze als de Voleinder des geloofs ook tot het einde des geloofs om te verkrijgen de zaligheid voor hun ziel.

Maar ziet geliefden, dan staat hier de voorgestelde vreugde voor Hem: *'Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was.'* En vreugde is de blijdschap der ziel. Dat is die innerlijke verheuging van het gemoed van een mens. Kijk maar in de wereld wanneer je een mens ziet, die verheugd is. Wat kunnen ze niet huppelen en dansen van blijdschap, waar de wereld zich in vermaakt.

Het kan ook zijn het goed waarover men verheugd is. Daarom staat er van die goede en getrouwe dienstknecht dat de Zoon des mensen tot hem zegt: Ga in, in de vreugde uws Heeren.

Die vreugde is hier Zijn heerlijkheid en Zijn vermaak. Dat was Hem beloofd en daarvoor moest Hij eerst een dure prijs opbrengen. De losprijs van de ganse Kerk des Heeren. Die vreugde en het vermaak die hier bedoeld worden, doelen niet op Hem als waarachtig God. Nee geliefden, want daar heeft Hij Zelf van betuigd dat Hij die heerlijkheid al had, eer dat de wereld was. *Vader, zegt Hij, verheerlijk Mij met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.* Nee, want Hij behoeft het toch geen roof te achten, Gode even gelijk te zijn, Die de gestalte van een dienstknecht aanneemt. Nee geliefden, die vreugde, die hier aan Hem voorgesteld was, die was

voor Hem, maar daar moest Hij het kruis voor verdragen en de schande voor verachten. Want die andere heerlijkheid, als waarachtig God, heeft de Vader Hem medegedeeld van eeuwigheid tot in alle eeuwigheid door de eeuwige generatie, waar Hij in hetzelfde Goddelijke Wezen is mededelende. Zodat Hij onveranderlijk is, zowel als de Vader. Zodat Hij almachtig is, zowel als de Vader. Zodat Hij alomtegenwoordig is, zowel als de Vader en de Heilige Geest.

Neen, hiervoor moest Hij lijden en sterven. Deze vreugde is Hem voorgesteld en die was voor Hem. In de eeuwige vrederaad, waar de rechtvaardige Rechter eiste volkomen betaling. Volkomen betaling om de vloek der wet weg te nemen. Volkomen gehoorzaamheid aan de wet, om die in alle delen te vervullen. Daar mocht niet één speldenknop aan ontbreken. Hij moest die beker totaal ledigen om des Vaders deugden volmaakt op te luisteren, dat die verheerlijkt zouden worden boven alles; en dat God GóD kon blijven in het zaligen van Zijn uitverkorenen, om die in Zijn gemeenschap weer op te nemen.

Hij heeft Zich bereid verklaard, want de Vader heeft Hem een Koninkrijk beloofd, gelijk Hij Zelf aan Zijn discipelen kwam te beloven: *Ik verordineer u het Koninkrijk gelijkerwijs de Vader dat Mij verordineerd heeft.* Op die borgstelling en die bereidverklaring beloofde de Vader Hem de heidenen te geven tot Zijn erfdeel, de einden der aarde tot Zijn bezitting.

O ziet geliefden, welk een grote vreugde Hem is voorgesteld geworden. Een grote vreugde die onuitsprekelijk is. Daarom bad Hij: *Ik heb Uw werk verheerlijkt op de aarde, o Vader. Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt.* Dan geldt het van Hem in de staat van Zijn vernedering, wat David betuigde tegenover al zijn vijanden (wat hij betuigde tegenover Michal, zijn spottende vrouw): en met deze dienstknechten en met deze dienstmaagden zal ik éénmaal verheerlijkt worden.

Hij was van eeuwigheid in die vreugde Zich vermakende. Daar was Hij al voor het aangezicht Zijns Vaders spelende en waren Zijn vermaken met de mensenkinderen (Spr. 8:30+31). Daarom eist Hij die vreugde van de rechterhand Zijns Vaders.

En nu wil de apostel Paulus de Hebreëen hierop wijzen in al hun druk en leed, ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, zegt hij, Die om de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en de schande veracht.

Daarom, in de tweede plaats:

2. Het verdragen kruis door Hem.

Hij heeft dus het kruis verdragen en de schande veracht. Hier wordt niet mee bedoeld de kruisstraf. Hier wordt ook niet mee bedoeld de Roomse crucifix, waarin Rome roemt. Nee geliefden, hier wordt alleen maar bedoeld het lijden, de kwelling, de aanvechting, de smart en de ellende die de Middelaar heeft ondervonden. Want Hij heeft dat kruis verdragen en die schande veracht. En dat zien we, geliefden, ook in de Schrift, wat een kruis dat er in die weg gevonden wordt. Denk maar aan al de Bijbelheiligen. Wat een versmaadheid, wat een lastering, wat een schelden en wat een kwelling en beproeving hebben de Bijbelheiligen al niet moeten verdragen.

Had Adam geen kruis, al was hij in de genadestaat hersteld, toen Kain Abel doodsloeg? O geliefden, welk een kruis was dat. Welk een smart hebben ze moeten ondergaan, direct na de val, toen de ene broeder de andere kwam dood te slaan.

Wat een kruis en wat een verdriet had Noach met een spottende Cham in zijn tent, die zijn vader in zijn dronkenschap kwam te bespotten. Nee, dat was geen vrucht van

nieuw leven, maar van de boze natuur, waar het nieuwe leven in Cham niet gevonden werd. Maar juist bij Sem en Jafeth, die achterwaarts met een kleed de schande van hun vader kwamen te bedekken.

Wat een ellende had Abraham van Ismaël in zijn tent. Die ging de zoon der vrije bespotten.

Wat een kruis hebben Izak en Rebekka niet gehad vanwege de dochteren Hets, die Ezau tot een vrouw geworden waren.

En ga zo maar door. Denk maar aan Jakob. Jozef was er niet meer, Rachel die hij altijd verkoos boven Lea, was dood. Ach, Gods werk moest in zijn hart triomferen. Simeon was er niet meer en nu ook Benjamin niet meer, dan zegt hij: al die dingen zijn tegen mij. Waren dat niet als zoveel messen, geliefden, die in het hart van die oude vader Jakob kwamen te steken? Nee, hij moest er eerst achter gebracht worden, in de beproeving van dat geloof, dat al die dingen vóór hem waren.

Denk maar aan een David. Denk maar aan de jongelingen en denk maar aan een Daniël. Welk een kwelling en kruis hebben ze hier moeten ondergaan.

Maar nu wordt hier gesproken van het verdragen kruis van de Middelaar Gods en der mensen. Hij heeft het kruis verdragen. Want Hij is in een beestenstal nedergedaald. Hij heeft moeten vluchten voor het moordend zwaard van Herodes. Hij heeft de smartelijke besnijdenis ondergaan. Hij heeft een arme en een geringe opvoeding gehad. Smaad, spot en hoon heeft Hij verdragen.

Hij kwam te betuigen: De vossen hebben holen. De vogelen des hemels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft niets waarop Hij Zijn hoofd kan neerleggen. Nee, ze wilden Hem van de steilte afwerpen, als was Hij een misdadiger. Ze wilden Hem met stenen stenigen, en met welk een scheldwoorden hebben ze Hem niet overladen van alle zijden.

Maar Hij heeft dat kruis verdragen, d.w.z. gewillig, onderworpen, zonder murmureren, zonder tegenspreken, Zijn Vader in alles gehoorzaam geworden zijnde, tot in de dood, ja de dood des kruises.

Maar geliefden, Hij heeft niet alleen de bespottung en de schande, maar ook de kruisiging ondergaan. Dat was een smartvol lijden wat Hij verdragen heeft. Het was toch een schandelijke, een smartelijke, een smadelijke, een gewelddadige en een vervloekte dood die Hij moest sterven. Daarvan was geprofeteerd in Psalm 22. Daar had Hij Zelf van gesproken en daarvan sprak Hij later ook tot de Emmaüsgangers, zeggende: 'Moest de Christus (want zij hadden het over de kruisiging van Christus) niet al deze dingen lijden en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?'

Is het niet afgebeeld in de verhoging van de koperen slang, waar die slangen met vurige slangenbeten de kinderen Israëls gebeten hadden, vanwege de zonde? En degene die nu stervende op de aarde lag en zag op die verhoogde koperen slang, die werd genezen.

Is het niet afgebeeld in het paaslam, wat ze met een dwarsspit kwamen te braden in het vuur? Dat was wijzende op Christus als dat ware Paaslam, dat gebraden zou worden in het vuur van Gods heilige, Gods eeuwige en ondragelijke toorn.

Is er in de Schrift niet van gesproken, dat het zou gaan naar Gods eeuwige Raad? Dat lag besloten, waarvan Petrus getuigt in Handelingen 2: 'Deze, door de voorbepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis genageld en gedood.'

O geliefden, de schande is vanwege de zonde. De versmaadheden zijn vanwege de zonde. En de vervloeking die op ons ligt, is vanwege de zonde. Dat hebben we nu zelf gewild en zelf gewerkt. Nu zijn we zover doorgebroken in de zonde, dat er geen schande, schaamte en versmaadheden meer verdragen worden. Daarom wil men nu

de vloek in een zegen gaan veranderen.

Nee, Gods Woord leert het ons zo duidelijk. Dat heeft nu juist de Middelaar voor Zijn volk van de hemel doen nederdalen uit eeuwige liefde, gelijk de kruisiging en het verdragen van het kruis een lijden was. Hij heeft tegelijk de schande veracht die Hem aangedaan was, zonder éniġ tegenspreken.

Ziet in de eerste plaats in de zaal van Kájafas. Daar zien we de Middelaar geblinddoekt en op het kinnebak geslagen. Was dat geen lijden? Wanneer ze ons op het kinnebak zouden slaan, zouden we geen pijn gevoelen? En wat kreeg Hij tegelijk? Hij kreeg tegelijk de schande, want dan staat er dat ze Hem tegelijk bespotten. Ze zeiden: 'Profeteer ons, Christus, wie heeft U geslagen?' Dus ze dreven de spot met Hem. Die schande heeft Hij gewillig gedragen. Het spuwen in Zijn aangezicht, staat er, dat was het teken van een grote verachting bij al het Joodse volk. Wanneer men iemand niet meer luchten of zien kon en men kwam hem tegen op de straat, dan spuwde men hem recht in zijn aangezicht. Zó verachtte men hem. Daarin zien we dus het kruis verdragen en de schande veracht.

Ziet in de tweede plaats eens bij het rechthuis van Pilatus. Hij werd met een doornenkroon gekroond, geliefden. De geselslagen zijn over Zijn rug heengehaald. 'De ploegers hebben hun voren lang getogen' staat er in Psalm 129. O geliefden, wat een bloed dat van alle kanten naar beneden sijpelde. En wat deden ze tegelijk? Ze vielen op hun knieën. De krijgsknechten hebben Hem bespot in Zijn Koningsstaat. En vandaar geliefden heeft Hij het kruis verdragen en de schande veracht.

In de derde plaats gaan we naar Golgotha's kruisheuvel. O, dan zien we Hem hangen, uitgerekt aan het kruis, in de brandende hitte van de natuurlijke zon, onder de brandende hitte van Gods volkomen toorn. 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Maar dan zien we ook tegelijk de schande die Hij kwam te verachten. Want ze schudden hun hoofden, staat er, en ze riepen: 'Indien Gij Gods Zoon zijt, zo kom af van het kruis en verlos Uzelven.' Dat deed zelfs ook de ene moordenaar nog. Ja, ze staken Hem de lip toe opdat Psalm 22 in vervulling zou gaan. Heeft Hij het kruis niet verdragen en de schande niet veracht?

O, wat staat er van in Jesaja: 'Als een lam is Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.' Hij werd gescholden, doch schold niet weder. Wat een leed ontving Hij daar niet. Ja, Hij stelde Zijn aangezicht als een keisteen, wetende daarin, dat Hij niet beschaamd zou worden, want Hij zag over de verdrukking heen. Hij ging zingende de verdrukking tegemoet. Zingend ging Hij het kruis verdragen, zingend ging Hij de schande verachten. En zo staat er in Mattheüs 26 ons opgetekend, dat Hij toen betuigde tot Zijn discipelen: 'Ik zal u voorgaan naar Galilea.' O ziet geliefden, het kruis verdragen en de schande veracht. Vandaar dat Hij Zijn hoofd gaf om het haar uit te plukken en Zijn wang om er op te slaan.

Zo zien we Hem dus hier als een exempel voor Gods kinderen. Als een voorbeeld, maar niet in dezelfde mate, want Hij deed het borgtochtelijk voor Zijn Kerk om de verheerlijking van des Vaders deugden. Want wat was het nu dat Hij dat kruis verdroeg? De verheerlijking van Gods deugden in de eerste plaats hoor. Dan de zaligheid van Zijn Kerk, maar geliefden, ook de vreugde die Hem was voorgesteld.

O, moet Gods Kerk dan onder al het leed, onder al het lijden, hun oog niet op Hem vestigen? Vandaar geliefden, dat Hij ook in de hemel triomferend zit aan de rechterhand des Vaders. 'En is gezeten aan de rechterhand des troons Gods.'

Daarom in de derde plaats:

3. Het triomferend zitten van Hem.

Nadat Hij de prijs heeft opgebracht, heeft God de Vader daar een volkomen welgevallen in genomen. Nadat Hij dat kruis verdragen en die schande veracht heeft, heeft Hij Hem opgenomen in den hemel aan Zijn rechterhand.

De rechterhand, dat is de plaats der ere. Salomo zette zijn moeder aan de rechterhand. De koningen zetten hun dierbaren altijd aan hun rechterhand, ten teken dat ze gekroond en geëerd werden. Daarom riep de apostel ook uit in Hebreeën 2: 'Wij zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond.' In Hebreeën 8 zegt hij: 'De hoofdsom nu der dingen waarvan wij spreken, is, dat wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van den troon der Majesteit in de hemelen.'

Ja, hij roept het de Hebreeën meer dan eens toe, in het allereerste hoofdstuk al: 'Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.' Daar is Hij met heerlijkheid en met eer gekroond. Daar heeft de Vader Hem gezet boven alle vijanden. Daar is Hij met Zijn Vader gezeten in Zijne troon. En waarom? Omdat het werk volbracht was.

De aardse hogepriester heeft nooit gezeten. Daarom zegt de apostel hier: 'is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods.' Die aardse hogepriesters stonden altijd. De engelen staan altijd en dienen voor Gods aangezicht. Zo ook de priesters en de aardse hogepriesters. Hun werk was niet af, van brandoffers noch offeren. Ze voldeden aan Gods eis, noch eer, gelijk de Middelaar betuigd had in de eeuwigheid. Maar Hij kon zitten aan de rechterhand van de troon Gods omdat Zijn werk afgelopen was, wat het verdienen van de zaligheid betrof. In de hemel ging Hij door met dat werk toe te passen aan de harten van de uitverkorenen. Het voorhangsel was gescheurd van boven naar beneden. De weg was gebaad en alzo is Hij ingegaan in dat binnenste heiligdom.

De Vader heeft daar een volkomen genoegdoening in genomen. Hij heeft Hem opgenomen en gezet in Zijn troon. De engelen hebben ervan gezongen en gejuicht. De zielen van de volmaakt rechtvaardigen hebben Hem toegejuicht in de hemel. De Koning der Ere is ingegaan. De hemelen hebben zich ontsloten. Wat hebben ze toen gezongen? 'God vaart voor het oog, met gejuich omhoog. 't Schel bazuïngeluid, galmt Gods glorie uit.'

O ziet geliefden, zo heeft de Vader Hem gezet aan Zijn rechterhand, ter vervulling van de 110e Psalm: 'De HEERE heeft tot Mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.' Zijn zitten is een triomferend zitten. Hij heeft daar getriomfeerd over de zonde, want Wie heeft Hem ooit kunnen overtuigen van zonde? Hij heeft getriomfeerd over satan, want Hij heeft satans kop vermorzeld. Hij heeft hem totaal verslonden, zodat die nu in eeuwigheid Hem onderworpen is.

Hij heeft getriomfeerd, geliefden, over de wereld, want de wereld heeft aan Mij niets, zegt Hij. Alzo heeft Hij hem verslagen.

Hij heeft getriomfeerd over alle eigenwillige godsdienst, want die heeft Hij veroordeeld tot de laatste toe.

Vandaar, een triomferend zitten. Getriomfeerd heeft Hij over de laatste vijand, de dood. Daarin heeft Hij ook de geweldhebber des doods zijn kracht ontnomen om al Zijn volk, die met de vreze des doods en der dienstbaarheid heel hun leven bevangen zijn, te verlossen.

Hij zit daar als de Koninklijke Rechter om straks te oordelen de levenden en de doden. Hij geniet daar in dat triomferend zitten een lieflijke en verkwikkelijke reuk.

Want er is nooit zulk een strijd gestreden. Nooit is er zulk een groot werk volbracht, waarin de eeuwige Rechter van hemel en aarde verlustiging bekwam. Vandaar een triomferend zitten. O, als Gods kinderen hier op aarde zulk een gelovig oog mogen krijgen in alle lijden op die triomferende Middelaar, zouden ze dan Zijn lof niet verkondigen? Dan zal hun kruis toch geen kruis meer wezen. Daar zit Hij als Overwinnaar en eenmaal zullen ze met Hem overwinnaar zijn.

En nu slaat Hij van daar Zijn bedrukte volk hier gade. Want nu geldt het voor een benauwd Sion: In al uw benauwdheden ben Ik met u benauwd. Nu slaat Hij hun worstelingen gade en nu laat Hij ze net zo lang tobben, totdat ze voorover in het stof vallen als een onwaardige, als een vloekwaardige, als een doemwaardige, als een gans ellendige, uitgeput, en ze alle krachten zijn kwijtgeraakt. Als ze niets meer kunnen, dan zal Hij ze van vanuit de hemel door Zijn Geest oprichten, opdat ze in Zijn kracht geduchte daden doen, om te leren verstaan: 'Het heil is des HEEREN.'

Zijn zegen is over Zijn volk. Ja, vandaar dat Hij de vijanden toelaat, zover als tot hun nut is; maar ook tot Zijn eer en verheerlijking. Zie dat maar bij een Paulus en Silas. De duivel dacht dat hij het gewonnen had. Die dacht te triomferen in de binnenste kerker in het ter dood brengen van hen. Maar, o geliefden, wat heeft Hij de nacht in een dag doen veranderen in de binnenste kerker van Filippi. Want ze baden tot God in die donkere nacht, waar de Heere de hemel kwam te openen. Daar kwam Hij ze zo zalig te vertroosten met de vertroostingen Zijnsmonds. De gevangenisdeuren kwam daar te weergalmen en de gevangenen kwamen hen te horen. Heeft Hij hun lot niet genadiglijk gewend? Heeft Hij daar ook niet betoond dat Hij heerst over satan?

O, wat heeft Hij Johannes op Patmos vanuit de hemel niet vertroost in Zijn triomferend zitten, zodat Patmos een paleis voor hem is geworden. 'En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet, Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. En Ik heb de sleutelen der hel en des doods' (Openb. 1).

Een triomferend zitten om dan straks te komen op de wolken des hemels. Dan zal Hij als de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Zijn volk opnemen in de eeuwige gelukzaligheid.

Ziet geliefden, daarom zegt de apostel hier dat we op die overste Leidsman moeten zien. Vandaar in de vierde plaats het gelovig zien op Hem.

Doch, eer we daar van spreken, zingen we eerst van Psalm 138 het vierde vers:

*Als ik, omringd door tegenspoed,
 Bezwijken moet,
 Schenkt Gij mij leven;
 Is 't dat mijn vijands gramschap brandt,
 Uw rechterhand
 Zal redding geven.
 De HEER' is zo getrouw, als sterk;
 Hij zal Zijn werk
 Voor mij volenden;
 Verlaat niet, wat Uw hand begon,
 O Levensbron,
 Wil bijstand zenden.*

4. Het gelovig zien op Hem.

Er is hier, in de eerste plaats, dus niet bedoeld een lichamelijk zien, gelijk de discipelen hier op aarde nog ten deel is gevallen. Ook niet gelijk de apostelen Hem nog lichamelijk aanschouwd hebben op aarde na Zijn opstanding.

Hier wordt niet bedoeld een beschouwend zien, enkel met een uitwendige beschouwing in visioenen en gezichten, zoals er zovele zijn. Dat gaat buiten het ware geloof om. Maar hier wordt niet anders bedoeld dan een zien door het waar zaligmakend geloof. Want door dat geloof alleen zal de oprechte man leven. De rechtvaardige leeft uit zijn geloof. Daarom staat er in het voorgaande hoofdstuk: 'Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet.' Door dat geloof hebben beide, Henoeh en Abel, Gode behaagd. Door dat geloof is Noach een erfgenaam geworden van het eeuwige leven. Door dat geloof is Abraham gerechtvaardigd geworden zonder de werken der wet, door de weg des geloofs. Door dat geloof zijn de muren van Jericho gevallen. En als dat geloof, in zijn beoefening, triomfeert, moeten al de muren van ongelooft bij elk van Gods kinderen hier op aarde vallen.

Nu is dat gelovig zien een onmogelijk zien voor Gods kinderen. Neen geliefden, die op Christus komt te zien als de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, die krijgt eerst een blikje in de hel. Anders zou er nooit een geloofsgezicht op kunnen volgen. Zonder het ware geloof blijft het altijd nog maar een beschouwend gezicht. Dan zal het de minste vrucht niet afwerpen. Het zal de mens niet anders dan opgeblazen maken, al spreekt hij dan van de liefde van Christus en van een blijdschap in zijn hart en van verheuging in zijn gemoed. Het zal hem niet in de diepste vernedering voor God brengen.

Nee geliefden, van 's mensen kant is het een onmogelijk zien. Maar waar het totaal onmogelijk is, daar wordt pas een gelovig zien geboren. En nu belooft de Heere aan zulk een bedrukt en verloren volk dat ze Hem toch zullen zien. Zulk een ellendige, die daar gebogen gaat onder Gods recht, onder een hemelhoge schuld, onder de vloek der wet, die schier geen leven meer heeft op aarde bij ogenblikken, en waar dat geloofsgezicht ontbreekt (want de wet geeft nooit vrede), moet alle wettische dienst afleggen om die loopbaan recht te lopen. Jesaja zegt tot zulk een ellendige, die door al die wettische dienstbaarheid voor eeuwig moet verloren gaan: 'Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid.'

Ach, wat had Adam een recht gezicht eenmaal in het paradijs. Een gezicht door algemeen geloof, want een zaligmakend gezicht was er toen niet nodig, want er was geen zonde. Met verheuging heeft hij dat gezicht mogen ervaren, o, als een kind aan de hand van zijn Vader, in alles Hem verhogende en Hem verheerlijkende. Hij heeft al de gedachten op dat Goddelijke Wezen altijd gezet. Ja, heel de overlegging van zijn hart, want God woonde in zijn ziel. Hij was daar versierd met dat Goddelijke beeld, in kennis, gerechtigheid en heiligheid.

Maar toen de begeerte in het hart kwam op te wellen om van die vrucht te begeren van die verboden boom, ziet geliefden, toen is dat geloofsgezicht in *één* keer belemmerd. Toen is dat licht in een volslagen duisternis gekomen. In plaats van de hemel in zijn ziel, is hij een hel gewaar geworden.

O geliefden, nu moet die zondaar eerst met een gelovig gezicht blikken in de hel. Want daar gaat die zondaar het recht geloven. God doet een afgesneden zaak in de stand van het leven. Maar, daar gaat Hij een geloofsgezicht schenken op die Koning der koningen, op die overste Leidsman, zodat die Kerk uitroept (in de heerlijkheid van het geloof: 'Ik heb Hem in 't heiligdom aanschouwd. Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk Eén is mijn Liefste. Zulk Eén is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem'. Dat doet al het goud en het zilver van de wereld ten enenmale verachten. O, dat doet hen met vermaak met Hem samenleven. De zoete inspraken Zijnsmonds zijn de verheugingen van hun harten. Vandaar dat ze in het wonder weg komen te zinken. Waarom is dat mij gebeurd, daar zovelen verloren gaan.

O geliefden, die zoete tijden die Gods kinderen dan krijgen te beleven in het zalig geloofsgezicht op Hem. Dan zien ze geen mens, maar een Goddelijk Persoon in onze natuur aan de rechterhand des Vaders.

Als Hij ze het geloofsgezicht schenkt dat Hij in het werk Zijner handen in Zijn diepe vernedering elke stap borgtochtelijk gezet heeft, wat moet Gods kind dat niet in verwondering gadeslaan. Dan heeft zijn ziel zo bij ogenblikken een gematigde hoop. O, wat is de zonde hun dan bitter onder het oog en wat een oprecht leedwezen krijgen ze dan niet om te dragen hier op aarde. O, wat is dat gelovig gezicht van Gods Kerk noodzakelijk en profijtelijk voor hun ziel. Daar krijgt Hij ook als de vernederde Middelaar de hoogste waarde en de hoogste plaats in hunne harten. Dan wordt hun begeerte tot een volkomen verzoening.

Wat is het een eeuwig wonder voor dat ware bedrukte Sion als het gelovig op Hem mag zien. Daar krijgt Gods recht in hun harten zijn loop. Dat Goddelijke recht moet boven alles verheerlijkt worden en daaronder verkeren ze met onderwerping. Opdat ze dan eens gelovig op Hem mogen zien tot volkomen verzoening, tot vergeving en tot gemeenschap. Gelijk eenmaal een David kwam uit te roepen: 'Welzalig is hij, wiens zonden zijn vergeven, welzalig hij, dien God naar recht niet wil schuldig keuren.'

O geliefden, die met een Hiskia mogen uitroepen: 'De levende, de levende, die zal U loven.' Ze hebben eerst gekird als een duif en gepiept als een zwaluw vanwege de schuld en de zonde en vanwege het recht des Heeren. Doch ze gingen rechtvaardig verloren om rechtvaardig in Hem behouden te worden.

O, wat kan Gods kind niet uitgaan naar dat geloofsgezicht, zodat de slaap van hun oogleden komt te wijken. Ja, dan is hun hart daarheen gericht om de zonde te haten met een dodelijke haat. Dan komen ze met alle vormelijke godsdienst in de dood terecht. O, dat geloofsgezicht.

En als Gods kinderen nu in zulke drukwegen terecht komen, dat het zo donker is; of dat ze in de put van moedeloosheid geraken en dat Hij dan verschijnt in Zijn blinkende Majesteit tot vertroosting voor hun zielen, hebben ze dan geen geloofsgezicht zodat ze hun kruis blijmoedig dragen? Dan huppelt hun ziel van zielenvreugd. O, dat innig Goddelijk aangezicht van die Middelaar. Daar is vrolijkheid en licht voor al d' oprechte harten. Dan is hun kruis geen kruis meer en dan zeggen ze met David: 't Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest, opdat ik dus Uw Godd'lijk recht zou leren. Sinds heeft mijn hart voor hovaardij gevreesd.

O geliefden, had die Kerk des Heeren daar maar meer van. O, wat een mopperen en wat een tegenspraak onder het kruis dat het geloofsgezicht van die Kerk komt te belemmeren. Wat zal het straks eeuwig meevallen, als ze Hem eens werkelijk zullen zien zoals Hij is. Dan zullen ze Hem zien van aangezicht tot aangezicht, zegt de apostel, waar we hier maar zien als door een spiegel in een duistere rede.

Toepassing

En nu, mijn medereizigers, de tijd is voorbij. Nog een kort woord van toepassing.

Hoe staat het met ons op weg en reis naar de eeuwigheid? We hebben hier een ogenblik een speldenknop van onze tekst ontvouwen van de Voleinder des geloofs en de overste Leidsman. Wie is nu onze leidsman op de loopbaan van wieg tot graf? Van wieg tot graf hebben we allemaal een leidsman, niet één uitgezonderd. Maar, wie is dat?

Van nature is satan onze leidsman. Hetzij godsdienstig, hetzij goddeloos. Met een ingetogen levenswandel, zonder hartvernieuwende genade, 't is niet anders hoor. Laat u nu maar nooit wat anders wijsmaken. Er moet een Godsdaad in ons leven gebeuren.

Nu heb je een leidsman die de vreugde óók voorstelt, van dag tot dag, om in de zonde terecht te komen opdat je je vlees aan de wereld zult geven en God te derven. Hij probeert het van alle zijden: Een godsdienst met een aardigheidje; spel, sport en vermaak in de wereld, en in de kerk is het al niet beter. Concerten, en zelfs filmen en tentoonstellingen, jaarfeesten en uitgaan. En dat onder de naam van een rechtzinnige waarheid.

Mijne geliefden, het schreit naar de hemel. Het is niet anders te noemen, wanneer de vruchten zich openbaren, dat de duivel de leidsman is. Want dát zijn nu juist de beste leidingen en de beste dingen om een zondaar van de waarheid af te houden. Een godsdienst met een aardigheidje, zonder naar de hel te gaan. Want daar wordt nooit een geloofsgezicht geboren en zo voert de satan er wat bedrogen naar de eeuwige ondergang. O mijn onbekeerde medereizigers en gij die meent wat te hebben, wacht u toch voor zulke zielsmisleidende leringen. Want ge wordt er mee omgevoerd, met zulke winden van leer. Daar wil men de rechtzinnige waarheid en van onze leraren, die ons zijn voorgegaan, gebruiken om hun goddeloze stukken te rechtvaardigen.

Ach, onderzoekt uzelfen toch nauw, onderzoek de grondstukken der waarheid, opdat ge op geen zandgrond zult bouwen. Dat eeuwige wonder van hartvernieuwende genade moet plaatshebben. O, ge zult doodbrakende op aarde moeten komen te staan. Met al uw godsdienst een keer voor eeuwig naar de hel; en dan eeuwig rechtvaardig. Daar wordt een geloofsgezicht geboren op die eeuwige Middelaar. Wat kennen we ervan? O, dan zullen we ook hier in de tijd wel eens gewillig het kruis komen te dragen.

Wat bent u nameloos, nameloos arm. Vaders en moeders, jongelingen en jongedochters en kinderen in ons midden. De wereld gaat voorbij. Die godsdienst met dat aardigheidje, het gaat voorbij. Men is nog nooit verloren voor God geworden en dan straks voor eeuwig verloren. O, bid toch tot de hemel, buig uwe knieën nog en smEEK of God u nog bekeren wil, zoals Hij al Zijn lieve volk komt te bekeren. Wie weet, wie weet, Hij mocht Zich nog eens wenden. Want ge hebt net zo min als ik iets te verliezen. Want we gaan allemaal verloren, maar Hij, Hij mocht Zijn oor nog eens neigen. Hij mocht u nog eens genadig zijn, dewijl Jezus nog verkondigd wordt, die overste Leidsman en Voleinder des geloofs. Eer het besluit zal baren, want als kaf gaat de dag voorbij; eer het voor eeuwig te laat zal wezen.

Zijn er onder ons, die misschien in kruis en drukwegen verkeren? En die dat geloofsgezicht missen? Die zeggen: ja man, ik heb een ander geloofsgezicht. Een geloofsgezicht van een heilig en rechtvaardig God, een geloofsgezicht van een vloekende wet; maar ik kan niet zien dat het een geloofsgezicht is, maar het achtervolgt me overal. Ik heb nergens lust meer in en mijn ziel schreit tot God en om Zijn gemeenschap. Die weg is totaal toegesloten door eigen schuld. O een geloofsgezicht dat Hij me voor eeuwig moet verdoemen. O volk, Hij mocht u er eens onder brengen. Hij mocht u werkelijk eens een afgesneden zaak doen toekomen, opdat ge onvoorwaardelijk uzelfen kwam over te geven en te zeggen: Heere, hier ben ik, ik ben Uw gramschap dubbel waardig. Wat zou dat een geluk geven, zulk een vereniging. Dan is de kracht van de hel gebroken en daar is plaats voor dat geloofsgezicht op Christus.

O, wat zal dat een eeuwige wonder zijn. Het zal een eeuwige wonder zijn dat ge niet wegzinkt in de hel en het zal een eeuwige wonder zijn als dan de hemel ontsloten wordt en Hij Zich komt te vertonen als de enige Behouder en Zaligmaker.

En zijn er onder ons die daar wat van hebben leren kennen? Och, zij hebben nooit gedacht dat er zulke donkere wolken, dat er zulk een kruis en schande aan verbonden

is. O volk, ziet de vreugde die Hem is voorgesteld. Hij heeft het kruis verdragen. Komt ge nu in al uw ontledingen en afbrekingen, het geloof in een volkomen Zaligmaker tot redding van uw ziel te missen. En komt het nu hoe langer hoe meer op de ondergang aan te gaan. Godvruchte schaar, houd moed. Wie weet, Hij mocht Zich nog eens wenden. Het mocht eens onhoudbaar worden voor uw ziel. Het mocht eens onmisbaar worden voor uw harten, opdat ge met smekingen en geweent geweld deed op die troon der genade. Wie weet, Hij mocht Zich nog eens wenden, want Hij slaat toch uw ziele gade. Hij zal niet toelaten dat die rechtvaardige zal wankelen. En al wordt de nood nog zo hoog, God zal des vijands kop verslaan, dien haar'gen schedel vellen.

O volk, de wolk der getuigen ligt rondom u. Denk maar aan Jakob. Door een afgesneden weg met zijn Bethel, kwam hij in Pniël terecht. Totaal, voor eeuwig kwijt; en wat is het toen eeuwig meegefallen. Dat God u op die plek mocht brengen, want daar zult ge nooit zelf komen. Daar bent ge niet mee te verontschuldigen, want ge moet daar komen om Jezus tot uw Deel te krijgen, opdat in Christus uw zaligheid zal mogen zijn. In de volkomen toepassing, God tot uw Deel in die Middelaar te mogen hebben in een vrede die alle verstand te boven gaat, opdat ge werkelijk door dat geloofsgezicht mocht betuigen: nu weet ik in Wien ik geloofd heb.

Dan zal Hij u ook voeren door de aardse Jordaan heen, door de woestijn van de wereld, om door alle slagen, door alle gevangenschappen, om door alle kruisen en pijlen der hel heen, naar het eeuwige Vaderland Hem te aanschouwen. Dan zult ge ten volle verstaan wat Johannes de strijdende Kerk kwam toe te roepen: 'Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is' (1 Joh. 3:2). Dan zult ge Hem eeuwig verheerlijken. Daar zal nooit het eigen ik meer wezen. Daar zal nooit enig kruis meer verdragen worden. Daar zal nooit bespotting of schande meer gevonden worden. Maar daar zult ge eeuwig vrolijk zijn in uw Heere, Die u gekocht heeft met de dure prijs van Zijn dierbaar bloed.

O, volk, zullen dan de hemelklokken straks niet luiden als er zo'n naakte, vervloekte, goddeloze zondaar ooit die poort, die enge poort, zal komen in te gaan? En dan is het hier een nauwelijks zalig worden, om daar eeuwig te zingen over de hardste drukwegen, die geleid hebben tot Gods eer en tot uwer zielen zaligheid. Amen.

Zingen we tenslotte van Psalm 86 vers 6.

4. HET GROTE LICHT GEROEMD

Kerstpredikatie over Lukas 2 vers 32

Ds. M. van Beek

Zingen: Psalm 66 : 3

Psalm 111: 2 - 3 - 4

Lofzang van Simeon 1.- 2 Psalm 77 : 8

Lezen: Lukas 2 : 21

Geliefden,

Jesaja heeft eenmaal van de Messias geprofeteerd als van het grote Licht, Dat zou komen en schijnen in een duistere plaats.

Dat kunnen we lezen in Jesaja 9, daarvan het eerste vers. Daar sprak hij in de naam des Heeren: "Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen." Dus dat licht zal niet gezien worden door elk mens. Dat licht zou niet schijnen over alle Adamskinderen tot zaligheid, tot heerlijkheid en tot een volkomen herstelling. Neen, er staat: "Het volk dat in duisternis wandelt." En: "degenen die wonen in het land van de schaduw des doods."

Dat wil dus in de eerste plaats zeggen dat het levengemaakte mensen waren. Van nature liggen we samen in een staat der duisternis. Dan is er totaal geen geestelijk leven bij één zondaar te bespeuren vanaf dat Adam van de levende God is afgevallen. Dan wandelt elk mens met het natuurlijk leven in de duisternis. Al is het waar dat het natuurlijke licht hem omschijnt wanneer de dag aanbreekt, van dag tot dag, van jaar tot jaar en zolang als de Heere hem in het leven spaart op de aarde.

Naar wat zijn staat betreft voor de eeuwigheid, dan ligt hij in een totale duisternis. Daarom horen we de waarheid getuigen: "Vervreemd van het leven Gods, door de onwetendheid die in ons is." De apostel heeft de Efeziërs er op gewezen dat ze eertijds duisternis waren geweest, maar dat ze nu kinderen des lichts waren geworden en dat ze als kinderen des lichts moesten wandelen in den Heere, te midden van een krom en een verdraaid geslacht.

Als dan de profeet zegt: "Het volk dat in duisternis wandelt", zegt ons dat heel duidelijk dat de Geest des Heeren hen heeft levendgemaakt; maar dat degenen, die in duisternis wandelen, zeer gevaarlijk wandelen. Zij kunnen de putten en de diepten in de duisternis niet zien. Zij stoten zich menigmaal aan de schemerende bergen, zoals Jeremia ook éénmaal heeft geprofeteerd. En ten tweede: die in de duisternis wandelt is zeer gevaarlijk dat hij van het rechte pad komt af te wijken, en dat hij straks éénmaal nog geheel zijn doel zal missen. Wanneer een mens blijft in de staat der duisternis en nooit levendgemaakt wordt, dan wordt hij heengevoerd naar de eeuwige duisternis.

Daarom: die wandelen in de duisternis, zien uit naar het Licht, of ze waarlijk het Levenslicht nog mogen aanschouwen. Denk maar aan de natuur: wanneer een zondaar in de duisternis wandelt, wat gaat hij uiteindelijk niet verlangen naar de morgen. Wat vreest hij in de duisternis menigmaal niet dat hem een ernstig ongeluk of dergelijke zal overkomen. Daarom lezen we ook in de 130ste psalm dat het volk, dat in de duisternis wandelt, waarlijk verwacht het licht gelijk daar de dichter van heeft gezongen, dat ze naar de morgen wachten; den morgen, ach wanneer.

Nu belooft de Heere dat volk, dat het grote Licht gezien zal worden. Met dat grote Licht wordt aangeduid de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid. Waar Hij komt in het hart, gaat Hij het hart verlichten. Daar gaat Hij juist de duisternis doen leren kennen, want wij zullen nooit de duisternis zonder het licht leren kennen. Daarom is het ontdekkend licht van dat Kind dat éénmaal in Bethlehems stal geboren is, zo onmisbaar van node om onze doodstaat en om onze ellendige, duistere staat te leren kennen, zullen wij ooit verlangende gemaakt worden naar dat grote Licht.

Ten tweede zegt de profeet: "Degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen." Daar worden we weer bepaald bij levendgemaakte zondaren, want wij liggen allemaal midden in de dood van nature. We beluisteren daar dat ze wandelen en dat ze wonen in de schaduwen van de dood. Die kunnen niet meer vooruit en die kunnen niet meer achteruit. Die zien zich geheel omringd van de dood. Maar ze zijn niet dood. Dat moeten we goed voor ogen houden. Wanneer ze wonen in het land van de schaduw des doods, onder de richterlijke toorn des Vaders, onder de vloek van de heilige wet, onder een hemelhoge schuld die op hun ziel drukt, dan kunnen ze nooit geloven dat dát Licht ooit over hen zal schijnen, het Licht van een volkomen verzoening en een volzalige vrede, die alle verstand te boven gaat. Nochtans belooft de Heere aan zulk een volk, die waarlijk niet kunnen geloven dat de beloften voor hen zijn: "Degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen."

En vaders en moeders, jongelingen en jongedochters en kinderen in ons midden: dat is vervuld geworden bij de geboorte van de Messias in Bethlehems stal. Daar heeft dat Licht helder geschinen. Daar waren er, die woonden in het land van de schaduwen des doods. Daar waren er, die wandelden in de duisternis met al de toezeggingen, die hun ziel bij ogenblikken levendgemaakt hadden. Daar is dat grote Licht opgegaan in hun harten en hebben ze waarlijk van dat grote Licht mogen zingen en in de heerlijkheid van Zijn stralen mogen delen.

Daarbij wensen wij u in dit avonduur wat nader te bepalen naar aanleiding van ons tekstwoord, wat u vindt opgetekend in het u vorgelezen Schriftgedeelte: Het Evangelie van Lukas, het 2de hoofdstuk en daarvan nader het 32ste vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.

In ons tekstwoord beluisteren wij:

Het grote Licht geroemd:

1. Dat het zal wezen tot verlichting;
2. Dat het zal zijn tot heerlijkheid.

Dus nogmaals gezegd: Het grote Licht geroemd. (Want Simeon roemde in dat Licht. Hetwelk hij voorheen godzaligheid noemde, dat noemde hij nu het Licht.)

Ten le, dat het zal wezen tot verlichting (Een Licht tot verlichting der heidenen);

Ten 2e, dat het zal zijn tot heerlijkheid (En tot heerlijkheid van Uw volk Israël).

We worden in ons tekstwoord dus bepaald bij het grote Licht. Met dat Licht wordt hier niet bedoeld de Vader. Hier wordt mee aangeduid een hoog Persoon: de Eerstgeborene. Hij was Maria's Eerstgeborene, maar Hij was ook de Eniggeborene van den Vader, waarvan Johannes een heel duidelijk getuigenis gegeven heeft. Mattheüs, Markus en Lukas schrijven meer over Zijn menswording, terwijl de

Evangelist Johannes meer schrijft over Zijn Goddelijke natuur, waar al de volheid der Godheid lichamelijk in Hem woont. Daarom zingt Simeon hier ook: "Een Licht tot verlichting der heidenen."

Nu schrijft ons Gods Woord van buitengewoon licht (niet van een kerstboom, hoor! Nee, die breken ze straks af), maar van een licht, waardoor een zondaar neergeveld wordt.

Denk maar aan Handelingen 9. Daar staat dat Saulus snellijk van de hemel een licht omscheen. Die man kon niet meer op zijn voeten blijven. Dat was een Goddelijk licht. Dat was een licht, waardoor Saulus werd neergeveld en plat ter aarde kwam neer te liggen en waar hij tegelijkertijd een stem hoorde: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?" Dat was de eeuwige Middelaar. Want Hij zegt het Zelf: "Ik ben Jezus, Dien ij vervolgt." Dat was dus een helder licht.

Ten tweede hebben we gelezen van de verwoesting van Jeruzalem, dat er even van tevoren een helder licht geschenen heeft in de tempel. En dat licht was zo helder, dat ze alles in de tempel konden zien. Dat was een voorteken dat het licht uit de tempel gehaald zou worden en dat er een naamloze verwoesting op zou volgen.

Dat heeft ook de stad Constantinopel ervaren (dat heb i ook in de kerkgeschiedenis gelezen), die was omringd door de Turken. Die Turken waren vreselijke vijanden. Twee nachten van tevoren scheen er een helder licht in de straat. (Dat zeggen de geschiedschrijvers dan hoor!) De andere nacht werd dat licht in één keer weggenomen, waarmee aangeduid werd dat de stad geheel verwoest zou worden en dat de Turken de overwinning zouden behalen, en dat de stad in een grote duisternis zou achterblijven.

Ik heb gelezen van Augustinus. Die man studeerde goed en die was bestudeerd. Waren er maar meer van die Augustinussen in deze tijd! Hij had een hogeschool doorlopen op de aarde, maar hij had ook de hemelse hogeschool doorlopen. Wat hij nu op de aardse hogeschool niet leren kon, dat heeft hij op de hemelse wel geleerd. Hij heeft op de hemelse hogeschool geleerd, dat hij God Drieënig nooit kon begrijpen.

Augustinus zat in zijn studeerkamer en het was zeer duister in zijn ziel. En toch had hij wat! Wat had hij dan? Hij zat de eeuwige vreugde te overdenken, maar toch met een duistere ziel. "Wie het vatte kan, die vatte het" zei het oude volk vaak.

En terwijl hij zat te overdenken met een duistere ziel de eeuwige vreugde (en we weten allemaal: in de eeuwige vreugde is het eeuwig licht, want daar is geen duisternis meer) omscheen hem in de studeerkamer in één keer een helder licht. Eén van onze Godzalige vaders beschrijft dat in één van zijn preken als hij over de duisternis en over het licht handelt. En tegelijkertijd (terwijl hem een helder licht omscheen), hoorde hij een stem. Die hoorbare stem sprak: "Ach Augustinus, wat zit je nu te overdenken? Een zaligheid die geen oog gezien heeft, geen oor gehoord heeft en in een mensenhart nog nooit is opgeklommen." En wat gebeurde er? Toen werd het helder licht in zijn ziel. De duisternis verdween en de hemelpoort ging open. Hij mocht toen door het geloof God Drieënig, het eeuwige Licht en de eeuwige Middelaar met de Vader in Zijn troon aanschouwen. Toen heeft hij mogen zingen van dat grote Licht in zijn studeerkamer. Mensen, dat is de praktijk. De praktijk is niet bij een kerstboom hoor! Ook niet bij de kerstzangavond. Nee, maar daar heeft Augustinus de praktijk mogen ervaren en daar is hij zichzelf kwijtgeraakt in God Drieënig.

Zo beluisteren we hier ook bij Simeon, waar hij hier in de tempel verkeerde, want hij zingt hier Gode een lofzang. Zijn naam betekent "de verhoorder" of ook wel "verhoring". Het is in zijn leven geopenbaard dat God hem verhoord heeft. Dat is een bewijs hier in de tempel. Alle duisternis is hier verdwenen en hij mag hier wandelen in

het heldere levenslicht. Want hij had het Kind in zijn armen en hij had het Kind in zijn hart. En hij mocht in dat Kind de Geliefde des Vaders, de Eniggeborene en de volkomen Zaligmaker aanschouwen.

Waar heeft hij dat Licht geprezen en waar heeft hij dat grote Licht geroemd? We hebben daarstraks gezegd: Augustinus deed het in zijn studeerkamer. Die plaatsen zijn Gods kinderen niet vreemd. Maar we beluisteren hier bij Simeon, dat hij het niet in het veld deed, hoor! Nee, die tijden zijn er ook in het leven van Gods kinderen dat God in de eenzaamheid in het veld de banden gaat breken en dat Hij dat grote Licht gaat verklaren in hun harten. Dan schijnt dat Licht in hun ziel tot grote heerlijkheid. Dan mogen ze in het veld een lofzang zingen.

En weet je hoe Gods kinderen dan zingen, mensen? Niet zoals bij een kerstboom hoor. Ik walg van die godsdienst. Ik hoop dat je er echt voor bewaard mag blijven. Als je ogen geopend worden, zul je er een walg van krijgen. Maar dan zingen Gods kinderen onder een vloed van tranen. Want dat is het eeuwige wonder dat dat Licht in zo'n hart is opgegaan, het grootste monster van heel de wereld. Dan zullen ze ook zingen, want dan zijn het echte heidenen: "Een Licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Uw volk Israël."

Neen, vaders en moeders, hij is hier in Gods bedehuis. De Heilige Geest heeft hem naar de tempel gedreven. We hebben al eens meer over Simeon gesproken. Daarom zullen we dat allemaal niet gaan herhalen. We zullen proberen om enigszins bij ons tekstwoord te blijven. En zoals u bekend is, hebben we er ook een preekje over geschreven, over vers 29 t/m 31. Als je zin hebt, kun je dat kopen en kun je daar lezen over de lofzang van Simeon. Maar nu is dit er het vervolg van.

Hij zegt hier: "***Een Licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.***" Ten eerste zal dat Licht zijn tot verlichting. En dan roemt hij (goed verstaan) in een Drieëinig God, want hij wordt door dat Kindeke opgeleid naar het vrije welbehagen. In het voorgaande staat het: "Zalig hij, die Gij bereid hebt voor het aangezicht aller volken." Niet voor alle volken hoor! Denk erom dat u de scheidslijn goed trekt. Voor het aangezicht aller volken. Dat de volken ervan zullen horen dat het niet voor alle volken is.

Een Licht tot verlichting der heidenen. Hij eindigt in de oorsprong van de zaligheid. Maar zie je nu, mensen, dat je nooit in de oorsprong kunt eindigen buiten dat Kindeke. Simeon is niet in de oorsprong geëindigd buiten dat Kindeke hoor! Maar alleen door deze Zaligmaker, door Wie hij ontvangen heeft vergeving der zonden en de vrede met God, die alle verstand te boven gaat.

De Heilige Geest heeft Hem toegepast, want hij kwam door de Geest in de tempel. Dus hij kwam er anders in dan andere keren. Hier moest wat gebeuren. En als Gods arme, uitverkoren volk, als de ellendigsten van allen zonder verwachting, door Gods Geest in de tempel komen, in Gods bedehuis, dan gebeurt er wat. Dan zal er in het huis des Heeren een wonder gebeuren. En dan zullen zij beoefenen: "Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis. Mijn huis zal een bedehuis genaamd worden voor alle volken." Zo staat er in Jesaja 56: "Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren." Dan zullen ze daar verheugd worden met een grote en onuitsprekelijke vreugde.

Weet u waar ze dan vreugde in krijgen? Vreugde in het Goddelijke recht, vreugde in die eeuwige deugden. Maar dan ook vreugde in Zijn eeuwige barmhartigheid in Christus Jezus hen bewezen. Daarom zei ik: De Drie-enige God wordt ook waarlijk een Licht genaamd. Je kunt dat lezen in 1 Johannes 1: "God is een Licht, en gans geen duisternis is in Hem." Maar nu moeten we natuurlijk ook niet uit het oog verliezen, dat

hij hier inzonderheid ziet op de tweede Persoon, Die onze menselijke natuur heeft aangenomen, de ware Messias.

Hij roemt hier van de Christus Gods, van de Zone Gods en van de Zoon des mensen beide, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Och, we weten het uit Gods Woord dat Hij ook met vele andere namen wordt aangeduid. Jesaja spreekt van Hem als de Banier, dat Hij staan zal als een banier der volken waaronder zij rust vinden zullen, die Wortel van Isaï. Hij wordt genaamd de Plant van Naam, een heerlijke Plant door God geplant dewelke een heerlijke geur van Zich geeft.

Voor wie? Voor een doodschuldige ziel die kruipend over de aarde gaat, en dat op Gods tijd en op Gods wijze tot de eer des Vaders. Daarin beoefent de ziel dat Hij niet zoekt Zijn eer, maar dat Hij nou altijd zoekt de eer van Zijn Vader.

Ten tweede, Hij wordt in het Hooglied genaamd de Liefste. De Liefste? Ja, Hij zal de Liefste worden van al Gods kinderen, ver boven man of vrouw, boven kinderen en kleinkinderen als Hij met Zijn liefde triomfeert. Daarom lezen we ook: "Wie is zij die daar opklimt uit de woestijn, lieflijk leunend op haar Liefste?" En denk aan wat de bruid heeft uitgeroepen: "Ik ben mijns Liefsten, en mijn Liefste is mijne, Die onder de leliën weidt."

We zouden nog veel meer namen kunnen opnoemen, maar hier wordt Hij genaamd een Licht. Geen natuurlicht! Het eerste licht heeft God geschapen in de morgenstond van de schepping. Ten tweede heeft Hij zon, maan en sterren als lichten gezet aan de hemel. De zon tot heerschappij des daags, de maan tot heerschappij des nachts en de sterren om de nacht ook te verlichten. Maar hier wordt niet mee bedoeld het natuurlijke zonlicht. Dat is een helder licht, het schijnt helder, het schijnt straf en is door God aan de hemel gezet. Hier wordt ook niet mee bedoeld het kunstlicht, want kunstlicht is er genoeg; dat zien we wel bij die kerstbomen en die kerstfeesten, bij die sterren die voor de ramen hangen: kunstlicht! De mens daalt er eeuwig mee in de hel af.

Jong en oud, hier wordt gesproken van het eeuwige Licht, Dat nooit meer uit zal gaan. Daarom staat er ook dat Hij het éeuwige Licht is. Zacharias heeft er van gezongen: "Met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods." Zijn er nog onder ons: Och, was ik daar nog maar eens? Dan zouden er nog wonderen kunnen gebeuren. Dan zou er zéker een wonder gebeuren. Denk maar bij die herders in Bethlehems dreven. Daar ontbreekt het nu juist aan in deze tijd. We stemmen de waarheid wel toe.

Als we de waarheid horen verklaren, dan zeggen we: het is niet anders. Maar nou de praktikale beoefening van de waarheid om juist als een doodschuldige, verdoemenswaardige zondaar niet anders te verwachten dan een eeuwige duisternis, dat dan dat Licht zal opgaan in onze harten. Daarom zingt Zacharias: "Met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods." En denk maar aan de berijming waar die zingt:

*Voor elk die in het duister dwaalt,
Verstrekt deez' zon een helder licht,
Dat hem in schauw des doods bestraalt,
Op 't vredepad zijn voeten richt*

(Lofzang van Zacharias vers 5).

Ten tweede heeft de Heere Jezus Zelf in Zijn omwandeling op aarde getuigd dat Hij het Licht was, want er staat in Johannes 1: "Hij is het eeuwige waarachtige Licht,

Hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld." Dat Licht zal uitwendig schijnen, zodat niemand zich straks kan verontschuldigen dat hij dat Licht en die Weg niet heeft gekend uitwendig, om alleen door dat Licht bestraald te worden tot eeuwige herstelling. Maar het zal ook verlichten een iegelijk mens die komt in de wereld der uitverkorenen, die hier toegebracht worden op de aarde. Het is geen blote naam waar Simeon van zingt. Een blote naam zonder kracht, wat houdt dat nu in? Maar Simeon had de kracht ervan en daar zal het op aankomen of wij de kracht ervan hebben, want die blote naam zegt ons niets.

Tenslotte lezen we ervan dat de Heere Jezus zegt: "Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des levens hebben" (Joh. 8:12). Hij is het zuivere en heilige Licht. Hij is zonder zonde ontvangen in de maagd Maria door de Heilige Geest. Hij heeft zonder zonde op aarde gewandeld. Het zuivere en onbevleete Licht is Hij alleen. Hij is met geen duisternis ooit besmet.

Neen jong en oud, gelijk het licht in de natuur schoon is, gelijk het licht in de natuur helder is, alzo is dit Licht eeuwig schoon en eeuwig helder. Daarom heeft de Kerk ervan gezongen in de 45e Psalm: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen."

Ten eerste heeft de Heere het licht in de natuur Zelf voortgebracht. Zo zingt Simeon hier dat de Heere Zelf dit Licht heeft voortgebracht, want dit Licht komt niet van beneden hoor, dit Licht komt van boven. De zaligheid en de herstelling komt van boven. Alles moet er tussen uit. En dan zingt Simeon: Een Licht tot verlichting der heidenen.

Ten tweede is dat Licht niet alleen van God verordineerd en door de Heere daar Zelf gesteld. Het licht in de natuur heeft Hij vrij en soeverein daargesteld. Zo ook dit grote Licht in Bethlehems stal: vrij en soeverein naar Zijn eeuwig welbehagen, want daar is het wonder van soevereine liefde, daar is het wonder van een soevereine zegen in Bethlehems kribbe.

Nu zegt Simeon: een Licht tot verlichting der heidenen. We worden hier dus bepaald bij heidenen. Heidenen leefden in de natuurstaat, kenden Gods Woord niet en wisten van dat licht van Gods Woord zelfs niets af. Daaruit kunnen ze van dat Licht dus niets kennen. Die heidenen leefden in ontuchtigheid, die waren zonder uitwendige kennis van de levende God, zonder uitwendige kennis van Zijn eeuwig blijvend Woord. Die leefden in een totale en volslagen duisternis van onkunde en onwetendheid. Die dienden daar naar hartelust de afgoten. Die leefden het vlees vrij uit. Die hadden geen besef van dood en eeuwigheid, wat dat inhield. De gruwelijkste zonden werden door de heidenen bedreven. Alle ontuchtigheden en alle onzedelijkheid vond daar plaats.

Wat zegt nu Simeon (hij was nog profeet ook, want nu gaat hij profeteren)? Hij zegt: Een Licht tot verlichting der heidenen. Dus hij verklaar: hier dat het eeuwig evangelie, waar Jezus als het eeuwig Licht de Inhoud van is, over heel de wereld gepredikt zal worden. Dat heeft Hij ook Zelf gezegd toen Hij van de aarde naar de hemel heenging. Toen heeft Hij getuigd: "Predik het evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden." Als dan Simeon hier zingt: "Een Licht tot verlichting der heidenen", dan betekent dat in de eerste plaats dat Hij in het evangelie aan die heidenen zal gepredikt worden als het eeuwig Licht, om uit de uitwendige duisternis uitgehaald te worden. Dat ze geen hout, dat ze geen steen meer gaan aanbidden, niet meer in ontuchtigheden leven, maar een sierlijke levenswandel naar Gods Woord zouden hebben om naar Gods Woord te handelen en te wandelen. Dat is de uitwendige verlichting om Zijn inzettingen waar te nemen. Zo heeft Hij ons uit het heidendom gehaald. Daarom liggen wij onder dat uitwendige licht van Gods eeuwig

blijvend Woord waarin dat eeuwige Licht verklaard ligt. Want Hij is de Hoofdinhoud van Gods eeuwig blijvend Woord.

Maar nu ziet Simeon ook verder. Nu zal Hij zijn tot verlichting der heidenen. Dan ziet hij op de uitverkoren heidenen, want daar moesten nog vele uitverkorenen toegebracht worden. Och, dat moet op deze herinneringsdag ook nog. Mensen, als ze toegebracht waren, dan had je vandaag geen kerstfeest gevierd, hoor. Dan hadden Gods kinderen eeuwig in de hemel geweest om eeuwig in het licht te wandelen en eeuwig in het licht te delen. Dan krijgen ze nooit duisternis meer. En dan waren de goddelozen afgedaald in de eeuwige duisternis.

Dus we mogen nog blij zijn dat er nog liggen onder het zegel van de eeuwige verkiezing. Die verkiezing moet weg vandaag; daar moet je niet over praten, nee dat is voor een mens verborgen. Maar dat is nu juist de troostrijkste leer voor een arme Sioniet, want die gaat leren en uitroepen:

O God, als er geen verkiezing was, kon ik nooit bekeerd worden, dan kon ik nooit zalig worden. Dan zou ik nooit vergeving der zonden kunnen ontvangen. Maar nu Gij een eeuwige verkiezing hebt, zou het nu voor mij nog mogelijk zijn? Zou ik het nog aan de weet mogen komen, als het grootste beest van heel de wereld die echt geen mensenverstand heeft, of mijn naamje zou mogen zijn geschreven in het Boek des levens des Lams, waar de Heere Jezus Zijn discipelen op geweest heeft? Die heeft Hij er in laten blikken, want Hij zeide: "Verblijd u daar niet over dat u de duivelen onderworpen zijn, maar verblijd u veel meer dat uw namen geschreven zijn in de hemelen" (Lukas 10:20).

Daarom vaders en moeders, dan mogen we toch echt blij zijn dat er een uitverkiezing is, anders kon je nooit bekeerd worden. Dan zou je in der eeuwigheid niet met God verzoend kunnen worden, want als er geen uitverkiezing was van de stilte der nooit begonnen eeuwigheid, dan was er ook geen verbond gekomen. In dat eeuwige verbond heeft de Vader nu juist aan de Zoon opgedragen om Mens te worden. Dan hadden we toch nooit Kerstfeest kunnen houden: God met ons. Want dan lagen we in een volslagen duisternis om eeuwig weg te zinken. Daarom, je moet altijd maar goed luisteren of dat op de voorgrond geplaatst wordt, of dat wel zuiver gepredikt wordt naar Gods Woord. Dan zeggen ze weleens: ja, maar daar moet je niet over praten. Dat is altijd zo hard, over die uitverkiezing spreken. En wat zegt Gods Woord dan? Die leert ons toch zuiver die verkiezing? Dat heeft de Heere ons toch geopenbaard, een verkiezing en een verwerping? Hij heeft toch zuiver geopenbaard dat niet alle mensen zalig worden? Moet een leraar dat dan gaan verzwijgen? Dan verkondigt hij nooit Gods volle raad! Paulus zei toen hij Efeze ging verlaten: "Ik heb u niet anders voorgehouden dan de volle raad Gods te verkondigen."

Gemeente (van Opheusden), ik hoop echt niet dat ik ooit behoef te vertrekken hoor, dat mag je wel van me weten. Maar, als we ooit eens zouden moeten gaan vertrekken, dan hoop ik toch dat ik dat met de apostel achterna mag stamelen, al is het dan niet in die voege zoals de apostel dat heeft gedaan, want in die schaduw kunnen we echt niet staan. Die was er nog onbekwaam toe, want hij zegt: onze bekwaamheid is uit God.

We worden hier bepaald bij een Licht tot verlichting der heidenen. Hij zal door de prediking, door Zijn Geest die uitverkoren heidenen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij zou al die heidenen leren dat ze echt heidenen zijn. Door die Geest van Christus zouden ze verlicht worden om hun dood- en doemstaat recht te leren kennen; zonde zal zonde en schuld zal schuld moeten worden om hier een bidder gemaakt te worden op aarde. Als Hij hen als de grootste Profeet zo gaat verlichten, worden al Gods kinderen hier bidders, schreiers, weners en worstelaars gemaakt. Die

komen als het ware in de kuil neergedaald, die denken niet anders dan eeuwig in het graf der donkerheid af te dalen. Die verwachten niet anders dan het rechtvaardig oordeel.

Dat hoort bij een Licht tot verlichting der heidenen. Daarom we hebben gezegd dat de apostel zegt: "Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere; wandelt dan ook als kinderen des lichts" (Efeze 5:8).

Ten tweede hebben ze die verlichting nodig om die heilige wet recht te kennen, want Gods kinderen worden geleid van gebod op gebod, van regel op regel. Dan is het schuld van het ene gebod naar het andere en een schuld die reikt van de aarde tot aan de hemel. Is het dan een wonder dat Gods kinderen dan vrezen met een grote vreeze, want zodoende leren ze recht de duisternis kennen. Mensen, als wij vanavond die duisternis zouden leren kennen, dan ging je echt niet rustig naar bed vanavond hoor! Nee, dat moet je nou echt niet denken.

Tegenwoordig worden ze zo gemakkelijk bekeerd, maar dat gaat zo eenvoudig niet en het gaat toch geheel eenvoudig, want God werkt eenvoudig. Wij maken het veelvoudig. Wij willen er maar een groot gewicht aan maken en een grote mooie slag aan maken, maar God werkt altijd heel eenvoudig. Maar Hij werkt wel zó dat het ons verstand verre te boven gaat. We zullen nu met al onze bevindingen en al onze ervaringen voor eeuwig naar de rampzaligheid moeten, zal dat Licht ons verlichten en zullen we dat grote Licht werkelijk aanschouwen als de enige Verlosser. Och, ze leren zich kennen melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe door die ontdekkende, genadige verlichting. Och, dan komt er weleens een tekst bij Gods kinderen, maar als de kracht gemist wordt, dan blijven ze dezelfde hoor, terwijl ze van achteren weleens zien dat de Heere gesproken heeft, maar dat de doorbraak er nog niet is.

Dan zou ik uit mijn eigen leven wat kunnen zeggen. Ik was een keer in het open veld en de grassprietjes vervloekten me nog onder het rechtvaardig oordeel, want ik moest erkennen dat God recht was en. vallen kon ik niet. Als ik nou maar had kunnen vallen, dan was ik er geweest, mensen. Dan was ik er geweest, want dan val je onvoorwaardelijk in de hand van de eeuwige Richter. Toen kwam er ineens voor de aandacht: "Vrees niet, want Ik ben uw Loon en Schild zeer groot." En wat tegelijkertijd? Ik zeg: Och God, dat is voor Abraham en ik hoor niet bij Abraham. Tegelijk gingen ze van binnen ook praten. De grootste vloeken gingen ze uitstorten.: "Dacht je dat je bij Abraham hoorde, dat God tot je spreekt? In der eeuwigheid zal Hij nooit meer spreken. Hij kan niet anders dan je eeuwig verdoemen en ik heb recht op je." Nou mensen, dan zing je niet hard hoor. Dan hoef je heus niet te denken dat je bij een kerstboom zit. Nee, en toch zoekt zulk een ziel de eenzaamheid.

En nu moet ik nog denken, dat wil ik er wel even tussendoor lassen, ik heb op een eerste kerstdag ook eens in de kerk gezeten. Toen had ik 's morgens iets verruiming gekregen, want de poorten der hel hebben wel drie weken gestormd, de macht van de hel. We gingen daar naar het kippenhok omdat we de kippen moesten voeren. Ik was zo ellendig dat ik niet verder kon. Ik ging op de voerbak zitten; er kon geen gebedje meer uit. En daar komt met kracht in mijn hart: "De Heere is met u, gij strijdbare held." Dat heb ik een ogenblik geweten. Ik zeg: Heere, zou ik dan een strijdbare held zijn? 't Zou een eeuwig wonder zijn! Een ogenblik moest de vijand wijken. Toen kregen we in te blikken in dat eeuwige heilgeheim. We mochten geloven dat God aan ons dacht. En we stapten de deur uit en tegelijkertijd van binnen: "je wordt met een Bijbeltekst naar de hel gevoerd." Toen heb ik er iets van verstaan dat de duivel als een engel des lichts kan komen. Gelijk was ik al het leven kwijt, want we geloofden vast dat het mogelijk was. Van binnen zeiden ze: "nou hoefje niet meer naar de kerk te

gaan en nou hoefje niet meer Gods Woord te lezen. Laat die Bijbel maar dichtzitten, want het is voor jou toch niks anders als hel en verdoemenis."

Ik weet echt niet meer hoe ik in de kerk gekomen ben, maar ik weet wel dat ik op de achterste bank gezeten heb. Die leraar sprak daar over Godsontmoetingen. Nou, toen kreeg ik daar aan elke haar een zweetdruppel. Hij zei: die kregen de herders; en ze zeiden van binnen: "Die zul jij nooit van je leven krijgen zoals die herders gekregen hebben. Dat is voor jou voor eeuwig afgedaan." Als ik er uit had kunnen springen, had ik er uitgesprongen, zo doodsbenauwd van alle kanten. Ze zeiden van binnen: "Straks zul je God ontmoeten en dan is Hij voor jou voor ééuwig een verterend vuur en een ééuwige gloed bij Wien niemand wonen kan." Och, zulke dagen vergeet je niet. Och mensen, ik wou dat je zulk een Kerstfeest kreeg, dan zou er wat anders op volgen.

De tweede Kerstdag, we waren nog boerenknecht (dat weet ik nog goed), lazen we in Gods Woord, want ik kon van die Bijbel niet loskomen. Ik heb het vaak genoeg geprobeerd: dat ellendige leven, zó prakkizeren, dat is geen leven leiden. Ik had nog geen 10 stappen verder gezet, of ik zat weer in dezelfde ellende: sterven! God ontmoeten! O, die eindeloze eeuwigheid, een eeuwig duisternis wachtje! Jong en oud, ons hart beefde en vreesde. Die tweede Kerstdag namen we Gods Woord ter hand en daar lazen we hoe oud die mensen werden: de ene 900, de andere 700, de derde 600. Ze brulden van binnen: je wordt niet ouder dan 22 jaar. Daar hebben we Gods Woord dichtgeslagen en zijn we naar buiten gevlogen. Een lievelingsversje hadden we toen nog:

*Zie op mij in gunst van boven,
Wees mij toch genadig HEER,
Eenzaam ben ik en verschoven,
Ja, de ellende drukt mij neer.'*

Een echte heiden waren we met een gedoopt voorhoofd.

Maar toen dat Licht opging in het hart, jong en oud, dat vergeet een mens ook nooit in zijn leven. Ik kan alles niet vertellen natuurlijk, maar ik weet wel dat ik op de uiterste hoek van het veld stond. De baas zei: je gaat daar maar eens heen. Daar ging ik heen in al mijn ellende, moeite en verdriet. Gedurig wist ik niet dat ik op de wereld liep. Tegenwoordig kunnen ze het allemaal gemakkelijk bezien en dan weten ze er totaal niets van. Ik heb wat keren op de wereld gelopen dat ik niet meer wist dat ik op de wereld was. Het is weleens geweest dat ik dacht dat de aarde zich zou openen om me levend te verslinden. Dan wordt het echt een wonder dat je nog leven mag en de andere dag het daglicht nog mag aanschouwen. Want heel de wereld, vader of moeder (en toen was ik nog niet getrouwd, ik had wel verkering), alles interesseerde me niks meer. Als ik nog maar ooit tot God bekeerd mocht worden. Dat was voor mij voor eeuwig afgesneden. Toen we op de verste hoek van het land kwamen, daar is dat grote Licht opgegaan. Ik kwam met al mijn ellende in de sloot terecht en met al mijn ellende heb ik daar mijn doodvonnis moeten tekenen: voor eeuwig afgedaan. Ik heb nog nooit zo'n gemak in mijn hart gehad als toen we aan Gods kant mochten vallen. Was dat er maar meer deze Kerstdag, dan zou dat Licht opgaan.

Toen we daar plat voorover op God aanvielen, ging de hemel open. Het was net dat Hij vlak voor me stond. Door het geloof mochten we Hem omhelzen, die enige Zaligmaker. Toen heb ik Hem écht gezien, mensen, als God en mens in één Persoon en daar heeft Hij heel mijn hart vervuld. Donderdagsavonds kwamen we op catechisatie en daar ging die catechiseermeester dat uitklaren: het geloof in Jezus, de hoop op Jezus, de liefde tot Jezus: die is uitverkoren, zegt hij. Nou mensen, ik had het

wel hardop uit willen roepen. Ik ben in tranen weggesmolten van dat grote wonder: een Licht tot verlichting der heidenen. Maar ik zie wel dat mijn tijd al voorbij is.

In de tweede plaats stappen we over want Hij is een Licht tot blijdschap. Een Licht tot vertroosting en een Licht tot heiligmaking om afgezonderd te leven op de aarde. Maar we hebben gezegd in de tweede plaats dat het zal zijn tot heerlijkheid van Israël. Daarom in de tweede hoofdgedachte spreekt ons tekstwoord dan van de heerlijkheid van dat Licht. Wat staat er dan (we zullen daar maar kort in zijn): "van Uw volk Israël." Heeft dat dan wat te zeggen? Ja hoor. Weet je wat dat nu eigenlijk betekent? Daar hād dat Licht al op geschenen. Daar zou éérst dat Licht op schijnen. Want dat Licht zou voortkomen en is voortgekomen uit Israël. Dan weten we wel: het gaat over het uitverkoren Israël hoor! Want heel Israël is niet zalig geworden. Dan moet je 1 Korinthe 10 maar eens lezen; dat mogen tegenwoordig veel leraars en ouderlingen en mensen weleens goed lezen. In het merendeel had God geen welbehagen. Want als ze tegenwoordig een beetje benauwd zijn en ze hebben een tekstje en een versje erbij, ze gaan direkt zingen. Maar ze slaan de hel over hoor om bij dat grote Licht te komen! Het zal nooit en te nimmer eerder opgaan om de heerlijkheid van dat Licht te mogen ervaren.

Nu staat hier "van Uw volk Israël". We weten dat Israël Gods volk was. Oudtijds waren ze een type van Gods uitverkoren kerk, van het geestelijke Israël onder het oude volk. Dat uitverkoren Israël is de Heere zeer aangenaam. Is dat de Heere zeer aangenaam? Ja, gewis en zeker, want die zullen Zijn gunst ervaren. Eerst de toom, dan de gunst; eerst de wet, dan het evangelie. Die het eerste overslaat, weet het tweede niet. Als we die toorn niet eerst leren kennen, dan leren we ook nooit die gunst kennen.

Hij verdraagt Zijn uitverkoren Israël (Uw volk Israël) in liefde, met al hun afmakingen, met al hun ellende, moeite en verdriet. Hij leidt ze zeer wonderlijk. En uiteindelijk, vaders en moeders, jongelingen en jongedochters, brengt Hij ze in het Kanan der ruste om eeuwig te rusten en om daar eeuwig de palmtakken der overwinning te mogen zwaaien om eeuwig te loven.

Daarom noemt Hij het Zijn volk.; het is Zijn eigendom. Daarom zal dat Licht zijn tot heerlijkheid van Uw volk Israël, want Hij zal Zijn schoonheid op hen leggen. Daarom staat er in Ezechiël 16: "Gij zijt schoon door Mijne heerlijkheid die Ik op u gelegd heb." Daarom hebben we gezegd: het is Zijn eigendom. Israël wordt daarom ook Zijn eerstgeborene genaamd. 't Is Zijn dierbaarste schat. 't Is het edelste kleinood wat de Drieënige Verbondsgod komt te bezitten

Ze liggen in Gods hart en ze liggen het naaste aan het hart. Dat moet je niet vergeten. Uit het hart zijn ze nooit uitgevallen Ze liggen ook het naaste aan het hart om ze eeuwig te beschermen en te bewaren. Daarom noemt Hij Zich de God Israëls, de Bewaarder Israëls, de Heilige Israëls. Zo zouden we nog veel meer en andere namen kunnen opnoemen. In Psalm 80 noemt Hij Zich de Herder Israëls.

Nu gaat het hier over het uitverkoren Israël onder de Joden. Daarvan zingt dan Simeon: *tot heerlijkheid van Uw volk Israël*. Zij waren allen waarlijk toegebracht, zij zouden onder Israël eerst toegebracht worden en zij zouden dwars door de poorten van de dood heen het grote Licht aanschouwen. Zij zouden aanschouwen de heerlijkheid van Zijn natuur, de heerlijkheid van Zijn Namen, de heerlijkheid van Zijn drie ambten: Profeet, Priester en Koning tot heerlijkheid van Uw volk Israël. Ze zouden aanschouwen dat ze het eerst met God verzoend zouden worden, dat ze het eerst zouden delen in een volkomen verlossing, dat ze het eerst zouden ontvangen een zalige vrede die alle verstand te boven gaat, jong en oud. Tot heerlijkheid van Uw

volk Israël zingt Simeon hier.

Maar als we dan zien de schaduwen die zouden verdwijnen en ze zouden in die vrijheid delen, dan zouden ze Hem waarlijk mogen toe-eigenen door het geloof. Die zouden wegsmelten onder die eeuwige liefde van de Drie-enige Verbondsgod, geopenbaard in dat Kind in Bethlehems stal. Ze zouden Hem dienen zonder vreze. Een heerlijkheid tot dat volk van Israël, dat het waarlijk kenbaar zou zijn te midden van een krom en een verdraaid geslacht. Wat zouden ze dan mogen ervaren? Wat de dichter gezongen heeft van Psalm 68: "Al laagst gij tussen twee rijen van stenen, zo zult gij toch worden als vleugelen ener duive, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven géluwen goud." Wat staat er dan verder in de 68e Psalm berijmd: 'Gelijk een duif door 't zilverwit en het goud dat op haar vederen zit, weer met haar schoonheid pralen.' Zo'n heerlijkheid zal dat eeuwige Licht leggen op dat volk van Israël.

Nu gaan we even een stapje verder. Er zou nog veel meer van te zeggen zijn, maar nu zal de bekommerde kerk zich echt als een heiden leren kennen. Die ware bekommerde kerk mist de toepassende daad van die gerechtigheid, die mist alle heerlijkheid, die mist de verzoening, die mist de vrede, die mist de gemeenschap, die mist de gunst. En toch zijn ze weleens verlicht, want ze zijn weleens zo verlicht door dit Licht waar Simeon van zingt, dat ze ook gezongen hebben. En weet ge wat ze toen gedacht hebben? Mensen, daar hebben ze gedacht dat het nooit meer donker zou worden. Zo dwaas leren ze zich later kennen. En nu wordt het later zo donker, dat ze denken nu wordt het nooit licht meer. Daarom wordt de vraag geboren voor dat volk van Israël dat die heerlijkheid mist en de gemeenschap en de vergeving der zonden mist: Hoe raak ik ooit mijzelf kwijt en hoe kom ik nog ooit met God verzoend? Hoe zal ik nog ooit in de verdere gangen in Zijn gemeenschap mogen delen?

Nu zingt Simeon en nu ziet hier Simeon door de Geest der profetie dat dit eeuwige Leven Israëls volk heerlijk en aangenaam zal maken bij de God van Israël door Zijn lijden en door Zijn sterven door de poort van gerechtigheid heen. Daar zal die Kerk zingen: "Doe mij open de poorten der gerechtigheid, opdat ik door dezelve zal binnentreden en loven 's Heeren majesteit."

Daarom wordt het een eeuwig wonder voor Gods ware bekommerde volk als zij Kerstfeest mogen vieren. Als dat grote Licht in hun harten zal opgaan om Hem te mogen toe-eigenen tot heerlijkheid van Zijn volk Israël om in recht met God verzoend en eeuwig op grond van recht God Drieënig tot hun Deel te mogen hebben. Die hebben alles. Dan legt Hij een schoonheid en heerlijkheid op hen die nooit en te nimmer vergaat. En zouden ze dan bij aanvang die lofzang van Simeon niet zingen?

Die lofzang van Simeon heb ik ook weleens een keertje gezongen in een opkamertje waar ik verkeerde, toen dat Licht in het hart afstraalde en toen Hij Zich bekendmaakte als de hoogste Profeet, Priester en Koning. Daar was wat aan voorafgegaan, jong en oud; denk er om dat er stormen voorafgaan! Daarmee werden we een ogenblikje verkwikt op een aardappelkuil. Daar komen ze weleens te zitten hoor, dan kun je niet verder met je werk. De Heere sprak een ogenblikje: "Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon, is hij Mij niet een troetelkind"? Sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstiglijk aan hem." Och, wat hebben we het uitgeweend. Maar we waren nog niet thuis of we zaten in de grootste banden.

Hij legt de heerlijkheid op hen dat ze Hem ook leren kennen als Profeet. Priester en Koning. Dan zullen al Gods kinderen onderwezen worden in die heilige weg, maar ook in die Middelaarsgangen in dat eeuwige Licht, waar Het vandaan komt en waartoe Het op aarde geboren is. Dan zullen ze ingeleid worden in Zijn priesterlijke bediening.

Dan zullen ze Hem ook horen bidden aan Zijns Vaders rechterhand, waar Hij leeft om altijd voor Zijn volk te bidden.

Och, als ik mij niet vergis, is me dat ook eens een keer gebeurd op een zondag. Toen vielen de bommen vlakbij ons. We zaten zo in de diepste ellende dat we geen raad meer wisten. Schuldig aan alle kanten. Van binnen zeiden ze: Hij is nooit voor jou gekomen en Hij heeft nooit Zijn offer voor u gestort. Hij zal je nooit zegenen met vrede. We lagen op ons bedje en de bommen vielen toen op de Potbrug in Woudenberg. Het was een eeuwig wonder dat ze niet boven op mij vielen. 'k Was het grootste beest van heel de wereld. Ik was de oorzaak van al de ellende, van al de oorlogen, van al de doden, de dood van zovele mensen. In één keer werd de hemelpoort geopend en daar zag ik Hem staan aan 's Vaders rechterhand uit 2 Kronieken 6 het laatste vers. Daar bad Salomo: "O HEERE God, wend het aangezicht Uws gezalfden niet af, gedenk aan de weldadigheden van David, Uws knechts.'

Toen zagen we Hem daar als de meerdere Salomo, als de Koning des vredes, biddende voor het aangezicht Zijns Vaders, pleitende op Zijn zoen- en kruisverdienste, op de weldadigheid die Hij teweeggebracht heeft in de staat van Zijn vernedering, want toen was Hij de Knecht des Vaders. Mensen, toen we Hem daar zagen, zijn we vóór het ledikant gekomen en niet meer er op, vanwege het eeuwige wonder dat Hij voor zo'n hellewicht bad, voor het aangezicht van de Vader Die mijn eeuwige Rechter was.

Zie daar, jong en oud, tot heerlijkheid van Uw volk Israël. Och, zouden we dan samen niet zingen, wat we even doen tot verpozing, van de lofzang van Simeon vers 1 en 2 waar hij eenmaal gezongen heeft:

*Zo laat Gij, Heer', Uw knecht,
Naar 't woord, hem toegezegd,
Thans henen gaan in vrede;
Nu hij Uw zaligheid,
Zo lang door hem verheid,
Gezien heeft op zijn bede.*

*Een licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d' ogen;
Terwijl 't het blind gezicht
Van 't heidendom verlicht,
En Isrel zal verhogen.*

Een enkel woord want de tijd is voorbij. We hebben vanavond een uitstapje gemaakt, wat mijn gewoonte eigenlijk niet is. Er is mij altijd voorgehouden om niet met je eigen bevinding naar voren te komen, of die moet altijd op Gods woord gegrond zijn. Maar och, al die oude leraars hebben weleens wat verteld van zichzelf. Een prater ben ik niet, ik heb meer last van m'n zwijgen dan van mijn praten hoor; terwijl anderen altijd maar praten, die rammelen als een ton. Die ton is hol, die klinkt zo hard. Een volle ton klinkt niet, mensen. Als je vol bent van Gods eeuwige liefde, dan heb ik nooit kunnen praten hoor! Dat mag je eerlijk van me weten. Dan was er de dadelijke bediening over. Uit de vrucht ga je klimmen. In de dadelijke bediening klim je niet. Dan houdt Gods Geest je wel aan de grond. Dan zijn ze eens niets meer met zichzelf. Dan krijgt dat grote Licht alleen de eer.

Hoe staat het nu met ons op deze herinneringsdag? We hopen er morgen nog weer over te spreken. Het zijn hele bergen geweest. Vrijdag en zaterdag zijn we van moedeloosheid maar de deur uitgegaan, want dan zou je echt in je studeerkamertje

omkomen hoor. Dan krijg je het benauwd tot stiktrens toe, je ziet nergens meer doorheen. Dan kun je niet meer gaan denken. Dan zeggen ze: ze kunnen je naar Wolfheze brengen. Je stem zal je kwijtraken met zes keer preken. We hebben toch zaterdagavond een indrukje gekregen dat we de stem ook nog niet zouden kwijtraken. Hij zal helpen, niet door kracht, noch door geweld, maar zegt Hij, "door Mijn Geest zal het geschieden."

Mijn onbekeerde medereiziger, u bent toch nameloos arm. Ervan horen en nooit eruit geleerd. Ervan horen en er over praten, maar er nooit uit praten. Wat zult u straks stomgeslagen worden in de eeuwige duisternis als u dat grote Licht niet leert kennen tot zaligheid. Daarom hebben we gezegd: dat Licht moet opgaan om de duisternis te leren kennen, Dan zien we de scheiding pas en dan krijgen we geen rust. Dan zullen de kinderen weleens gaan vragen: vader of moeder, wat scheelt er toch aan. Dan zullen de kinderen weleens gaan roepen: *O vader, ik moet sterven; ik moet God ontmoeten, ik moet voor de Rechter worden gedagvaard. Ik zal heus niet lang leven, je kunt me zo naar het kerkhof brengen.*

Och, hoorden we zulke klanken maar meer in deze tijd. Daarom, mijn medereizigers naar de eeuwigheid: dat Licht waarvan je nu nog hoort en waar ge nu nog van mag lezen uit Gods Woord, dat Licht mocht nog eens opgaan om uzelf te leren kennen als een heiden met een gedoopt voorhoofd, gelijk als eenmaal Saulus omringd werd door dat hemelse Licht. Daar lag hij. Hij wist niet Wie het was. Hij riep: Wie zijt Gij? Hij zegt: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij." Hij zegt: Wie zijt Gij. Heere? Ik weet het niet. Hij kon zichzelf niet oprichten hoor, hij moest opgeraapt worden. Dan zegt Hij: "Ik ben Jezus. Dien gij vervolgt. Het is u hard de verzenen tegen de prikkels te slaan." Nou mensen, dat doen we allemaal. Wat zal het dan straks wezen als de dag der eeuwigheid aanbreekt. Dan bedrogen, bedrógen door de tovenaars van Egypte. Wees voorzichtig mensen! Laat jezelf niet bedriegen met schone woorden en prachtige redenen (het meeste nog lezen). Daar gaan er velen mee naar de eeuwigheid toe en dan menen ze nog dat het heel wat is. Maar ze hebben nooit dat Goddelijk wonder voor een hellewicht leren kennen, die het werkelijk krijgt in te leven daar de Heere die stomme sprekende gaat maken op Zijn tijd.

Haast u, spoedt u om uws levens wil. Kinderen, je kunt er nog: om vragen. Hoeveel kinderen zijn er al van 1971 tot 1972 begraven. Hoeveel zijn er door de bommen al dood gegooid in Vietnam? Wat onderscheidt ons toch, zijn we beter"? Och dat ge nog vragen mocht om tot God bekeerd te worden. Dat ge dat grote Licht mocht leren kennen tot verlichting en tot heerlijkheid van dat volk Israël om hij dat volk te mogen horen. Geroepen, geleid en gerechtvaardigd, bevestigd en geheiligd en aangenomen tot kinderen. Al zul je dan onder de bommen moeten sterven, dan zullen ze je bombarderen regelrecht de hemel in om eeuwig te zingei. van Gods grote goedertierenheid.

En volk van God, wat kan. het donker zijn op deze herinneringsdag. Geen greintje leven in de ziel, geen puntje licht waar te nemen, niets dan schuld en zonden. Och, aan de andere kant zo lauw als die van Laodicéa. Ik zal ze uit Mijn mond spuwen, zegt de Heere. Och, dat Licht mocht uw hart nog eens verwarmen, want het licht in de natuur (van de zon) verwarmt. Zo'n licht verwarmt, verheugt, verblijdt mens en beest op de aarde en doet het gras uit de aarde voortspruiten. Zo ook die Zon der gerechtigheid. Als dat grote Licht de duistere aarde dan verlicht, dan zal Hij het verwarmen van Zijn eeuwige liefde, maar ook verblijden en verheugen. Dan zult ge geleid worden in de eeuwige heilgeheimen in Bethlehems stal, heengeleid in de eeuwige Vrederaad, maar dan ook ingeleid in de eeuwige verkiezende liefde, dat uw naam geschreven mag staan

in het Boek des levens. Och wat zoudt ge dan een verblijd en Godverheerlijkend Kerstfeest mogen vieren, Dan zult ge waarlijk instemmen met een zeker dichter uit de oude tijd waar hij ruim gesteld was. Toen heeft hij gezongen:

*Mijn naam is, Heer' der heren,
Geschreven in Uw levensboek.
'k Wil mijn liefd' tot U vereren
Dat is 't daar ik naar zoek.
Als ik maar zijn mag bij de vromen
In Uwe tegenwoordigheid,
Waar eeuwiglijk en volkomen
Het heil mij zal zijn toebereid.*

Amen.

Zingen we tot slot Psalm 77 vers 8:

*Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen;
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van macht en heerschappij?
Ja, gij zijt die God, Die d' oren
Wond'ren doet op wond'ren horen;
Gij hebt Uwen roem alom
Groot gemaakt bij 't heidendom.*

Gepreekt te Opheusden, 1^e kerstdag 1972 's avonds